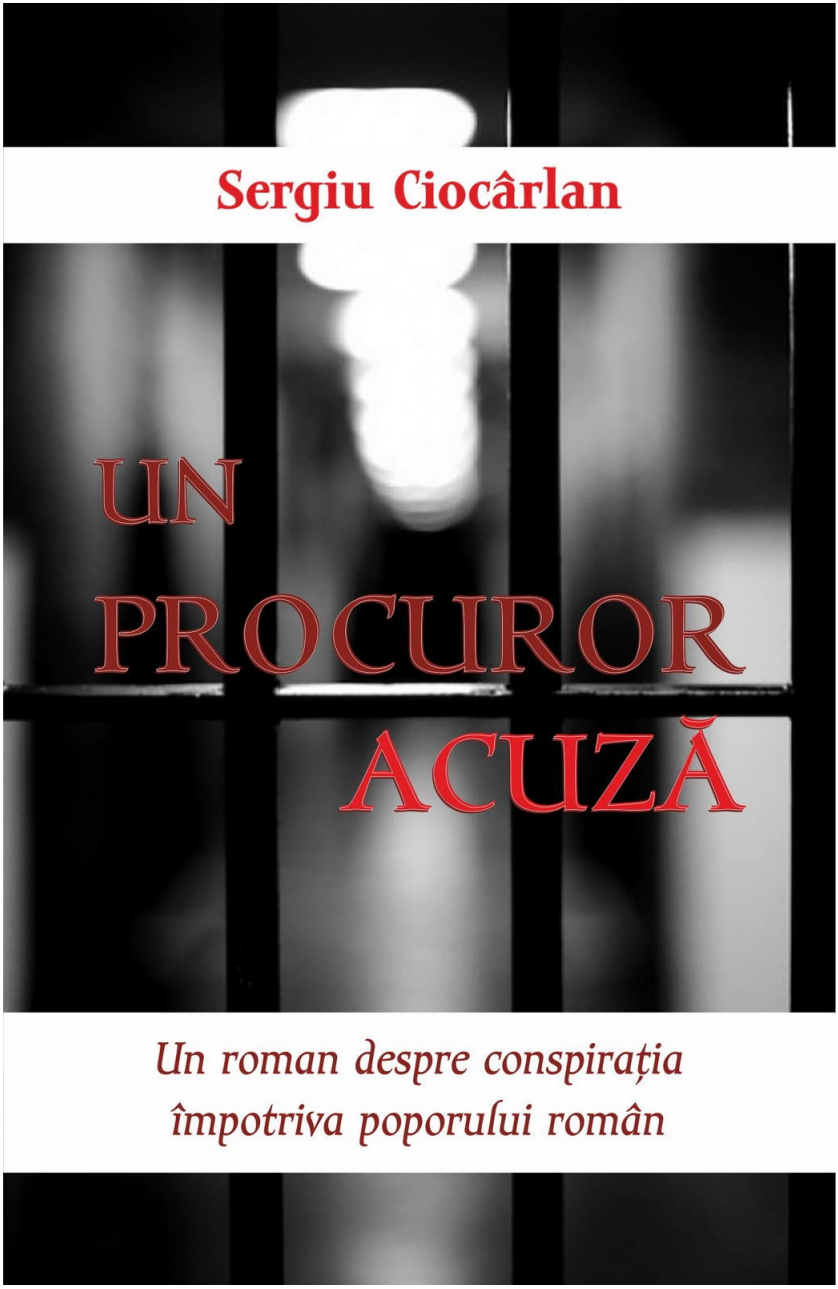

Sergiu Ciocârlan

UN PROCUROR ACUZĂ

Un roman despre conspiraţia împotriva poporului român 2017

© Editura Egumeniţa pentru prezenta ediţie

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CIOCÂRLAN, SERGIU

Un procuror acuză: un roman despre conspiraţia împotriva poporului român Sergiu Ciocârlan. galaţi: Egumeniţa, 2017

ISBN 978-606-550-267-3

821.135.1-31

Sergiu Ciocârlan (n. 1979, Brăila) este profesor de Limba şi literatura română. În 2011 obţine titlul de doctor în filologie cu teza Sensul tradiţiei în proza lui Ioan Slavici, Facultatea de Litere, Universitatea Bucureşti (Conducător ştiinţific: Prof. univ. dr. Mircea Anghelescu). Are articole publicate în Cultura, Cuvântul, Familia ortodoxă, Luceafărul, Ortodoxia, Tribuna.

Scrieri: Jertfa unui preot mucenic: Miercurea Patimilor (Bucureşti, Editura Areopag, 2013); Fără frică: despre curajul mărturisirii lui Hristos (Bucureşti, Editura Areopag, 2013); România furată. Raportul comisarului european Samuel Scheib (Bucureşti, Editura Areopag, 2014); Literatura în lumina Ortodoxiei (cuvânt înainte: Costion Nicolescu, Cluj-Napoca: Renaşterea; Bucureşti: Areopag, 2014); Mărturisitorul de care vă temeţi (Petru-Vodă, Fundaţia Justin Pârvu, 2014); Minunatele întâmplări ale inimii alte povestiri (Galaţi, Editura Egumeniţa, 2014); Poemul iubirii veşnice (Galaţi, Editura Egumeniţa, 2014); De ce sunt un elev impertinent (Galaţi, Editura Egumeniţa, 2015); Clonele învăţământului românesc un experiment al urii faţă de valori (Galaţi, Editura Egumeniţa, 2016).

Un procuror acuză este un roman despre justiţie, despre instrumentele ei oficiale şi chipurile ei întunecate,

oculte, despre sistemul mafiot al finanţării pentru obţinerea puterii, despre conspiraţia împotriva poporului român, despre dârzenia unor oameni care nu cedează nici la presiuni politice, nici la ameninţări cu moartea, despre calea lăuntrică a pocăinţei pe care poate păşi oricine îndrumat de duhovnicul său.

ORICE ASEMĂNARE CU PERSOANE, LOCURI ŞI ÎNTÂMPLĂRI REALE ESTE PUR ÎNTÂMPLĂTOARE

Dedic acest roman procurorilor care n-au abandonat nicio clipă lupta contra nedreptăţii, a corupţiei, a mafiei care oprimă ţara noastră.

Notă

În principiu, moştenirea Securităţii din vremurile comuniste face ca, în România, oricine slujeşte cu abnegaţie justiţia să păţească un accident, să capete subit o depresie, să fie internat de urgenţă şi operat, să fie aruncat de pe fereastra propriului apartament. Este libertate, dar nu să deconspiri anumite interese de maximă importanţă, chiar dacă ele se vor atinse spre batjocorirea ţării şi a oamenilor ce trăiesc în ea, să nu arăţi cu degetul pe cei ce petrec mereu în umbră, necunoscuţi muritorilor de rând, dezvăluindu-le hidoşenia gândului de a face din România o colonie de nevolnici, de chiriaşi. Cine sunt aceia care au atâta putere încât Serviciile secrete din România, SRI, SIE şi altele asemenea, li se supun? Căci aceasta este realitatea şi trebuie s-o ştim, nu să ne uităm idiotizaţi la televizor şi să polemizăm la nesfârşit pe temele pe care oamenii cu foarte mari interese ni le propun prin intermediul trusturilor de presă aservite. Când o anumită opinie trebuie indusă populaţiei îndobitocite de viaţa cenuşie din România, încep să se mişte toate structurile de propagandă şi publicitate pe canalele cu rating uriaş. Când un anumit om trebuie propulsat, avansat, validat, acţiunea este atât de bine orchestrată, încât o majoritate covârşitoare crede fără ezitare că de la sine a gândit aşa,

că nu putea gândi altfel, că este evident, că merită etc. Dar când e vorba de valorile tradiţionale ale acestei ţări, se petrec neînchipuit de complexe acţiuni de discreditare, de dezinformare. Cine dă ordinul? Al cui e glasul? Dar ideile?

Capitolul 1

Adevăratele surse. Un blog cu milioane de vizitatori şi sute de comentarii. Ultima anchetă şi valul de reacţii stârnite.

Cine accesa, în dimineaţa zilei de luni (cam pe la 6.25 fusese postat anunţul şi interviul), 25 februarie 2008, blogul Româniafurată. ro, ar fi găsit scris mare, cu litere de tipar:

UPDATE: NU MAI CĂUTAŢI SURSELE CĂ NU LE GĂSIŢI!

Pentru unii cititori, era clar că anchetele administratorilor (erau mai mulţi sau era doar unul?) acestui blog deranjau extrem de mult şi că se încerca decredibilizarea lui prin identificarea surselor şi prin lansarea unor adevărate campanii de intoxicare şi chiar dezinformare. Updateul spunea, de fapt, că erau reacţii evidente, nervoase, care nu puteau fi temperate prin aceste cuvinte, oricât de îndrăzneţe ar fi părut ele. Se va merge mult mai departe. Asta se întrebau toţi: Până unde se va merge pentru a bloca această investigaţie?

Interviul te punea şi el pe gânduri, fiindcă era luat unui procuror de la Direcţia Naţională Anticorupţie care acceptase să vorbească doar cu condiţia să nu i se divulge numele. Titlul suna provocator: Mărturia despre adevărata faţă a serviciilor dată de un procuror DNA:

„Pentru mutarea dintr-un departament într-altul se plătesc sume cuprinse între 10000 şi 20000 de euro.”

Investigaţie făcută de Româniafurată. ro Un procuror DNA este un simplu om.

Cu o privire adâncită în sine şi buzele strânse într-o tensiune mocnită, omul care nu este de acord cu cei ce propun umilinţa ca metodă sigură de a conduce ţara aceasta, fie ofiţeri ai Serviciilor, fie politicieni-păpuşi.

Ca oricărui om care trăieşte o viaţă cinstită, i se pare înjositor să se prefacă, să simuleze normalitatea. Acuzele lui se îndreaptă spre toţi cei care supravieţuiesc cu aceste simulacre de normalitate în propria lor viaţă.

Poate că este un timp al tăcerii, acea tăcere grea, plină de povara neputinţei, dar este şi un timp al mărturisirii care răscumpără clipele de tăcere, firescul umanităţii noastre.

Procurorul acesta se află în faţa noastră şi mărturiseşte astăzi: „Sunt printre noi oameni cu care vorbeşti şi nici măcar nu bănuieşti că sunt informatori ai Serviciilor. Sunt infiltraţi peste tot. Deţin funcţii, dar sunt şi simpli boschetari, cum s-a întâmplat în cazul celor de la Gara de Nord despre care mai nimeni nu ştie nimic nici la momentul actual.”

Este 25 februarie şi e destul de frig. România este îngheţată. Ce aşteptări are acest om cu povestea lui interzisă? Crede oare că din cuvintele lui vor izbucni muguri? Poate că nu. Dar simte nevoia să mărturisească.

E o legendă, care circulă în România, despre vechii securişti care au devenit actualii securişti…

Peste 80% din vechea gardă comunistă a fost integrată în structurile reinventate ale serviciilor secrete, fără să fie tras nimeni la răspundere. Unii chiar, sfătuiţi părinteşte, au ieşit la pensie imediat după ’89, iar urma li s-a pierdut, fiindcă în mod normal, pentru colaborarea cu un regim criminal, ar fi trebuit să înfunde închisoarea.

PAUZĂ DE RESPIRAŢIE

România este singura dintre fostele ţări socialiste care oferă pensii foştilor ofiţeri ai Securităţii de 3-4 ori

MAI MARI decât pensia medie. În 2007, a existat un proiect de lege prin care securiştilor români să li se micşoreze pensia la nivelul salariului mediu pe economie. A ajuns pe biroul premierului şi s-a pierdut.

Moştenirea comunistă…

Este uşor de observat, mă refer la cei care au o gândire critică dezvoltată, că au fost preluate din mers metode care, ajutate de tehnologia avansată de acum, capătă o eficienţă halucinantă. Există un program ultraperformant cu ajutorul căruia se monitorizează activitatea pe Facebook şi pe toate reţelele de socializare a politicienilor, a poliţiştilor, a militarilor, a preoţilor, a oamenilor importanţi din domeniile cele mai diverse. Toate datele compromiţătoare sau potenţial compromiţătoare - nu se ştie niciodată când o informaţie despre un om poate deveni extrem, extrem de importantă - sunt selectate atent, după anumiţi algoritmi, şi aşa „se nasc" dosarele. Foarte mulţi dintre aceşti oameni sunt şantajaţi grosolan:

„Dacă îţi dai drumul la gură, ai plecat din politică, din funcţie, pierzi absolut tot, iar la închisoare avem grijă să te aranjăm". Unii au suferit infarct de pe urma unui astfel de şantaj.

Mai sunt ascultate telefoanele ca altădată?

Neîntrerupt. Serviciile au departamente speciale de filaj, dar şi de supraveghere a convorbirilor telefonice, fiindcă aşa se obţin informaţii care în proporţie de 95% sunt utilizate pentru şantaj.

PAUZĂ DE RESPIRAŢIE

Din rapoartele publice reiese că în România, la o populaţie de 20 de milioane de locuitori, există 12000 de agenţi secreţi, depăşind Turcia, Marea Britanie, Italia, Polonia, Canada sau Germania. Numărul de agenţi este depăşit doar de personalul FBI (35344 de agenţi la un număr de 314 milioane de locuitori).

UPDATE: Unul dintre ofiţerii serviciilor din ţară, Costi Davidescu, a solicitat ştergerea de pe site a acestei „ordinării” (6.38 dimineaţa). Tonul folosit de mogul este cel al vechilor securişti care se răstesc la prostime şi ameninţă cu tot felul de mizerii.

Concret, la suta de mii de locuitori sunt 60 de agenţi ai serviciilor, în timp ce FBI are doar 11,3 agenţi raportat la aceeaşi populaţie. Cine are interesul să transforme România într-o ţară de agenţi acoperiţi?

Procurorul are un aer nostalgic. A sperat ca după ’89 să se renunţe la statul poliţienesc.

„România a pierdut un moment important”, spune el, după câteva clipe de tăcere, „în care ar fi putut să se schimbe la faţă”.

Este adevărat că televiziunile sunt aservite?

În lupta pentru putere este absolută nevoie de astfel de instrumente. Înţeleg că foarte mulţi români se bazează pe informaţiile transmise în cadrul jurnalelor de ştiri sau al emisiunilor de un anumit profil. Dar foarte puţini cunosc felul în care aceste informaţii sunt efectiv gestate în laboratoare specializate ce ţin de competenţa unui departament al serviciilor. Mulţi dintre cei ce lucrează în televiziuni nu fac decât să execute anumite comenzi, sunt nişte pioni. Cu alţii, este cu totul diferit. Ştiu, de exemplu, că o prezentatoare extrem de cunoscută, pe care o vedem seară de seară la televizor, are grad de căpitan în cadrul Serviciului de Informaţii şi-n fiecare zi primeşte un dosar-raport despre ce trebuie să vorbească în emisiune. E doar un exemplu.

Dar de unde au Serviciile atâtea resurse pentru a susţine toate operaţiunile acestea costisitoare?

Şantaj. Banii care vin de la stat sunt puţini. De aceea Serviciile se implică în diverse „afaceri” din care trebuie să iasă mulţi, foarte mulţi bani. Una dintre aceste „afaceri” este cea de la Gara de Nord, unde mai mulţi ofiţeri sub

acoperire au fost plantaţi pentru a monitoriza activitatea pedofililor de la ambasadele străine ca Statele Unite, Spania, Franţa, Italia, Belgia, Marea Britanie, Olanda şi aşa mai departe. Aşa s-au strâns probele video prin care se dovedeşte vinovăţia gunoaielor respective şi dosarele sunt acum declarate ca ultrasecret – 0000 şi ţinute în locuri ştiute doar de anumiţi generali. Ele sunt folosite pentru şantaj pentru că persoanele în cauză sunt dispuse să plătească sume de peste un milion de euro. Chestia este că unii ofiţeri au ajuns să doarmă prin parcul Gării de Nord ca boschetarii şi nu o dată au fost ridicaţi cu dubele de Jandarmeria Română şi duşi la marginea Bucureştiului şi călcaţi efectiv în picioare. Infiltrarea în zona respectivă este misiune ultrasecretă şi cine îşi dă drumul la gură faţă de Poliţie sau Jandarmerie este trimis la închisoare.

PAUZĂ DE RESPIRAŢIE

În 1989, erau 10500 de securişti, şi 400000 de informatori, dintre care 136000 erau activi.

La aceştia se adaugă cele 3,8 milioane de membri PCR care erau obligaţi şi ei să toarne.

UPDATE: Astăzi, de la ora 14.00, Andreea Iancu îl va chestiona în legătură cu criza din Justiţie pe premierul Marian Săvescu într-o discuţie în direct la Radio România Actualităţi.

Condiţia procurorului este „să nu-mi dezvălui numele acum”.

Nu pare să aibă tonul celor care spun lucruri ieşite din comun, tonul acela inflamat, dereglat de modulaţii emotive. Nu e nici şoaptă, nici răguşeală, nici grabă. Mai degrabă tonul celui convins că face ceea ce trebuie să facă pentru ca măcar unele lucruri să se îndrepte în ţara noastră. Acest ton corectează imaginea lumii, reaşază convenţiile ei.

Dar…

Acesta este un exemplu. Ştiu cum se lucrează. Sunt atâţia ani de când mă lovesc de astfel de metode. Peste 100 de terase, buticuri, cafenele, cluburi de lux şi două centre comerciale se află în proprietatea serviciilor. Sumele imense de bani, de ordinul milioanelor de euro, sunt transferate în cel mai mare secret în băncile din străinătate. Peste 90% din actualii angajaţi ai serviciilor secrete habar nu au cu ce se ocupă în realitate instituţia pentru care lucrează. Pun pariu că nu ştiu nimic de cele 215 spaţii comerciale în proprietatea cărora se află Serviciile, dar care au fost subînchiriate unor firme din străinătate. Toate licitaţiile mari sunt controlate din umbră de ei.

Sunt bani mulţi…

Da. Şi se operează prin intermediari. Aşa cum se întâmplă şi în tranzacţiile ilegale cu petrol.

Şi aici sunt implicate Serviciile?

Oriunde ies bani mulţi. Este o mafie a cărei cifră de afaceri depăşeşte suma de 15 miliarde de euro anual.

PAUZĂ DE RESPIRAŢIE

Serviciile interne de informaţii din România ţin la SECRET numărul de angajaţi. Nu o dată s-a atras atenţia asupra lipsei de transparenţă a serviciilor care refuză să facă public numărul exact al angajaţilor.

UPDATE: Sunt premise clare că România se transformă într-un stat totalitarist. Se fac presiuni asupra guvernului pentru a reactiva, practic, Direcţia a VI-a a Securităţii. Avem informaţii că se pregăteşte o ordonanţă de urgenţă FLAGRANT ANTICONSTITUŢIONALĂ ŞI ANTIDEMOCRATICĂ care reglementează regimul interceptărilor. Astfel, Serviciul Intern de Informaţii va putea să facă acte de cercetare penală în chestiuni de securitate naţională. Deja s-a înfiinţat un centru-fantomă prin hotărâre CSAT secretă.

Omul din faţa noastră se opreşte. O minge de tenis a aterizat în tribuna sălii, în apropiere.

Procurorul se ridică, o ia şi o aruncă elegant înapoi spre teren. Suntem singurii spectatori ai antrenamentului care îşi reia cursul pe baza privată unde am convenit să ne întâlnim. Apoi se aşază şi îşi continuă povestea.

Se plătesc bani grei pentru trecerea dintr-un departament într-altul. Între 10000 şi 20000 de euro. Şi, cu toate acestea, tema corupţiei este mereu reinventată de servicii în scop politic. De aici înţelegem că susţinerea pe care o primesc din partea cabinetului prezidenţial nu este deloc întâmplătoare.

Adică…

Vreau să spun că s-au pus efectiv bazele unei campanii naţionale anticorupţie, la braţ cu relaţiile tot mai solide cu SUA, dar începe să se vadă tot mai pronunţat că situaţia este din ce în ce mai controversată. Dacă am ajuns în punctul acesta, înseamnă că ne confruntăm cu o criză. Din ceea ce înţeleg eu, criza se vinde cel mai bine astăzi. Alegerile au fost câştigate acum patru ani forjând această idee a corupţiei care trebuia eradicată. Pentru aplicare, însă, era nevoie de un om puternic, dur, în fruntea ţării. E, dacă vreţi, varianta boliviană exportată la noi în ţară. Gonzalo Sanchez de Lozada aşa a fost ales preşedintele Boliviei, beneficiind de sprijinul unei echipe americane de strategi. Strategia este că nu schimbi omul după poveste, ci schimbi povestea după om. Pe un fond de teamă (criza este sperietoarea tuturor ţărilor latino-americane sărace) şi „educaţi” de televiziune, ziare, radiouri, internet, mitinguri etc., cetăţenii bolivieni l-au ales pe „omul providenţial”, spre stupoarea întregii lumi. pare mai degrabă un film decât realitate…

Un „film” derulat în 2002, cu doi ani înainte de alegerile din România. Surpriza cea mare este că echipa de „americani”, care a obţinut acest uriaş succes la

prezidenţialele din Bolivia, lucrează astăzi pentru preşedintele României.

Cine sunt „americanii” care fac parte din echipa de care vorbiţi? tal Silberstein, Stanley Greenberg şi Jeremy Rosner.

PAUZĂ DE RESPIRAŢIE

La foarte scurt timp după succesul din Bolivia, SILBERSTEIN se întâlnea cu actualul preşedinte al României la Viena, acceptând să lucreze la o nouă campanie prezidenţială. Pentru o reuşită sigură era nevoie de o criză. O CRIZĂ provocată de CORUPŢIE.

Şantajul şi corupţia sunt cele două brand-uri.

Sunt două concepte foarte eficiente în dominarea autoritară a unei ţări. Bunăoară, şantajul are o serie de aspecte cu totul necunoscute. Aduc aici în discuţie, fiindcă este de actualitate, proiectul ultrasecret „Amazoanele”. Ideea cu „Amazoanele” a fost preluată de la Mihail Moruzov, părintele serviciilor secrete din România. Fete cu vârste cuprinse între 19 şi 27 de ani (dar şi mai mici) formează azi divizia de „Amazoane”, care este la dispoziţia serviciilor secrete. Impropriu zis serviciilor secrete, fiindcă doar câţiva au acces la programul acesta prin care „Amazoanele” sunt racolate şi folosite în cluburile de lux ca cliente false, având obligaţia să agaţe diferiţi străini care intră în atenţia celor care dirijează din spate toate mişcările. Sunt agenţi care se ocupă de racolare. Apoi treaba lor se încheie şi apar cei care le duc în zona Rond Piaţa Unirii, vizavi de Patriarhia Română, acolo unde se află o serie de apartamente închiriate de Serviciile secrete şi transformate în bordeluri de lux. În aceste locaţii, „Amazoanele” îşi duc clienţii agăţaţi în centrul istoric al Bucureştiului. Apartamentele au fost locuite nu de mult de ofiţeri superiori din cadrul DIE (Departamentul Informaţiilor Externe) şi DI A (actualmente DGIA). Înăuntru este înţesat totul cu aparatură ultrasofisticată de

înregistrare audiovideo. Acolo sunt aduşi nu numai străini, ci şi politicieni, judecători, ingineri, profesori universitari, muzicieni vestiţi, scriitori, oameni care ocupă funcţii importante în toate domeniile vieţii publice din România.

UPDATE:

Au mai rămas 6 zile până când se vor împlini 18 ani de la greva foamei pe care preotul Sorin Grecu a început-o pe 2 martie 1990 în faţa statuii lui Lenin. O grevă care nu trebuie uitată![1]

UPDATE: „în toţi aceşti ani de după ’89, s-a lucrat intens să ni se şteargă identitatea, fiindcă au fost şi sunt şi acum oameni plătiţi pentru a ne face să ne pierdem încrederea în noi. Şi ne-au dresat să ne mulţumim cu orice!” (Pr. Sorin Grecu din Londra)

Capitolul 2

Naivitate sau inteligenţă ce ia toate formele? Ascultarea telefoanelor o moştenire din vremuri nu de mult apuse. Întâlnirea celor doi foşti colegi de la Facultatea de Drept.

N- ai auzit niciodată un fâşâit discret în telefonul tău în timpul convorbirilor cu prietenii tăi? E adevărat că e vorba de o lucrare silenţioasă care coroborează date despre tine de peste tot unde laşi urme, telefon, orice contuleţ de pe net (Google, Yahoo, Linkedin, Instagram, M-Twitter, Facebook, Whats Up ş.a.), operaţii bancare, operaţii cu cardul electronic. Toate convorbirile tale de până acum reprezintă un punctuleţ, adică ceva

---

1 http://www.digi24.ro/StiriDigi24/Actualitate/Social/Povestea+preotului+care+a+dat+jos+statuia+lui+Lenin+din+Bucuresti

neînsemnat, şi totuşi în acel punctuleţ locuiesc cuvinte, afirmaţii, o parte din viaţa ta care s-ar putea transforma într-un anumit moment, deloc întâmplător, într-o acuzaţie extrem de gravă la adresa ta, căci în orice clipă te faci vinovat de fanatism, intoleranţă, terorism, în societatea viitorului foarte apropiat, chiar al zilei de mâine.

Procurorul Bucur auzea regulat de ceva vreme un fâşâit discret în telefon. Sesizase pentru prima dată într-o noapte când îşi sunase vechiul prieten. Depănaseră câteva amintiri într-o convorbire scurtă. Apoi, când se auzea, când nu se mai auzea. Zgomotul zilei făcea imperceptibil fâşâitul. Se obişnuise. Putea fi din cauza telefonului. Ca şi acum, în ultima vreme întârziase muncind la ceva complicat. Se însera deja. Colegul de la birou plecase de câteva ore. Îşi dădea seama după liniştea ce era în jur. Uşile nu se mai trânteau, nu se mai auzeau zbierete, telefoane trântite, înjurături. Procurorul orădean Andrei Bucur îşi trecu de câteva ori degetele mâinii stângi peste mustaţa tunsă scurt care îi particulariza ovalul plăcut al chipului concentrat asupra dosarului de pe masa de lucru. Erau toate probele pentru a demara procedura de anchetare a fiului prefectului de Bihor ca inculpat. Eduard Velciu, zis Prinţul Edi în lumea interlopă, avea la activ două dosare care stagnau inexplicabil. (Adică era un fel de a zice, fiindcă adevăratele raţiuni pentru care nu era arestat, el, ca procuror, le cunoştea foarte bine.) Unul în care era acuzat de trafic cu maşini de lux în Bulgaria, Ungaria şi alte ţări est-europene, iar celălalt se referea la spălare de bani. Dar acum era vorba despre altceva. Se uită la ceas: era ora 19.25. Trebuia să se grăbească pentru a nu întârzia.

Strânse toate documentele, iar dosarul îl puse într-un seif unde păstra documente extrem de preţioase, care se afla în spatele mesei de scris şi de la care doar el avea cheia. Acolo era în siguranţă. Auzise de la colegii săi cum

dispăreau piese importante din dosarele unor astfel de infractori, chiar din birouri. Ştergeau până şi înregistrările din camerele de supraveghere. Chiar nu avea încredere decât în el însuşi şi în Mircea Bădescu, fostul său coleg de facultate care îi surprinsese pe toţi (până şi pe el) prin decizia sa de a renunţa la o carieră promiţătoare, bănoasă, în schimbul a ce numea acest adevărat geniu (cu pregătirea juridică pe care o avea şi cu intuiţia absolut uimitoare de a descurca chiar şi cele mai încurcate iţe, Bădescu putea da peste nas oricărui înfumurat din magistratură), detectiv particular: era un fel de a zice, pentru că nu putea convinge pe nimeni de scrântelile lui. Avea şi un mod de a le spune, care pleda total în defavoarea sa.

Cu el trebuia să se întâlnească la 20.00. Îşi luă pardesiul, pălăria cu boruri largi, stinse veioza şi ieşi din birou sucind cheia de două ori în yala uşii. Străbătu gânditor holul lung, studiind îndelung ecoul antiseptic pe care-l produceau tocurile noi ale pantofilor săi, şi coborî fără grabă treptele din marmură. Ieşind în faţa uriaşei clădiri a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel, cuprinse Parcul Traian cu o privire lacomă de parcă ar fi fost libertatea însăşi şi-l salută pe gardian cu un gest mut ducând mâna dreaptă la pălărie.

Nu?

Să trăiţi, dom’ procuror!, răspunse prompt acela. seara bună, Zamfire! Cam frig la ora asta, cam frig, dom’ procuror, dar asta-i misia noastră, a gardienilor care n-am făcut carte ca domniile voastre. Aşa că acum noi stăm la frig, iar dumneavoastră la cald. Mi se pare just. măi Zamfire, ai copii?, îl întrebă Andrei Bucur care, deşi se grăbea, voia să-i spună ceva gardianului mucalit.

Cum să nu, dom’ procuror? Am doi copii la care ţin tare mult. Gelu e cel mare, are treisprezece ani, şi Maria, albinuţa casei, care are nouă ani. De ce mă întrebaţi?

Ascultă, Zamfire, dacă Măriuca ta ar fi ameninţată cu moartea, ce-ai face tu?

Să mă păzească bunul Dumnezeu de-o aşa nenorocire! Vă rog să mă iertaţi dacă v-am supărat, dom' procuror! Dumneavoastră sunteţi singurul cu care mai pot schimba o vorbă, că ceilalţi colegi ai dumneavoastră sunt nervoşi şi înjură chiar şi fără motiv. Iar acum îmi ziceţi aşa…

Zamfire, să ştii că viaţa de procuror e o năpastă. Să nu mă fericeşti prea mult. Asta am vrut să-ţi spun. Gardă uşoară!

Să trăiţi, dom' procuror!

Zamfir îl urmări cu privirea pe procurorul Andrei Bucur până când acesta urcă într-un Volvo cu geamuri fumurii şi dispăru. Intră în ghereta sa şi, lucru curios, i se păru dintr-odată că procurorul are mare dreptate. Chiar dacă el trebuie să mai îndure şi frigul acesta care se lăsase binişor, doar era sfârşitul lui februarie, totuşi era un om fără griji prea mari. Nimeni nu-i ameninţa viaţa: nici pe a lui, nici pe a familiei sale. Se pomeni că-i mulţumeşte lui Dumnezeu pentru toate, că e fericit, că are o pâine şi nimeni nu-i pune pistolul la tâmplă. „Doamne, iartă-mă pe mine, prostul, că l-am fericit pe procurorul Bucur, pe când Tu mi-ai dat mie de toate!"

Andrei Bucur se îndrepta spre ieşirea oraşului, fiindcă la numai şapte kilometri de Oradea, într-un restaurant potrivit de liniştit, îl aştepta Mircea. Îl cunoştea pe patronul de la Coliba Haiducilor, care avea şi un hotel de patru stele în centrul oraşului, şi-l admira pentru gustul rafinat. El cumpărase o casă veche din Arieşeni, judeţul Alba, construită în secolul al XVIII-lea, o demontase şi o transportase la Paleu, unde, cu mare grijă pentru detalii, o reclădise pe o fundaţie de beton (la subsol fiind ceva spaţii tehnice), într-o curte foarte mare şi bine îngrijită, pe malul lacului. Andrei parcă maşina undeva în spate, acolo unde

era şi Ford-ul vechi al lui Mircea, şi urcă direct la mansardă, evitând trecerea prin sala mare a restaurantului, unde era în plină desfăşurare o petrecere de familie.

Mircea stătea la masa lor obişnuită (se mai întâlniseră de vreo două ori aici) privind pe fereastra lată cât un ecran de cinema spre lacul înnoptat. Nu se mai văzuseră de vreo doi ani. Mansarda era decorată în stil rustic cu tulnice, ştergare, blide, castroane şi linguri din lemn, doniţe şi costume populare. Pe masă îi aştepta un platou ţărănesc cu bucate aburinde.

A, dom' procuror, am onoarea!, făcu Mircea Bădescu teatral, ridicându-se pe jumătate în semn de bun venit. Mă numesc…

Mircea Bădescu.

Şi sunt un haiduc (îi făcu cu ochiul ca unui vechi prieten). Ai grijă, îi spuse schimbându-şi tonul (devenit conspirativ), nu e bine să fii văzut alături de un haiduc. Mâine s-ar putea să fii tras de urechi de minunaţii tăi şefi.

Trebuia să-mi dau seama în coliba cui am intrat (se îmbrăţişară). Deci eşti haiduc, râse bine dispus Andrei Bucur, în timp ce se aşează pe un scaun chiar în faţa prietenului său.

Şi tu procuror. Nu înţeleg deloc ce discuţie poate fi între un haiduc şi un procuror. Sunt pur şi simplu nepregătit pentru o astfel de întrevedere. Sper să ai amabilitatea să mă accepţi aşa cum sunt: mai noduros. Tu eşti rafinat, tu eşti procuror.

Să ştii, Mircea, de cele mai multe ori trunchiurile noduroase sunt mai greu de apucat.

Un procuror care nu-şi calcă pe conştiinţă nu are prea multe bucurii în viaţă.

Ai devenit sfătos. Semn rău. Ia spune, ce te aduce în vizuina mea? Eşti nefericit? Ai probleme cu burtica? Sau

nu ştii cum se face tema la şcoală?

Ultimul punct. Au apărut exerciţii din ce în ce mai grele, Mircea. Sunt două posibilităţi: ori merg după principiile mele şi îl arestez, ori mă fac că plouă aşa cum fac mulţi procurori la noi în Oradea şi în toată ţara. Dar am toate probele împotriva acestui infractor. Pot începe oricând urmărirea penală. Pot emite şi mâine un mandat de arestare pe numele lui. Justiţia trebuie să-şi facă treaba, indiferent despre cine e vorba. Legea este pentru toată lumea, deci şi pentru fii de prefecţi.

Nţ, nţ, nţ! Te-ai cam inflamat, procuror Bucur. Totuşi nu înţeleg de ce nu te consulţi cu unul de-ai tăi, doar ai atâţia colegi, eşti cunoscut, ei sunt apreciaţi la rândul lor. Familia voastră este onorabilă. Vii la un amărât de fugar, fără de nicio importanţă în sistemul vostru valoros…

Tocmai, Mircea. Tu poţi fi obiectiv. Ceilalţi sunt părtinitori faţă de ei înşişi. Îmi dau soluţii după calculele lor care n-au de-a face cu justiţia.

Ce-nseamnă părtinire?, întrebă Mircea cu o desăvârşită inocenţă.

Le este frică, Mircea. Le este frică şi de umbra lor. Să emiţi un mandat de arestare pe numele lui Eduard Velciu înseamnă o nenorocire. Cine să-şi ia răspunderea pentru nenorocirea asta? Uite, Mircea, zise Andrei Bucur schimbându-şi poziţia şi glasul într-un fel mai aşezat, te-am chemat până aici pentru că tu eşti singurul care ai răbdare să mă asculţi şi să te pronunţi după ce mă descarc de toată povara gândului ce-l port în mine. Observ în jurul meu o grabă care-i transformă pe toţi în executanţi care nu mai pun preţ pe analiză, pe conştiinţă.

Uite ce e, procuror Bucur, vorba lungă sărăcia omului. Spune-mi care sunt probele tale şiţi spun şi eu dacă e de competenţa mea sau nu.

Dosarele Velciu, începu Bucur, conţin 27 de volume dintre care 17 volume vizează infracţiuni de spălare a

banilor obţinuţi prin operaţiuni frauduloase cu produse petroliere. Sunt de mai mult timp pe urma clanului Velciu care are dosare în mai multe judeţe vecine, fiind plimbate de la un parchet la altul şi de la poliţie la parchet ca să li se piardă urma. Multe dintre ele erau „pitite” în fişetul procurorului Cheleş de la DIICOT Satu Mare. În mod normal nu avea de ce să ajungă dosarul acesta la Satu Mare, dar aici s-a propus o primă fragmentare a probelor şi o dispoziţie parţială de netrimitere în judecată. După care, a fost retrimis „uşurat” la Oradea; procurorul şef de la noi a putut şi el să se hazardeze să dispună, pentru faptele ce rămăseseră nesoluţionate, încă o scoatere de sub urmărire penală. În Bihoreanul a apărut ceva, dar foarte departe de adevărul gol-goluţ. Se pare că cineva are interesul să mediatizeze totul cât mai convenabil. Firmele lui Eduard Velciu nu pot constitui sursa legală a averii transferate de el în SUA, transfer început de acum patru ani. Uriaşe cantităţi de produse petroliere au fost comercializate prin intermediul a vreo 30 de firme care ulterior au fost falimentate, iar eu ştiu şi am dovezi cum s-a derulat procedura de desfiinţare a acestora. Una dintre aceste firme, Certex SRL, este unul dintre sponsorii declaraţi ai filialei partidului lui Velciu în campania de anul acesta, iar printre acţionarii ei se numără şi Attila Fodor, care este unicul reprezentant pentru Europa de Est al firmei americane „Inter Corporation”, de la care s-au aprovizionat cei mai mulţi dintre „importatorii” de produse petroliere din vestul României, dar şi firme din Ungaria, Ucraina sau Slovacia. Numai că firma „americană” nu există în evidenţa fiscului american, iar sediul declarat în toate actele folosite de Velciu în România este fals! Oraşul Sussex nu există în Delaware, iar numărul de cod poştal indicat, 19958-977, este al unei alte localităţi, Lewes. Deci sunt false şi strada şi numărul. În plus, nicio firmă din Delaware nu a declarat autorităţilor americane că ar

derula operaţiuni de export de combustibili în Europa de Est. Cercetările penale declanşate şi finalizate în Ungaria au condus la arestarea unor persoane importante, la împuşcături în plină stradă, la sinuciderea misterioasă a unui ofiţer superior. Sediul indicat pe documentele reprezentanţei maghiare a „Inter Corporation” s-a dovedit fictiv. În Budapesta nu a fost găsit Retek u33-35, H-1024. Săptămâna trecută, presa maghiară a semnalat că o ziaristă care a scris despre aceste afaceri tenebroase a fost grav bătută. Surse din Serviciile de informaţii susţin că firma „Inter Corporation” ar fi controlată indirect de traficantul rus Boris Dvoria, cel suspectat că ar fi făcut numeroase livrări de armament către reţeaua teroristă Al-Qaeda. Interesul şi implicarea SRI în spălarea lui Velciu are însă încă o explicaţie. Uite, am exact afirmaţia unui sacrificat care a rupt tăcerea, dar a arătat degeaba spre Velciu. „Am fost angajat de Velciu Eduard să supraveghez la desfăşurarea operaţiunilor de livrare, încărcare şi depozitare a produselor petroliere, să am grijă ca nu cumva autocisternele cu marfă să ia o altă destinaţie decât staţiile Zenith sau depozitul SCAD. Am încercat timp de aproape nouă luni să fiu ascultat de cineva şi să iasă adevărul la suprafaţă. Oare nu le este ruşine poliţiştilor care au trimis la închisoare mai mulţi amărâţi, cercetaţi în cel puţin şapte dosare penale? Poliţia a făcut marea realizare că a finalizat mai multe dosare cu prejudicii de zeci de miliarde de lei, deşi banii au intrat în conturile unor contrabandişti cunoscuţi precum Eduard Velciu, Robert Sekely şi Giorgy Zoltan, iar amărâţii făcuţi patroni peste noapte trag ponoasele pentru naivitatea lor. Anchetatorii nu vor să vadă cine a băgat banii în marfă ca să poată cumpăra astfel de cantităţi de produse petroliere, unde a fost descărcată cea mai mare parte a lor şi cine sunt proprietarii staţiilor”. Conform informaţiilor mele, această declaraţie nu a fost lăsată la dosarul deschis de

Georgescu, procurorul şef de la noi. Mai mult decât atât, Georgescu a mai lăsat şi altă pistă nevalorificată. Velciu, Constantin şi Teşcău au fost cercetaţi şi de anchetatorii prahoveni, cazul primind denumirea de dosarul „Tatiana", cu un prejudiciu parţial de 40 de miliarde de lei. Prahoveanul Liviu Feleac a livrat mii de tone de subproduse petroliere provenite de la rafinăriile Petrobrazi, Vega şi Astra din Ploieşti, iar împreună cu Velciu la staţiile căruia se revindeau, în final, dar ca motorină şi ca benzină auto, cu un preţ mult mai mare schimbau pe traseu actele acestora prin mai multe firme fictive. Ceea ce i-a dat de gol pe aceşti borfaşi a fost faptul că erau obligaţi să facă transferurile de bani numai prin conturi bancare, rafinăriile fiind obligate de legislaţia în domeniu să nu accepte alte metode de plată. Din inconştienţă, ei completau la aceeaşi bancă toate ordinele de plată, le depuneau împreună la ghişeu, iar transferurile dintre firmele implicate se operau aproape instantaneu, „performanţă" ce nu ar fi fost posibilă la nicio bancă din lume fără acordul şi complicitatea tuturor celor implicaţi în escrocherie. Conchizând, spun procurorii din Ploieşti într-un alt rechizitoriu, „prin vânzarea în condiţii ilicite a tuturor cantităţilor de produse petroliere cumpărate de la Tatiana SRL drept motorină şi benzină societăţilor Gliset Prest Oradea şi SC Contor, s-au obţinut necuvenit sume mari de bani, conform anexei". Nici această „disjungere" nu a fost încă „închisă" de Parchet. Din documentele contabile ale firmei Wash SRL, care a fost controlată de Velciu printr-un „locotenent", Gelu Simion, rezultă că azi toate firmele care au gravitat în jurul acesteia sunt în faliment, cu datorii enorme ce nu au şanse să fie vreodată recuperate de debitori, cel mai important fiind statul român, prejudiciat cu zeci de milioane de dolari de caracatiţa dezvoltată de Velciu. Sunt vreo treizeci şi ceva de firme, nu-ţi încarc memoria cu ele. Mai mult, unii dintre

cei de care s-a folosit Velciu sunt sau în închisoare, sau se ascund şi ar vrea să-şi negocieze colaborarea cu organele de urmărire penală, dar se miră de ce nu găsesc nicăieri interes pentru stabilirea adevărului.

Impresionant! Cum ai ajuns să instrumentezi dosarul lui Velciu?

Procurorul şef mi l-a repartizat. Mi-a zis: „Uite un dosar care face cât funcţia de procuror."

Te-a ameninţat?

Zâmbea, dar ştii tu cum. Aşa cum numai şefii zâmbesc, cu o ameninţare voalată în priviri.

Când e acţionată politic, justiţia română se face preş.

Ce se poate întâmpla dacă emiţi un mandat de arestare pe numele lui Eduard Velciu? orice. M-aştept la orice, Mircea. Ăştia sunt în stare să mă elimine într-un mod total neaşteptat, dacă le stric jocul. Acum înţelegi că de dosarul ăsta depinde cariera mea? depind mai multe, procuror Bucur.

La mine mă gândesc mai puţin. Mă gândesc însă la copii, la soţie. Nemernicii ăştia au aflat că eu instrumentez cazul şi nu mă vor ierta dacă iau o decizie nefavorabilă lor. Îţi dai seama că odată cu Velciu vor cădea şi alte capete.

Ştiu. Şi asta e o problemă, într-adevăr. Însă necazul cel mai mare e altul. care anume?

În cazul în care vei face pasul pe care nimeni nu îndrăzneşte să-l facă, niciunul dintre colegii tăi nu te va susţine, chiar dacă unii îţi împărtăşesc în taină acţiunea. Vei fi marginalizat. Sistemul judiciar este înţesat de oameni aserviţi, de oameni fricoşi. E o temă extrem de delicată, procuror Bucur, şi mai bine mâncăm până nu se răceşte tot. Ocazie ca asta nu mai pup eu aşa degrab. Procurorii ca tine au bani mulţi.

Mircea începu să atace platoul cu strategie. Mai întâi luă câţiva cartofi preparaţi ţărăneşte cu o lingură (fapt

care-l făcu pe Andrei Bucur să zâmbească), apoi luă costiţa direct cu mâna şi o înfulecă haiduceşte. Îi făcu un semn prietenului său să înceapă şi el, dar procurorul Bucur nu avea chef de mâncat. Îl urmări însă cu mare interes pe omul din faţa lui care încă nu-i spusese tot ce gândea.

Câteodată te fericesc, Mircea. Exact aşa cum auzi de la mine acum: te fericesc. Nu credeam că o să ajung să spun asta, să gândesc aşa. Dar au trecut ceva ani… Experienţa acestor ani m-a făcut să văd altfel lucrurile, în sensul că mi s-au descoperit anumite sensuri pe care nu le cunoşteam. Justiţia, după ştiinţa mea, era un teritoriu al zeilor, un Olimp, dacă vrei, şi nu îndrăzneam măcar să gândesc la vreun om al justiţiei fără acea atitudine olimpiană proprie acestor nemuritori, fiindcă actul justiţiei avea pentru mine ceva veşnic. Nu că acum n-ar mai avea, dar oamenii şi-au pierdut aura aceea, adică garanţia zeilor. Mi se pare din cale-afară de urâtă această perspectivă şi lupt împotriva ei cu mine însumi, deoarece nu-i deloc simplu să nu-i dau voie să câştige în mine domenii importante. Pentru mine Justiţia e sfântă, Mircea. Eu nu pot vorbi de Justiţie decât punându-i majusculă. Dar sunt atitudini bizare în jurul meu…

De ce, procuror Bucur?, făcu mirat din cale-afară Mircea, scoţându-şi cu un gest comic bucata de costiţă intrată aproape toată în gură. Haide să vedem… De ce?

Era altfel acum treisprezece ani când am intrat eu procuror la Curtea de Apel. Sau poate eram eu un idealist rămas încă la cursuri şi la dezbaterile acelea de pomină de la seminarii. Nu ştiu când, însă am avut impresia că destul de târziu, am înţeles că străbat o junglă. Pretutindeni sunt fiare sălbatice care mârâie şi te adulmecă, căutând momentul prielnic să te sfâşie. Mai îngrozitor mi se pare faptul că dacă încerci să aperi Justiţia cu visul tău curat de om al legii, hăţişurile se înmulţesc şi devin adevărate capcane. Îmi amintesc fără să vreau de Kafka şi de

birocraţia stufoasă devenită prilej de potlogării şi furtişag. Cineva trebuie să răspundă pentru faptele murdare, pentru crime, pentru furturile masive, pentru încălcarea legii, şi totuşi cine e vinovat? Justiţia a fost târâtă în cercul vicios al tergiversării dosarelor şi al absolvirii de vină. Şi startul a fost dat atunci când imediat după ’89 dosarele de la Securitate au dispărut, iar procesul condamnării crimelor comunismului a intrat într-o stare de somnolenţă birocratică.

De ce vorbeşti aşa, procuror Bucur? Nu te înţeleg. Tu ai bani, tu eşti procuror. Adică eşti cineva, nu înţelegi? Oamenii te respectă. Unii chiar se tem de tine, deşi tu eşti un om bun şi cinstit. Ceea ce vreau eu să spun acum, înainte de a înghiţi această minunată costiţă, este că tu eşti cineva, iar eu sunt nimeni. A ajuns cineva în România să fericească pe nimeni? Vai ce şugubăţ eşti, procuror Bucur! Nu te credeam aşa!

Nu te-am înţeles atunci când, după facultate, ai luat decizia de a fi un…

Un derbedeu. Spune-mi pe nume, procuror Bucur. Cine poate abandona o carieră atât de promiţătoare? Cine poate renunţa la un serviciu atât de onorabil? Societatea mă aştepta cu braţele deschise, iar eu am fugit în pădure.

Ştii, continuă Andrei Bucur fără să se oprească asupra atât de cunoscutului discurs ironic al prietenului său, acum trei ani când a fost întâlnirea promoţiei noastre, toţi au întrebat de tine şi te luau peste picior. Mi-a fost greu să-i temperez. „Ce-o mai fi cu sălbaticul ăla de Bădescu?” „Se crede Sherlock Holmes?” „O să ajungă să mănânce de prin tomberoane.” „E ruşinea promoţiei şi a întregii facultăţi”. Se bucurau că n-ai ieşit în fotografia pe care am făcut-o când am absolvit. „Nici nu merita să facă o asemenea facultate. A investit degeaba statul banii în el.”

S-au spus, după cum aud acum, numai lucruri frumoase despre Mircea Bădescu. De mortibus… dar ştii

deja!

—… numai de bine.

Deci am de ce să fiu bucuros de colegii mei. În cinstea lor!

Şi muşcă cu poftă din costiţa care era din belşug, mai ales că Andrei Bucur nu se atinsese de mâncare. Trecură clipe bune, după care Bădescu se opri, îşi şterse barba uleioasă cu un şerveţel şi clătină de câteva ori din cap înainte de a vorbi cu o solemnitate de bufon:

Procuror Bucur, îţi mulţumesc pentru masa aceasta copioasă. Ţin să te înştiinţez că n-am mâncat de ceva timp. Poate de vreo câteva zile. Dar n-are aşa importanţă pentru tine care mănânci în fiecare zi. Procurorii mănâncă zilnic. Ei trebuie să se hrănească bine pentru a putea ancheta cu bună-credinţă cazuri importante de criminalitate economico-financiară din această ţărişoară amărâtă. Eu nu am dreptul de a mânca în fiecare zi, dar astăzi am mâncat. Pe banii tăi. Sper să-mi plătesc datoria repede.

Mircea, sunt curios în privinţa unui lucru…

Spune, procuror Bucur. Dar ai grijă, curioşii mor repede. Şi cu atât mai mult procurorii… Cum te descurci tu să trăieşti? Astăzi e greu…

A, e simplu, procuror Bucur. Eu sunt detectiv. Urmăresc toată ziua. E adevărat că nu sunt plătit la nivelul la care operez, pentru că am un sistem complex de urmărire prin care fac faţă cerinţelor actuale de corupţie instituţionalizată, dar nu mă plâng. Muncesc din convingere. Sunt propriul meu şef. Iar când e de treabă, eu sunt un şef foarte dur. Se vede că nu mă cunoşti. Trag cât se poate pe bietul detectiv ca nu cumva să scape vreun detaliu ce s-ar putea dovedi hotărâtor în anumite dosare. Are viaţă grea detectivul cu mine. Îl văd deseori transpirat, epuizat, nemulţumit, înfometat, dar asta e viaţa de detectiv. 24 din 24. Detectivul nu ştie ce-i aia odihnă. De-aia trebuie să fie slab. Eu, ca şef, urăsc detectivii graşi.

Bine, urăsc de fapt tot ce-i gras: miliţian gras, procuror gras, avocat gras, judecător gras, aprod gras, grefier gras. Într-o Românie care pierde kilograme în fiecare zi, nu poţi fi gras. Este o adevărată sfidare. Asta e realitatea, procuror Bucur: în România justiţia este cam umflată.

Mircea, nu m-am îndoit niciodată de calităţile tale, numai că nu am înţeles de ce ai ales să fii…

— „Detectiv”. Ei bine… dar acum înţeleg.

Ei bine, îmi place să lucrez sub acoperire. Pentru ceilalţi, eu sunt un boschetar, dar nimeni nu bănuieşte cât volum de lucru dezvolt. Şi toate acestea le fac pentru ca din România să nu dispară cinstea. Eu nu mă duc la serviciu din silă sau din obligaţie, deşi oficial ceea ce fac eu nu poate fi numit serviciu. Nu ştiu cum să-ţi explic, procuror Bucur, dar e cumplit de greu pentru un om al sistemului să înţeleagă ceea ce fac eu. Se câştigă cam prost, ce-i drept, ca în toate meseriile cinstite, dar…

Eşti liber.

Aici, procuror Bucur, pot spune că ai avut o revelaţie. Cineva ţi-a descoperit ceea ce tu, cu mintea ta deformată de anii de serviciu în slujba justiţiei, n-ai fi putut niciodată gândi. Ce frumos ai spus, procuror Bucur! Vezi tu, libertatea nu are preţ. Uite, procuror Bucur, promit să te ajut pe cât îmi stă în putinţă. Din momentul acesta eu îţi sunt dator şi trebuie să mă achit de obligaţia mea cât mai onest. Acum plec, zise el ridicându-se de la masă, mi-am făcut o rezervare la hotel.

Păi, Mircea, uite, ia banii ăştia cu care să-ţi achiţi măcar drumul de la Bucureşti şi hotelul şi ne auzim la telefon.

A, procuror Bucur, replică Bădescu aşezându-se din nou, se pare că nu m-ai înţeles. Datele contractuale nu prevăd decât masa aceasta, altfel pică înţelegerea. Ştiu că eşti generos, dar nu fi cu un cheltuitor ca mine.

Mircea, unde o să dormi tu în noaptea asta?, întrebă Andrei Bucur bănuitor.

La un hotel de trei stele. Nu pot să-ţi spun numele că vii şi achiţi. Am şi eu bani, procuror Bucur. Sau crezi că numai procurorii au bani? Una-două scoţi banii. Ce-i asta, procuror Bucur?

Tu ai copii de crescut, pe când eu n-am familie, sunt un aventurier. Aşa sunt detectivii. Apropo, ce-ţi face familia?

Camelia e, cum ştii, cu grădiniţa. Parcă mai obosită pe zi ce trece. Iar copiii au crescut. Mi-e teamă pentru ei. Aş vrea să-i duc altundeva, în alt oraş, nu ştiu unde. Mircea, sunt tare vulnerabil cu ei. Eu nu cedez la ameninţări, dar dacă pe ei îi ameninţă nu ştiu dac-aş fi în stare să reacţionez la fel.

Procuror Bucur, fii bărbat. Eu de ce crezi că am venit aici? Sau nu ai încredere în serviciile mele? Ţin să te anunţ că mă voi ocupa special de securitatea familiei Bucur cu toate mijloacele de care dispun.

Mircea, dacă ne-ar auzi cineva vorbind ar zice că tu eşti nebun, iar eu sunt şi mai nebun că îţi creditez spusele.

Lasă lumea să spună ce-o vrea, oricum, tu s-ar putea să fii nebun, dar eu în niciun caz. Sunt doar un detectiv care-şi face datoria. Numai că în România oamenii cinstiţi şi cei care sunt în afara sistemului sunt nebuni.

Se ridicară de la masă. Procurorul Andrei Bucur lăsă o sumă de bani care depăşea nota de plată, apoi cei doi coborâră. Afară era frig. Răzbătea până la ei muzica de petrecere din incinta mare a restaurantului, care nu se auzise deloc cât timp fuseseră sus, la mansardă.

Nu mi-ai dat un răspuns clar, Mircea. Care este părerea ta?

Procuror Bucur, răspunsul îl vei avea peste două zile. Dacă azi e luni, 25 februarie 2008… miercuri… E bine.

Însă mai am ceva să-ţi spun… Am zis că mi se pare mie, însă nu e aşa.

Aud în telefonul meu un fâşâit discret.

În România toate telefoanele sunt ascultate. Nu stă nimeni cu urechea să asculte ce spui tu, ci…

Ştiu. Sunt aplicaţii-spion.

Deci mai puţină vorbă la telefon. Miercuri ne întâlnim aici, la aceeaşi oră. Acum, respectele mele, procuror Bucur!

Mircea Bădescu se înclină reverenţios, făcându-l pe Andrei Bucur să zâmbească. Bufoneriile lui Mircea erau prea puţin gustate de alţii care se enervau de fiecare dată la astfel de luări peste picior, dar procurorul Andrei Bucur nu avea de ce să se supere. Ironia lui Mircea se adresa unei societăţi prea simandicoase, prea corupte, dar acoperită nejustificat de formule de politeţe, de titluri, de bani. Îl salută şi urcă în Volvo-ul său. Trebuia să ajungă acasă unde îl aştepta Camelia şi copilaşii.

Capitolul 3

Cine eşti tu, Mircea Bădescu? Câteva amănunte din copilăria basarabeanului. Zilele „Revoluţiei” din decembrie ’89, aşa cum au fost înţelese de Mircea, care tot atunci a cunoscut un adevărat om de sacrificiu.

Mircea Bădescu nu plecă imediat, ci aşteptă ca Volvo-ul să dispară şi se plimbă cam vreo oră pe marginea lacului Paleu, timp în care buzele lui şoptiră ceva neînţeles. Abia apoi se apropie de maşină şi, intrând, rosti solemn:

Acum, bătrâne Ford, fără nicio supărare, voi apela la serviciile tale hoteliere de trei stele. Vreau, în primul rând, un pat moale şi cât mai lat pentru ca animalul bine ghiftuit şi puturos să se întindă cât poate el de mult şi să nu fie deranjat de nimic.

Şi se întinse pe bancheta din spate, dându-şi jos bocancii şi ghemuindu-se ca un copil sub păturile groase

de lână pe care le avea tot timpul în maşină. Ştia că avea de dormit vreo patru-cinci ore, după care trebuia să plece la drum până-n spre dimineaţă. Înainte de a adormi, îi trecură prin cap diferite gânduri, dar în mod curios, toată această învălmăşeală începu, treptat, să se strângă tot mai mult, ca şi cum gândul era strâns într-un singur fir, în sine însuşi, de un fuior fermecat.

Mircea Bădescu era singurul băiat al unei familii de ţărani dintr-un sat aflat pe malul stâng al Prutului. Pentru unii, poate părea un amănunt nesemnificativ că s-a născut într-un sat de pe malul stâng al Prutului, numai că Prutul, acest râu ce se subţiază în dreptul satului Bădragi, de parcă ar face o încercare peste putere de a-l uni cu Liveni, satul de pe celălalt mal, este un zid invizibil pe care cei ce nu iubesc România l-au ridicat în România. Mulţi ani, copilul Mircea n-a înţeles această realitate urâtă, mai ales că atunci când venea cu părinţii săi dinspre Edineţ, Bădragii şi Livenii păreau un singur sat, fiindcă nu se vedea nici Prutul, nici sârma ghimpată. El avea impresia că era un singur sat, care avea o pădure, o biserică, aceiaşi oameni, aceleaşi case, aceleaşi fântâni. Crescând i s-a explicat că biserica nu este a lor, a celor din Bădragi, ci a celor din Liveni. „De ce?” „Biserica noastră din Bădragi, dragul mamei, a fost dărâmată în primii ani de după război. Eu eram mai mică decât eşti tu acum, nu cu mult, şi am văzut asta. Bătrânii toţi plângeau. Plângeam şi eu alături de ei, atât de intens, că plânsul acela nu se mai sfârşeşte nici acum în mine.” „îl am şi eu, mamă?” „Cu siguranţă îl ai şi tu, dragul meu. Asta nu vei uita niciodată.

„Chiar dacă nu am văzut cum s-a dărâmat biserica?” „Chiar.”

Când veneau nori negri asupra satului, mama lui Mircea făcea trei cruci în faţa casei cu un cuţit sau cu sapa. După aceea se întorcea cu faţa către biserica din Liveni, îşi făcea cruce şi spunea: „Ajută-ne, Doamne!

Fereşte-ne, Doamne, de ploaia cu piatră! Fereşte-ne de piatră!” Şi Mircea auzea cum bat clopotele din Liveni, vedea cum se împrăştiau norii şi cum erau ocrotiţi de Dumnezeu. Din acei ani, lui Mircea i s-a format o convingere pe care nimeni nu ia putut-o zdruncina, anume aceea că Dumnezeu locuieşte peste Prut, la Liveni. Tot cam de atunci, Mircea a dovedit că are un auz extrem de fin: auzea scârţâitul fântânii din Liveni. Mai mult decât atât, Mircea auzea rostirea românească de peste Prut. Oamenii, la sărbători, aveau obiceiul să se întrebe unii pe alţii peste apă: „Ce mai faci, cumătră? Ce mai face finul? Ce mai face cutare?” Mircea asculta şi avea mirările sale pe care numai mama i le asculta câteodată. „Mamă, de ce între două sate care au acelaşi grai se află sârmă ghimpată?” „E complicat, puiule. Nu o să înţelegi dacă-ţi spun” „Ba da, mamă. Spune-mi!” „Unii vor să credem că suntem două ţări diferite, dar eu nu voi crede asta în vecii vecilor.” „Nici eu, mamă.” „Suntem o singură ţară, dragul mamei. Ruşii au tăiat ţara asta şi a curs mult sânge românesc.

Au fost mulţi eroi care au murit pentru ca noi să fim una. Să nu uiţi asta!” „Nu voi uita, mamă: „Să nu uiţi niciodată că eşti român! Asta este dorinţa mea cea mai fierbinte. Dacă o să ţii minte asta, o să fiu liniştită pe lumea cealaltă.” „Mai este o lume?” „Da, dragul meu, este o lume minunată în care Dumnezeu ne aşteaptă să ne ducem şi să ne odihnim după atâtea supărări şi necazuri câte am avut aici pe pământ. Acolo sunt şi bunicii tăi care au fost duşi cu forţa din aceste pământuri.” „Unde au fost duşi, mamă?” „Departe, dragule, tocmai în Siberia. Bunelul tău, Alexandru, era un om tare curajos care i-a înfruntat pe oamenii aceia fără de Dumnezeu. Dar pentru asta a suferit bătaie şi moarte, după cum am aflat mai târziu. Bunica ta s-a prăpădit şi ea la scurt timp.” „Dar bunicii de la tăticu?” „Ei au pierit la puţină vreme după ce te-ai născut tu. Pot să-ţi spun că bunelul Nicolae a fost un luptător. După ce în

sat la noi s-a zvonit că pe cei mai buni gospodari îi ridicau şi-i duceau în Siberia, toţi s-au speriat. Nimeni nu ştia cât de departe este acel pământ îngheţat. Unii spuneau că mergi cu trenul luni de zile până să ajungi, şi că acolo este pustietate şi mai ales un ger nemaiîntâlnit, căci nu pot trăi decât urşii albi. Bunelul Nicolae n-a mai dormit în casă. Mai întâi şi-a făcut un pat în grajd la cai şi acolo a dormit o vreme, stând mereu la pândă. Pe urmă a început să se ascundă prin livezi, prin stufăriş, prin pădure, până ce au trecut deportările din 41." „Dar nu făcuse nimic rău…" „Ba da, dragul mamei, făcuse. Era un bun gospodar, avea stupină cu 150 de stupi, o livadă frumoasă, vie, animale, ţinea icoane în casă, iar asta era de ajuns pentru acei oameni răi ca să-l chinuiască pentru că trecea drept kulak, adică chiabur, om cu stare." „îmi vine să plâng pentru bunelul Nicolae, dar şi pentru bunelul Alisandru. Îmi vine să plâng, mamă." „A fost o tragedie şi noi încă o trăim, dragul mamei. Dar am nădejde la bunul Dumnezeu că tu vei lupta pentru dreptate toată viaţa ca să afle şi alţii durerea românilor din Basarabia". Şi copilul Mircea promitea să iubească dreptatea şi să o apere. „Ăstea două lucruri să le ţii minte: să nuţi fie ruşine de Dumnezeu şi de faptul că eşti român!" „N-o să-mi fie niciodată, mamă!"

Mircea venise pe lumea aceasta pe 14 mai 1970. Prin clasa a V-a, tatăl său îl învăţase în mare taină poezia preotului Alexei Mateevici, scrisă la 17 iulie 1917, Limba noastră. Deşi avea multe strofe, Mircea o învăţă curând. Totuşi, nu se putea dumiri de ce trebuia să nu spună nimănui că ştie o poezie atât de frumoasă. De ce trebuia să se ferească? Tatăl său i-a zis: „Limba românească are mulţi duşmani, dragul tatii. Tu eşti acum mic, dar când vei creşte să nu te mai fereşti să vorbeşti limba ta şi a noastră şi a strămoşilor noştri". Timpul a trecut, după cum este firesc, iar Mircea împlinea 24 de ani, când versurile acestea, pe care le ştia şi le repeta tot timpul de teamă să

nu le uite, au devenit imnul de stat al Republicii Moldova. Era deja în ultimul an de studiu la Facultatea de Drept din Bucureşti.

Începuse pregătirea pentru Drept foarte serios încă din clasa a XI-a. Părinţii aveau mare încredere în el. De la bun început a optat pentru Facultatea de Drept din Bucureşti. Din octombrie de când a participat la primele cursuri, a simţit că a păşit într-o altă lume. Adică era lumea sa, se vorbea aceeaşi limbă, erau toţi români, dar el aşteptase ca toţi acei colegi ai lui să-i mărturisească dorinţa tainică de a alipi Basarabia României, să-l asedieze cu întrebările despre felul în care el şi părinţii săi au trăit în Basarabia sufocată de ateii sovietici, de cruzimile rusificării, de nedreptatea deportărilor în Siberia. Toate acestea i se păreau strigătoare la cer şi nu înţelegea de ce nu li se părea la fel şi celorlalţi, adică celor de aici, care nu erau din Bucureşti decât foarte puţini. Aşadar, ei erau tinerii reprezentanţi ai României şi nu reacţionau la această durere naţională. Fu prima dezamăgire pe care o suferi. Singurul care se arăta interesat de drama pe care el o trăia, era un orădean oacheş, de statură potrivită, cu chipul luminos. Se dovedise un tânăr sincer, preocupat de principii, cu o bună orientare morală. Intrase la Drept pentru că singura soluţie pentru schimbarea la faţă a României era ca ţara să aibă oameni cinstiţi. De aici putea ieşi o prietenie durabilă, şi Mircea nu s-a înşelat.

În scurt timp, evenimentele se precipitară. Mircea, care nu plecase în vacanţă acasă, aflase de la posturile de radio „Vocea America” şi „Europa Liberă” de tot ce se întâmplase la Timişoara. În plus, în Bucureşti veniseră zeci de timişoreni care povesteau în gura mare despre măcelul care se petrecuse acolo. În căminele studenţeşti se ţineau adevărate sfaturi de război la care participa şi el. „E timpul să facem şi noi, ăştia din Bucureşti, ceva! Nu putem sta cu mâinile în sân! Haideţi să ieşim în stradă!”

Pe data de 21 decembrie s-a pomenit alături de mulţi colegi, care locuiau în Bucureşti sau care încă nu plecaseră acasă (ca şi el), într-o mare de oameni care ocupase piaţa Comitetului Central. Era o rumoare adâncă şi necunoscută. Efectivele de pază şi ordine sosiră şi ele mai târziu cu o jumătate de oră, timp în care piaţa gemea de lume. Deşi simţea o emoţie adâncă şi un puternic imbold de a cere unirea Basarabiei cu România, s-a abţinut din răsputeri şi a privit cum oamenii se aşezaseră în ordine, afişând tablouri şi pancarte comuniste. Urma să vorbească Nicolae Ceauşescu, care ceruse special organizarea mitingului pentru a înfiera tulburările de la Timişoara şi pentru a-i condamna pe cei care îndrăzniseră să se revolte şi să moară în oraşul de pe Bega. Era în jurul prânzului când Mircea îl auzi pe Ceauşescu începându-şi discursul despre nevoia de a apăra ţara de atentatele cercurilor străine la integritatea ei, bla-bla-bla. La un moment dat a anunţat creşterea, din ianuarie, cu 100 de lei a salariilor, fapt care a stârnit primele, mai întâi firave huiduieli, urale şi scandări. Apoi huiduielile au devenit din ce în ce mai sonore, iar o panică inexplicabilă i-a făcut pe oameni să fugă în toate părţile. Mircea a fost târât de valul uriaş şi purtat de-aiurea. Se auzeau zgomote ciudate, un fel de petarde sau grenade care stârneau mulţimea. Studenţii au preluat din mers lozinci precum: „Jos Ceauşescu!”, „Azi în Timişoara, mâine-n toată ţara!”, „Timişoara, Timişoara, ai omorât copii nevinovaţi”. Mircea mai avusese timp să vadă cum, speriat, conducătorul comunist părăseşte balconul CC-ului, pentru ca imediat apoi să alerge alături de colegii săi în Piaţa Universităţii. De la Piaţa Unirii la Piaţa Romană şi până la Rosetti, manifestanţii se înghesuiau. Mircea a îngenuncheat şi el, alături de ceilalţi tineri, în faţa Intercontinentalului, cu un gest solemn, păstrând momente de reculegere pentru cei căzuţi la Timişoara. Simţea ceva nemaiîntâlnit, ceva care-l

unea cu bunicii săi, Alexandru şi Nicolae, ceva răscumpărător care îl îndemna să nu mai pună preţ pe viaţa sa, ci pe memoria celor care au iubit acest popor confiscat de o ideologie perfidă, atee, acţionată de idealuri himerice. Suferinţa bunilor săi urca treptat în sângele tânărului Mircea care s-a pomenit şi el strigând:

„Basarabia e România!”. Nici nu observase cum în jur se împânziseră forţele de represiune cu TAB-uri şi tanchete, trupe USLA, civili înarmaţi.

Vedea lumânările arzânde aduse de pe la bisericile Enei şi Colţei de nişte fete retrase din agitaţia mulţimii pe treptele Teatrului Naţional. Din zece-n zece minute, ca la semnalul unui regizor nebun, totul era răvăşit de răpăitul bastoanelor scutierilor, de urletele motoarelor, de scrâşnetul şenilelor, de torentele de apă sub presiune antrenând frunze moarte şi praful rigolelor. La unul dintre atacuri, unui tânăr, la doi-trei metri de el, îi fu strivit piciorul de roata unui TAB. L-au luat repede camarazii săi: „E spitalul aproape!…”; „Pierde sânge!”; „Să-l ducem la camera de gardă!…” în ciuda acestor semne clare că lupta era reală, că moartea era mereu la pândă, nimeni nu pleca, iar asta nu era decât evidenţa unui miracol. Frica dispăruse! Se scanda curajos: „Vom muri şi vom fi liberi!”. Un om ciudat trecea prin mijlocul celor două tabere, ţinând Biblia ca pavăză în dreptul inimii sale şi o cruce simplă. Lui Mircea îi produse o uimire vie. De undeva din apropierea sa, cineva rosti cu evlavie numele poetului: „E Ioan Alexandru!”.

Demonstranţii ofereau flori soldaţilor. Nu apucase să se însereze de-a binelea când s-au auzit împuşcături. Un camion lovise mortal câţiva tineri în apropierea Sălii Dalles, în timp ce alţii fuseseră împuşcaţi în cap. Manifestanţii erau trântiţi la pământ de jeturile puternice de apă din maşinile pompierilor, iar în maşinile Miliţiei erau luaţi demonstranţi şi duşi la penitenciarul Jilava.

Pentru a rezista ofensivei, cineva dăduse ordin să se facă rost de mese (care fuseseră aduse repede de la restaurantul „Dunărea”), pentru a organiza o baricadă, însă după miezul nopţii, când a început să se tragă intens, baricada a fost spulberată. Era un adevărat măcel. Mircea se pomeni alături de colegul său orădean, Andrei, nepărăsind strada Batiştei.

„Bădescule, e moarte curată aici.” „Nu mi-e frică de gloanţe, Bucure. Sunt fericit că sunt aici. Port în mine Basarabia întreagă care e un şir de suferinţe neştiute ţie şi altora.”

Noaptea aceea a fost o noapte a libertăţii şi a visurilor de libertate. Copii nevinovaţi mureau, iar ei îi prohodeau, le aprindeau lumânări. Cutremurător i s-a părut lui Mircea atunci când din toate piepturile au ieşit rugăciunile cântate Cu noi este Dumnezeu şi Tatăl nostru. Spre dimineaţă sângele de pe caldarâm era spălat. Apoi s-a răspândit zvonul că Nicolae Ceauşescu a fugit cu un elicopter. Coloane de zeci de mii de muncitori de pe marile platforme industriale se mişcaseră dinspre Militari, Pipera, Uzinele „23 August” şi „Republica” înspre sediul Comitetului Central al PCR, purtând steaguri fără stema Republicii Socialiste România. Barajele instalate pentru a împiedica accesul în Piaţa Universităţii şi în Piaţa Palatului se dovediseră inutile. Piaţa Universităţii era plină de demonstranţi care cereau Armatei şi Miliţiei să treacă de partea lor, iar asta îl determinase probabil pe dictator să fugă.

Câteva ore mai târziu, Televiziunea, Radiodifuziunea şi alte instituţii publice erau atacate de indivizi necunoscuţi cu focuri de armă, instaurând în locul euforiei generale o atmosferă de haos. Medicii de la Ambulanţă duceau zeci de răniţi, sub tiruri de gloanţe, fără nicio coordonare, efectiv fugind continuu la răniţi şi la spitale. Dintr-un elicopter se lansau bileţele. Mircea s-a aplecat şi

el, ca şi alţii, şi a luat vreo câteva: „Este o înscenare”, „Nu vă lăsaţi manipulaţi”, „Vin străinii şi ne iau ţara”. Imediat a apărut un echipaj al Miliţiei, care i-a luat bileţelele şi-apoi a plecat.

Pe străzi se instalaseră patrule de militari şi voluntari. Mircea Bădescu şi Andrei Bucur făceau amândoi parte din gărzile patriotice, efectuând un fel de triaj, solicitând pe toţi să se legitimeze. Li se ordonase să fie atenţi la unghii, pentru că se credea că numai „teroriştii” pot avea unghiile astfel îngrijite. În seara aceea de 22 decembrie, un ins pe care Mircea nu-l văzuse niciodată a dat citire Comunicatului către ţară al Consiliului Frontului Salvării Naţionale prin care se anunţa, printre altele, dizolvarea tuturor structurilor de putere ale clanului Ceauşescu. „Cine este acesta, Bucure?” „Cum cine? Unul dintre eroii noştri naţionali.” „Cum îl cheamă?” „Te faci de râs, Bădescule. N-o să te creadă nimeni c-ai fost la Revoluţie. Ţine bine minte numele lui: Ion Iliescu.”

La scurtă vreme, au fost difuzate manifeste pe străzile Bucureştiului pe care le putea citi oricine. Bucur citise unul cu voce tare, să audă şi Bădescu: „Cetăţeni şi cetăţene! Ostaşi! Revoluţia poporului român care a înlăturat cea mai odioasă dictatură din istoria ţării a învins! Glorie veşnică celor care s-au jertfit pentru cauza victoriei revoluţiei! Trăiască eroicul popor român! Trăiască brava sa armată! Să urmăm, cu încredere, îndemnurile Consiliului Frontului Salvării Naţionale! Executaţi cu fermitate ordinele Consiliului Militar Superior!”

Apoi totul se derulase cu repeziciune. Chiar de Crăciun, dictatorul fu împuşcat. Unora nu le venea să creadă, altora li se părea că totul a fost organizat prea în pripă. Cine hotărâse totul? Mircea avea şi el nedumeririle sale, întrebări ale căror răspunsuri aveau să se întrevadă cumva după întâlnirea cu un preot de ţară înalt şi slab care-l uimi cu atitudinea sa energică, sinceră. Pe preotul

Sorin Paul Grecu, îl întâlnise chiar pe 27, seara, vorbind cu siguranţă în faţa unui obiectiv al Televiziunii Române. Reţinuse cuvintele lui:

„Mă aflu în grupul de apărare al televiziunii (i-a enumerat pe toţi de pe o listă). Avem nevoie de oameni curajoşi şi valoroşi, oameni care să nu-şi bată joc de jertfa şi de sângele celor care au căzut în această revoluţie. Avertizez: sunt semnale că se încearcă o mare nemernicie de către oameni de joasă speţă ce vor să fure şi să manipuleze în interesul lor gândurile noastre de libertate. Adresez o caldă chemare unui om ales, unuia care a suferit enorm pentru România, Părintelui Profesor Gheorghe Calciu, să vină aici, în ţară, fiindcă de astfel de oameni este absolută nevoie. La mulţi ani, România Liberă! La mulţi ani fetiţei mele, Ştefania, care astăzi împlineşte vârsta de 7 ani! La mulţi ani tuturor românilor ce poartă numele Sfântului Ştefan!” Fusese prezentat înainte de George Marinescu, care-i şoptise:

„Aveţi trei minute. Înainte să vorbiţi, mulţumiţi tovară…domnului Iliescu!” „Cine e Iliescu?” Bineînţeles că nici pomeneală de vreo mulţumire adusă lui Iliescu.

În seara aceea se apropiase de el (locuiau provizoriu în casa Săvulescu - Săvulescu lucrase în gospodăria de partid pentru Ceauşescu –, acolo unde se instalase Postul numărul 1) şi îi ceruse să-l lămurească şi pe el în legătură cu cele afirmate.

„Cum adică să ne fure revoluţia? Şi cine?” „Uite ce e, îţi spun simplu, direct. Eu sunt preot în Roşiori de Vede, judeţul Teleorman, şi am purtat un război total cu autorităţile comuniste din localitate. Nu intru în amănunte, ci-ţi spun că, îndată ce am aflat de Timişoara eu ascult de mic Europa Liberă m-am simţit dator să nu stau ascuns ca o babă în casă, ci să ies şi să vorbesc. Pe 21 decembrie, dimineaţa, mă pregătisem să plec la Timişoara, şi soţia mea, Vali, mi-a spus: De data asta chiar nu mai stau cu tine

dacă pleci, bag divorţ. Nu ai auzit că acolo mor oameni?

Vrei să rămân singură cu doi copii? M-am abţinut din răsputeri să nu plec. Într-un fel avea dreptate, fiindcă alături de mine a trăit mereu cu frică. Nu cu mult înainte, chiar pe 29 aprilie, a fost ultima dată când cei de la Securitate mă luaseră să mă ancheteze. Era recent. Iar pentru o femeie nu-i chiar aşa uşor. M-am întâlnit cu Onofrei, dascălul meu din parohia Sfântul Ilie şi Sfânta Cruce, am luat icoana Naşterii Domnului şi am pornit din casă în casă în marginea oraşului. În dimineaţa aia, deja la Europa Liberă se spusese să se tragă clopotele bisericilor pentru a se face auzită mişcarea de revoltă împotriva regimului comunist. Aşa că, înainte să plec cu icoana, am tras clopotul la biserică şi i-am anunţat pe toţi de schimbarea ce se petrece. Din opt biserici care sunt în Roşiorii de Vede, numai clopotul de la biserica mea s-a auzit. Onofrei s-a crucit: Părinte, nu-ţi dai seama ce faci? Taci, domnule, că am tras clopotul ca să anunţăm că plecăm cu icoana. Voiam să-l liniştesc un pic, că era speriat. Şi-am pornit noi. Iar pe la o casă, unde locuia o familie care lucra la Fabrica de mezeluri, hop şi miliţianul, sectoristul nostru. Sunteţi chemat la Miliţie! I-am zis direct: Eu nu vin la Miliţie decât atunci când îmi fac buletinul!

Duceţi-vă acolo şi întrebaţi care este motivul pentru care… Nu, că trebuie să ne întâlnim cu primarul, cu tovarăşul Vlad. Mi-am ieşit din pepeni atunci: Domnule Stuparu, raportaţi că nu pot veni pentru că sunt foarte prins cu slujbele de Crăciun. Şi-a plecat miliţianul. Onofrei îmi zice: Ţi-am spus, părinte, c-o să dai de belea şi nu m-ai ascultat. Nea Gheorghiţă, stai liniştit! i-am zis eu. Am mers atunci, pe 21, până seara. Dimineaţa, pe la 6.00, eram la biserică. La 8.00 am bătut clopotul iar. Sectoristul s-a înfiinţat parcă din pământ înaintea mea. Părinte, vă rog, înţelegeţi serviciul meu. Ăştia mă dau afară şi rămân fără

pâine pentru copii. Mergeţi cu mine până la Primărie. Mi-a făcut o oarecare impresie tonul lui patetic şi am încălecat pe bicicletă. Am rezemat-o apoi de gardul ornamental din faţa Primăriei şi m-am dus sus. Pe trepte era lume puhoi. Eu am urcat la primar şi am intrat în birou cu miliţianul după mine. Îi zic: Domnule primar, nu aveţi voie să părăsiţi incinta până când nu vine căpitanul Olteanu! Domnule Vlad, dumneavoastră credeţi că eu am timp să aştept până când o avea chef Olteanu să vină? Şi am dat să ies. Numai ce văd însă că intră Georgescu, vicepreşedintele, şi-mi închide uşa, aşezându-se în dreptul ei. Mă abţinui să nu-l lovesc cu stânga. M-am întors spre primar. Despre ce e vorba? Spuneţi în 2-3 cuvinte! Aţi avut ordin ieri să scoateţi lanţurile de la clopot. Domnule Vlad... Eu sunt pentru tine tovarăşul primar! „Domnule Vlad, nu mă întrerupeţi! Vreau să vă aduc la cunoştinţă că mie nu-mi dă ordine nimeni. Nu aţi primit ordin de la părintele Vişan Ilie? Ilie Vişan e preot ca şi mine, nu e şeful meu. Nu are, deci, dreptul să-mi impună mie să scot lanţul de la clopot. Şi cine i-a dat ordin preotului Vişan să facă această mizerie? Noi suntem opt preoţi în Roşiorii de Vede... Gura! Tovarăşe, nu ai voie să părăseşti... în clipa aceea am auzit gălăgie pe scări. Când am deschis uşa, că nu m-au putut ţine, lumea striga că a fugit Ceauşescu. Unde pleci, părinte? N-ai voie să pleci de aici! Le strigai cu nerv: Nu vedeţi că s-a terminat cu voi? Dacă aveţi nevoie de mine, ştiţi unde mă găsiţi! Am coborât şi, spre bucuria mea, nu-mi furase nimeni bicicleta. Am ajuns la biserică şi mă întâlnii cu Onofrei. Părinte, cum ai scăpat? Cu bicicleta. Ştiţi c-a fugit Ceauşescu?

Da. Ce facem? Luăm icoana şi mergem mai departe din casă în casă. Aşa făcurăm. Am mers până ce am ajuns la familia Pascu. Oamenii ăştia, Constantin şi Lenuţa, au un băiat, Cătălin, care mă luă deoparte şi-mi zise: Părinte, ce facem? Mergem în centru. M-am dus cu el în centru şi

am urcat la balcon, trecând chiar pe lângă camera unde cu ceva timp în urmă fusesem reţinut. Am fost prezentat la microfon, iar eu am vorbit. Am fost preot în Peretu unde am construit o biserică fără autorizaţia din partea comuniştilor care se opuneau. Acum cinci ani am fost evacuat din cauza protestelor mele şi ale sătenilor împotriva autorităţilor comuniste. Vă slujesc de doi ani de zile. Am ajuns în judecată cu statul care-mi dă amendă din trei în trei zile (3000 de lei) ca să nu-mi fac casă aici, ci să plec. Lumea m-a aplaudat. Pe la opt-nouă seara apăruse deja Iliescu pe post începuse rumoarea pentru că lumea voia să ştie cine e pe lista Frontului Salvării Naţionale. Vrem lista! De trei ore stăm şi aşteptăm! Primarul dispăruse. Georgescu, la fel. Miliţieni, nu mai vedeai unul. „Unde sunt domnii miliţieni? Unde-s securiştii? Unde e domnul primar? Unde e vicepreşedintele Georgescu? De ce se tergiversează citirea listei? Am zis la microfon: Vreţi să ştiţi cine e pe listă şi cine vă reprezintă în FSN? Şi am început să citesc: Secretarul de partid de la Fabrica de reparat vagoane... Huoooo! Preotul Vişan Ilie... Huoooo! Am reuşit să citesc doar primele 5-6 nume. Lumea îi huiduia, fiindcă îi cunoştea şi ştia că sunt în cârdăşie cu comuniştii. Hoţii! Hoţii! Imediat am strigat: Fraţilor, suntem liberi! Dictatorul a fost dat jos! Trăiască România liberă! La care unul, care era pe lângă mine, m-a strâns de mână şi mi-a zis ameninţător: Părinte, lasă ciocu mic că nu-i chiar ceea ce crezi tu. Mi-am făcut calculul. Dacă îl plezneam cu stânga, îl aruncam peste balcon doamne, fereşte! M-am întors la el cu microfonul în mână. Cine eşti dumneata? Cum te numeşti? Speriat, s-a dat în spate şi a dispărut. În faţa mea s-a derulat un scenariu care mă face să cred şi-acum că unii se folosesc de jertfa noastră pentru a prelua puterea. Murmurele de dezaprobare care începuseră să se facă auzite din nou i-au făcut pe cei care ştiau ce vor să anunţe că lista nu se va mai citi. Eu am

plecat însoţit de vreo zece tineri până acasă. Cumnata, care lucrează în Primărie, m-a avertizat atunci: Sorine, retrage-te! Tu nu-ţi dai seama ce mafie e şi ce se învârteşte în spatele tulburării de aici! Alaltăieri, pe 25, la ora unu, după slujba de Crăciun, am venit încoace, la Bucureşti. Se trăgea pe Dorobanţi, de la televiziune spre case. Am ajuns aşa cum vezi, în reverendă. M-am întins imediat pe burtă, lângă bordură. I-am zis lui Mircea Ionescu, băiatul pe care-l pregătesc pentru Seminar şi care a venit cu mine: Te retragi ca să nu te am pe conştiinţă. Voiam să ajung la televiziune. Aveam fotografia cu Părintele Calciu care mi-a fost diriginte în Seminar. Un grup de 15 inşi stătea jos, la intrarea în curtea televiziunii, şi toţi aveau armele încărcate. Părinte, eşti nebun? Nu vezi că şuieră gloanţele pe la ureche? Dacă mor e treaba mea. Dacă mă laşi să intru, n-o să mai stau cu capul pe bordură. Eşti de-al nostru, părinte. Intră! M-au luat sus şi aşa ne-am întâlnit.” „Şi Părintele Gheorghe Calciu cine e?” „E un om. Faţă de el mulţi sunt maimuţe pentru că schimonosesc chipul omenesc prin egoism şi bestialitate.” „?”

„Mi-a fost profesor şi diriginte patru ani de zile, până când a fost dat afară din Seminar, discreditat, umilit şi închis din ordinul lui Ceauşescu încă cinci ani, după ce, până în 64, mai făcuse încă 16 ani şi ceva.” „De ce?” „Pentru că luase atitudine împotriva dărâmării bisericilor când toţi tăceau. Pentru că era om într-o lume de trepăduşi. De aceea l-am chemat în ţară, ca să nu lase pe trepăduşii de aici să-şi facă mendrele, să-şi bată joc de sângele vărsat.” „Şi unde e acum?” „în America. Dar o să vină. Sunt sigur de asta.”

Cei din cameră urmăreau la televizor execuţia lui Ceauşescu de la Târgovişte. În momentul acela a ricoşat un glonţ la jumătate de metru de capul părintelui Sorin Paul Grecu. Toţi se adăpostiseră pe sub mese. La câteva minute, o altă rafală. „Cum te cheamă?” „Mircea. Mircea

Bădescu. Sunt student la Drept în primul an.” „Mircea, trăiască România liberă! Doamne, ajută!” „Doamne, ajută!”. Fiecare dintre ei stătea pe rând de gardă ca să nu intre teroriştii. Mai ales pe la baie era riscul să intre, acolo unde în loc de fereastră aveau o blană atârnată. Fără să fi văzut când un coleg de-al lor a intrat acolo, părintele, în clipa în care a văzut mânerul uşii mişcându-se uşor în jos, a sărit cu o lovitură de picior în uşă care l-a ameţit cu totul pe cel ce era în baie. Mircea rămăsese surprins de forţa cu care lovise şi de viteza cu care reacţionase. Părintele şi-a cerut imediat iertare. „Părinte, era să mă arunci cu totul în cadă!”

Capitolul 4

Cum a ajuns „Vitalie[2]” procuror. Telefonul primit de premierul Marian Săvescu pare să fie mâna Mossad-ului. Pastiluţa de Xifenor. Pregătirea delegaţiei diplomatice pentru plecarea la Budapesta.

Convorbirile lui „Vitalie” erau atent monitorizate de ceva timp. „Vitalie” era un tânăr procuror ce promitea să aibă o carieră impresionantă. Deja avea un CV de invidiat la cei 27 de ani ai săi, iar acum era în pragul unei avansări uluitoare. Originile sale erau modeste şi despre asta oricine se poate lămuri dacă se duce în satul Sinoe, din judeţul Constanţa, acolo unde încă se află o casă dărăpănată în care a copilărit micuţul „Vitalie”. Verii săi au obiceiul să spună, celor care întreabă, că era un copil cu o inteligenţă ieşită din comun. „Era un copil vioi. Foarte vioi. Îi plăcea să se bage, să înveţe de toate. Era sclipitor”. Mai avea două surori, Caterina şi Margareta, mai mari, măritate în Sinoe. Tatăl său, negustor de produse petroliere (nimeni nu ştie foarte precis cu ce se ocupa), era plecat mai tot timpul de-acasă, însă la vremea potrivită a făcut eforturi pentru ca băiatul să ajungă undeva sus, să nu se chinuiască aşa cum s-a chinuit el o viaţă întreagă.

2 e vorba de Victor Ponta, PSD.

„Vitalie” observase cum tatăl său era în mod frecvent căutat de indivizi cu o figură extrem de dubioasă, adevăraţi bandiţi de care se ascundea în braţele mamei. Cu timpul se obişnuise, mai ales că bandiţii râdeau şi se jucau cu el, îndemnându-l să nu se sperie, pentru că ei sunt oameni buni, prieteni de-ai tatălui său. După ce „Vitalie” a reuşit la facultate, ascensiunea lui a fost fulminantă, adică inimaginabil de rapidă şi de exactă. Ca şi cum totul ar fi fost programat. În 1999 absolvise Facultatea de Drept a Universităţii din Bucureşti (cu cinci ani mai târziu decât Andrei Bucur şi Mircea Bădescu), apoi imediat a intrat procuror în cadrul Parchetului de pe lângă judecătoria Sectorului 3 din Bucureşti, iar din 2005 era procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiţie, secţia Anticorupţie, Urmărire Penală şi Criminalistică. De un an de zile, în paralel, ocupa şi funcţia de coordonator al Biroului de Combatere a Spălării Banilor. Şi tot de un an de zile, intrase în politică la invitaţia lui Marian Săvescu, prim-ministrul României, un, om extrem de interesant, cu atât mai mult cu cât acesta era şi titularul catedrei de Drept Internaţional Public de ceva ani (ceea ce înseamnă că îi fusese profesor nu numai lui „Vitalie”, ci şi lui Andrei Bucur şi lui Mircea Bădescu).

Profesorul Marian Săvescu este conducătorul ştiinţific al tezei de doctorat la care încă lucrează „Vitalie”, iar „Vitalie” este asistentul la catedră al profesorului Săvescu, care vede în el ceva înnoitor, ceva dătător de speranţă, un tânăr de o calitate politică greu de găsit în România. Profesorul Marian Săvescu se considera un vizionar atunci când admira curajul politic al lui „Vitalie” în momente delicate. Profesorul aflase un răgaz în mijlocul torentului cotidian al vieţii politice (cu vreo câteva ore bune înainte ca procurorul Andrei Bucur să se întâlnească cu Mircea Bădescu) şi luase telefonul în mână pentru a suna. Nu aşteptase mult până i se răspunse.

Să trăiţi, domnule prim-ministru!, se auzi în receptor clinchetul strident al vocii lui „Vitalie”.

Lică (aşa i se adresa lui „Vitalie”), mă băiatule, timpul ăsta mă omoară. Nu mai reuşesc să mai am tihna de odinioară pentru a vorbi cu studenţii mei, cu prietenii mei. Mi se pare îngrozitor! în jurul meu sunt numai probleme care efectiv îmi devorează tot timpul. Mă asculţi?

Vă ascult!, răspunse Lică cu un glas mieros şi puţin, dar foarte puţin nazal. Sunt aici! Aşteptam telefonul dumneavoastră, domnule prim-ministru! („Vitalie” se afla în biroul său de la Parchet şi voia să fie auzit de către colegii săi cu cine vorbeşte)

Te-am sunat fiindcă nu ştiam ce mai faci. De-o săptămână tot încerc să-ţi dau un telefon.

N-am reuşit deloc să ne mai întâlnim. Afurisită treabă!

Aveţi o agendă încărcată, domnule primministru. Funcţia vă obligă. Şi mai ales privatizarea…

O să ajungi şi tu să vezi cum e. Acum nu înţelegi prea multe, dar peste câţiva ani o să-mi dai dreptate.

E un ritm imposibil, ştiu, dar am încredere în dumneavoastră, domnule prim-ministru.

Sunteţi omul potrivit la locul potrivit.

Foarte bine, Lică! Acum vreau să te-ntreb ceva. Ai auzit de abundenţă?

Bineînţeles („Vitalie” ieşi din birou şi merse spre o zonă mai puţin agitată). Înseamnă o culme a bunăstării materiale, ceea ce îşi doreşte fiecare om, dar la care foarte puţini ajung… mai ales în România.

Înseamnă mai mult, Lică. Înseamnă shibboleth, o lume nouă în pragul căreia tu te afli şi trebuie să păşeşti, aşa cum un ucenic intră pentru prima dată în tainele… Ai citit Lev Tolstoi?

Ce anume de el?, zise Lică folosind tonul omului

avizat. război şi pace, romanul capital pentru orice minte luminată.

Foarte puţin… („Vitalie” fu puţin derutat). Am auzit de roman. E o carte fundamentală.

Trebuie să-mi fac timp s-o citesc mai bine…

Ea trebuia citită, Lică, până acum. Generaţia voastră e în urmă cu lectura. De-aia şi gândiţi aşa de greu.

În schimb am citit Buratino şi Cheiţa de aur, încercă Lică să compenseze lipsa lecturii solicitate de premier. E impresionant talentul lui Tolstoi, chiar şi în astfel de volume.

Lică, aici e vorba de un alt scriitor. Scriitorul sovietic Alexei Nikolaevici Tolstoi, iar povestirile de care spui sunt nişte lecturi pentru copii. Deci nu aveai cum să-ţi dai seama de genialitatea lui Tolstoi. Când o să ai tu, Lică, timp să recuperezi tot ce n-ai citit până acum? Crezi că politica se face doar la televizor? Trebuie să gândeşti, Lică. Mi-e ciudă când îmi răspunzi aşa inocent.

Dom profesor („Vitalie” nu mai avea mult până să se bâlbâie), domnule prim-ministru (pe un ton mai ridicat), sunt încântat să vă aud (prin dreptul său treceau colegi care îl vedeau zâmbind)…

Lică (prim-ministrul Săvescu râdea cu poftă), hai că m-ai dat gata! Cine trecea pe lângă tine, mă băiatule?

Câţiva colegi, mă scuzaţi! N-am vrut să vă supăr!

Din contră, puiule, mi-ai făcut o surpriză. De mult n-am mai râs aşa cu chef eşti nostim, pe cuvântul meu! – vorbeam de Tolstoi…

— (Pe prim-ministrul Săvescu îl bufni iarăşi râsul, dar ţinu telefonul un pic mai departe de gură). Măi Lică, Tolstoi cu treaba lui, noi cu treaba noastră. Să mă laşi să fiu eu creierul şi gura ta, iar ce se va petrece în viaţa ta nici în visele tale cele mai baroce nu ai visat.

Mi-aţi mai spus asta în anul III de facultate.

Ţii minte când ţi-am spus că evoluţia ta în plan politic va cuprinde trei mari etape? Ei bine, ai trecut de prima etapă de ceva timp, iar acum e momentul să debutezi în ultima. Duminică, la ora 22.00, vreau să vii îmbrăcat de petrecere: costum negru, cămaşă albă, papion. Te aştept pe Ion Câmpineanu nr. 153. Să nu cumva să întârzii! Şi singur!

Fiţi fără grijă! Să trăiţi, domnule prim-ministru! pa, Licuţă!

Profesorul Marian Săvescu ştia că toate convorbirile telefonice din România (şi de oriunde) erau înregistrate cu ajutorul unor aplicaţii spion de către Serviciile secrete şi de aceea nu spunea chiar totul la telefon. Toate înregistrările erau stocate în foldere şi superprogramele specializate căutau după cuvinte-cheie. Platforma electronică uşura enorm de mult munca ofiţerilor care coroborau date asistaţi de computer. Psihoza urmăririi convorbirilor telefonice se declanşase în perioada comunistă, însă continua acum cu mai multă eficienţă. Cineva de bună-credinţă putea argumenta că era necesară o astfel de acţiune a Serviciilor în condiţiile în care lumea întreagă e pândită de atacuri teroriste. Terorismul trebuia combătut într-un fel. Bine, bine, dar dacă acesta nu era decât un motiv pentru operaţiuni de spionaj care încălcau drepturile omului, ale românului?

Aceasta era o dilemă pe care profesorul Marian Săvescu o tranşase demult. El avea certitudinea că Serviciile secrete erau dirijate din umbră de cei pe care niciodată nimeni nu i-a cunoscut. Chiar şi el, cu funcţia pe care o ocupa în prezent, se simţea neînsemnat atunci când veneau ordine de mai sus. De unde de mai sus? Nu se ştia de unde şi totuşi era limpede că ordinele trebuiau executate ca şi cum el, Marian Săvescu, le-ar fi gândit.

Profesorul Marian Săvescu era un om înalt, un pic burduhănos, cu maxilare puternice, aşa cum se vede de

obicei la omul politic de după ’89, albit la cei 56 de ani ai săi, cu o dicţie remarcabilă şi un discurs foarte, foarte logic. Atât de frumos curgeau cuvintele din gura lui, încât unii, urmărindu-l la show-rile de televiziune, exclamau: „E deştept ăsta, domnule! îl duce mintea!”. Iar asta se întâmpla pentru că omul simplu nu înţelege limba de lemn a omului politic (asta nu înseamnă câtuşi de puţin că nu era inteligent). El crede în ceea ce se aude, dar melodiile cuvintelor pot fi înşelătoare. Totuşi nu e cazul să mergem acum pe firul ăsta.

Drama pe care o trăia Săvescu venea din cunoaştere: ştia că nu e liber. Avea bani, avea una dintre cele mai importante funcţii în stat, dar nu era liber. Ce paradox! La asta se gândea el, legănându-se pe balansoarul din biroul său, iar ridurile fine de pe fruntea sa intrau în combinaţii felurite din ce în ce mai rapid. Închise ochii şi-şi ţuguie buzele. Deşi fusese conştient de acest neajuns atunci când negociase cu cei neştiuţi, totuşi abia mai pe urmă înţelesese cum stau în realitate lucrurile. Îşi pipăi gura, colţurile ei. Era ceva dureros în acele zone. Nimeni nu ştia decât numai el. Nici măcar soţia, copiii nici atât. Acolo, în colţurile gurii, îşi întinse degetul arătător după care îl duse cu o zvâcnire scurtă, în dreptul ochilor, ca să vadă. Era sânge. Sângele lui. Dar nimeni nu-l vedea în afară de el. Pentru că numai el simţea zăbala care muşca din gura lui şi-i rodea pielea, carnea, făcându-i-le zdrenţe, măcinându-i dinţii. Şi nici măcar nu putea să se întoarcă să privească spre cei care struneau atât de experimentat frâul, acţionând zăbala în gura lui. Dacă s-ar destăinui cuiva, cine l-ar crede?

Îl prinse o stare de nervi care îi făcu stomacul să tresalte spasmodic. „Ce viaţă de câine! Ei aruncă firimiturile, iar noi ne târâm să le lingem de pe jos. Apoi râd”. Ecoul acelor hohote de râs se reverbera înfricoşător în creierul său. Apăsă pe un buton al biroului şi interfonul

se deschise:

Vă ascult, domnule prim-ministru!

Stela, adu-mi, te rog, o ceaşcă de ceai şi o pastiluţă din acelea de care iau eu. Şi să nu mă deranjeze nimeni!

Vă simţiţi bine?

Am o mică ameţeală, dar trece. Adu-mi ce ţi-am cerut! imediat, domnule prim-ministru!

Se ridică din balansoar şi făcu câţiva paşi prin birou. Avea o sfârşeală în trupul său mătăhălos. Avea să-şi revină, dar se îngrijora pentru că stările acestea recidivau din ce în ce mai des. De ce intrase în aşa ceva? îi veni să râdă de sine însuşi pentru întrebările puerile care i se năşteau în minte. Ştia că nicio afacere care trece de un anumit prag financiar nu poate fi derulată în România fără acordul lor. Nu numai în România, dar el era prim-ministrul României şi, nu ştia de ce, crezuse din când în când că este stăpânul lumii. Până când i se dăduse cu căpăstrul în cap şi zăbala muşcase din gura lui însângerată. Acum nu mai putea da înapoi. Singura izbăvire ar fi fost moartea, dar nu era pregătit pentru aşa ceva. El, Marian Săvescu, voia să trăiască. O, şi cum mai voia! Iar forţa vieţii sale îi venea din dorinţa de a fi puternic, de a fi cel mai puternic, de a avea influenţa cea mai mare.

Ceaiul dumneavoastră, domnule prim-ministru! Şi pastiluţa!

Mulţumesc, Stela, zise Săvescu luând pastiluţa şi înghiţind-o cu o gură de ceai potrivit de cald.

Am apeluri pierdute?

Două din Budapesta, unul din Bruxelles şi unul din Tel-Aviv. Am notat pe agendă tot.

Avem şi câteva fax-uri.

Bine. Mai lasă-mă zece minute să mă liniştesc şi după aceea o să văd despre ce e vorba. Secretara ieşi. Săvescu se aşeză şi văzu prin sticla special antifonată a uşii silueta

ei difuză topindu-se în lumina naturală care invada cealaltă cameră. Mai sorbi o gură de ceai, după care puse ceaşca pe farfuriuţa de pe birou. I se făcu un pic cald, dar cunoştea această stare. La kilogramele sale, transpira mai mereu abundent. Abundenţă, îi veni în cap expresia shibboleth, din limba aramaică, pe care o auzise prima dată la iniţierea sa ca ucenic. Acum era rândul lui Lică să intre în marele ordin, acolo unde era deja cea mai mare parte dintre parlamentarii români, peste 1000 de ofiţeri, în special de rang superior, sute de procurori şi judecători, numeroşi membri din conducerea partidelor politice, sute de primari, viceprimari, consilieri judeţeni sau locali şi prefecţi, bancheri, funcţionari de stat, oameni de afaceri, doctori, profesori, avocaţi, artişti. „Adică, exclamă profesorul Săvescu, majoritatea elitei româneşti!”

Cu câteva zile în urmă (nu-şi amintea să fi fost 4 sau 5), venerabilul Ion Fluture intervenise în favoarea patronului unei întreprinderi care producea aparate de marcat pentru taximetre. Trebuia să câştige licitaţia pentru taxatoare. Pentru el, ca premier, lucrul era un mezelic. Totuşi, i se părea enervant că nu putea să-i refuze pe toţi aceşti oameni care se îmbogăţeau pe spinarea altora, fiindcă nu era doar un Fluture, ci erau mulţi de-alde Fluture, unii pe care îi cunoştea, iar alţii la care nu avea acces, comenzile venind prin cei mai mici sau într-un mod straniu prin mesaje, telefoane pe care nu le putea verifica. Nu că i se părea abuziv, aşa proceda şi el, dar faptul că i se îngrădea libertatea lui de stăpân prin aceste intervenţii, asta îl deranja. El putea să facă un favor, două, trei, dar aici era ceva ce nu se mai sfârşea. Începuse un joc periculos, un joc cu reguli dure din care nu putea ieşi. Îl sunase cineva chiar de Anul Nou şi îi urase un an plin de realizări, de succese, apoi îl atenţionase: „Interesul dumneavoastră, domnule prim-ministru, nu este ca România să iasă din toate aceste reforme la fel de chipeşă

şi entuziastă cum părea a fi acum 20 de ani. Interesul dumneavoastră ţine strict de familia dumneavoastră.” „Şi oamenii?” „Sunteţi un nostalgic comunist, domnule prim-ministru!

Credeam că a trecut destul timp pentru a înţelege că noi nu avem nevoie de oameni, ci de resurse. Dar mai avem răbdare. Anul acesta sper să vă aducă mai multă înţelepciune.”

Făcuse investigaţii. În mod ciudat, Serviciile secrete care lucrau pentru el nu au fost în stare să identifice numărul de telefon de la care fusese apelat. Lucrul ăsta neliniştitor îl făcu să vorbească în taină cu mentorul său, preşedintele onorific (fondator) al partidului, care îl sfătui să se potolească şi să nu mai pună degeaba pe ofiţeri să descopere ceea ce nu se poate descoperi. Putea stârni o reacţie neprevăzută. „Dar dumneavoastră ce credeţi? De unde a venit apelul acesta?” „în jocul nostru, mai puţin contează de unde a venit. Ceea ce mi se pare important este că telefonul a fost un avertisment şi tu trebuie să-l iei în calcul. Adică nu doar tu, ci noi toţi: partidul.” „Credeţi că voi fi schimbat?” „Deocamdată nu ai motive să te temi, Marine. Stai liniştit şi încearcă să execuţi fără să cauţi să filtrezi prin categoriile înţelegerii tale, fiindcă oricum noi nu avem viziunea de ansamblu la uriaşul proiect de reconstrucţie globală.” „Mă enervează situaţia asta! Adică sunt prim-ministru şi abia dacă pun preţ pe mine, ca şi cum aş fi doar un pion de schimb.” „Eşti tânăr şi impulsiv. Nu aşa se face politica, fiule. E nevoie de diplomaţie. Dacă nu… vei ieşi din joc. Sunt ferm convins că nu asta îţi doreşti.”

„Nu. Dar mi se pare agasant ca un om cu atâta putere cum am eu să fiu dirijat de nişte oameni pe care nici nu-i cunosc şi nici nu am certitudinea măcar că voi ajunge să-i cunosc vreodată.”

„Uite, ce e. Noi suntem nişte jucători fără vreo prea

mare influenţă. Trebuie să fim mulţumiţi cu ceea ce ni s-a dat.” „Mi se pare absurd.” „Marine (pe Săvescu îl enerva când i se adresa cineva aşa), te sfătuiesc să nu umbli cu îmbufnări nesocotite. E timpul să fim lucizi acum în preajma alegerilor.” „Voi fi oricum preşedinte!” „Să dea Dumnezeu!” „Care Dumnezeu?

Dumneavoastră nu credeţi în Dumnezeu. Sunteţi un ateu de când vă ştiu şi nu sunt puţini ani.” „La Moscova am aflat că nu există Dumnezeu. E lecţia pe care mi-am însuşit-o cel mai bine şi care m-a scăpat de multe probleme. Cu Dumnezeu întotdeauna este o problemă, oriunde ai fi, aşa că nu-mi pare rău că stau liniştit la bătrâneţe. Nu cred, dar am rămas cu vorba asta proastă în gură. Îmi cer scuze.” „N-aveţi de ce. Dar de crezut trebuie să credem în ceva, altfel nu putem exista. Eu unul cred în putere şi mă enervează când primesc un telefon ca ăsta.” „După toate indiciile, e mâna Mossad-ului aici. Dar nu fi speriat!”

De aceea profesorul şi omul de stat Marian Săvescu lua pastiluţa de Xifenor, o substanţă puternică care acţiona asupra memoriei relaxând-o foarte rapid, încât după câteva minute, depăşea criza şi se simţea din nou un jucător potent pe tabla uriaşă de şah a lumii. Euforia de jucător-campion nu-l părăsea de obicei decât după câteva zile.

Căută în agenda telefonului său, un iPhone de ultimă generaţie, un număr de telefon, apoi apelă.

Angelo, pregăteşte totul pentru vizita de mâine la Budapesta. Ai grijă, trebuie să fie totul perfect.

E ca şi rezolvat, domnule prim-ministru. Membrii delegaţiei noastre diplomatice au fost anunţaţi. E aranjat totul. Mai rămâne un singur lucru…

Care?

Să vină ziua de mâine (râse).

Eşti pus pe şotii. Bravo! Ne vedem mâine la prima oră.

Voiam să vă întreb, mai spuse şoferul schimbând tonul (confesiv, serios, îngrijorat), dacă aţi aflat de ultima anchetă făcută de cei de la Româniafurată. ro? Cea cu procurorul acela care vorbeşte de corupţia din cadrul serviciilor.

E o echipă curajoasă care a stârnit în ultima perioadă mult interes cu toate aceste investigaţii. Îi admir că luptă aşa făţiş împotriva unei moşteniri nefaste.

Dar de data asta, nu ştiu ce să zic, toate dezvăluirile procurorului…

Par incredibile, nu?, îl ajută Săvescu.

Da. Însă nu asta mă nedumereşte, ci cum de e posibil ca astfel de lucruri să fie… în fine… bravo, Angelo.

De ce? se miră şoferul.

Măi Angelo, tu eşti un băiat care chiar gândeşte.

Vă mulţumesc! Dar… Am plecat, domnule prim-ministru. Să trăiţi!

Şoferul plecă însă având în minte un gând lung care se întindea necontenit în toate direcţiile. I se părea evident că premierul şi Securitatea (Angelo păstra în gândul său vechea denumire) sunt în aceeaşi barcă şi că mărturia procurorului de pe blog-ul pe care el îl urmărea în fiecare zi, citind chiar sute de comentarii, este reală şi arată adevărata faţă a celor care controlează totul în această ţară. Îşi simţi mâinile inundate de gândul acela cleios şi aproape alergă până la maşină pentru a şi le şterge cu un şerveţel umed.

Capitolul 5

Mircea Bădescu ajunge la părintele Ioan pentru a cere sfat într-o situaţie extrem de dificilă. Semnul duhovnicului: jertfa.

După aproape 60 de kilometri parcurşi de la Oradea

cu o viteză susţinută, Bădescu încetini. Păru surprins de ceea ce vedea prin parbrizul ecranat al maşinii, de parcă nu-i fusese gândul cu sine, ci rătăcit prin cine ştie ce părţi ale lumii, şi abia acum, odată cu reducerea vitezei, se aşezase în matca lui. Era o zi destul de friguroasă, cu un cer înnorat şi cu vânt tăios. Satul era azvârlit pe o văioagă şi înconjurat de dealuri împădurite. Era destulă mişcare pe uliţele care străbăteau printre gospodării până-nspre coama dealului şi continuau şerpuind în pădurile de carpen. Străbătu o bună parte din şoseaua principală şi vină la stânga când văzu turla clopotniţei. Părintele Ioan îl primi în bisericuţa satului într-o tăcere deplină. Se cunoşteau bine din anii studenţiei bucureştene, când în după-amiezile de duminică se întâlneau, alături de mulţi alţi tineri studenţi, la slujba Paraclisului Maicii Domnului la Mănăstirea

Antim. Era locul lor de suflet. Nu numai Paraclisul, dar nicio slujbă (mai ales Liturghia) nu o simţeau aşa cum o simţeau la Antim. Sunt locuri pe care le iubeşti atât de mult, încât ai putea să trăieşti acolo tot restul vieţii fără să-ţi trebuiască nimic altceva. Părintele Sofian şi părintele Adrian aveau în priviri şi în cuvânt veşnicia, iar inimile tinerilor care veneau aici tânjeau după această veşnicie despre care nimeni altcineva nu-i învăţa cum se poate trăi.

Atmosfera era una de continuă lucrare lăuntrică: liniştea deplină, lumânările de ceară care ardeau în sfeşnice, candelele ce aruncau o lumină sfioasă şi înaltă. Prima lor discuţie pornise de la părintele Daniil Tudor şi mişcarea Rugului aprins, prelungindu-se până târziu în drumul pe care-l aveau de făcut înspre căminele studenţeşti. Ioan era foarte apropiat de părintele Sofian, iar Bădescu aflase că trudesc împreună, în atelierul de pictură, uneori ore întregi. La rândul său, Mircea se simţea ocrotit de părintele Sofian care se născuse şi el în Basarabia, în Cuconeşti-Vechi, din judeţul Bălţi. Nu o dată

stătuseră de vorbă despre familiile lor, despre pribegie, despre ocuparea Basarabiei de către ruşi, despre neputinţa de a întoarce acest pământ ţării, despre rugăciunea cu lacrimi care trebuie făcută pentru păcate, căci nicio ruptură nu este îngăduită decât ca timp al răscumpărării.

Aceeaşi atmosferă de rugăciune şi adâncire în sine, care era în anii '90 la Antim, părintele Ioan izbutise să o reconstituie în acest locaş de la marginea judeţului Bihor. Mircea Bădescu îşi dădu seama instantaneu că duhul e acelaşi, că nu e nimic falsificat, nimic de formă, şi se simţi transportat în urmă cu aproape două decenii, însă, mai mult decât atât, se simţi ajuns acasă. Vorbi aproape o oră neîntrerupt.

După ce îi ascultă tot gândul într-o tăcere pe care o învăţase cu sârg de la duhovnicii Antimului, părintele Ioan începu o istorie, cel puţin ciudată, fiindcă părea să nu aibă nicio legătură cu ceea ce istorisise basarabeanul. În sfârşit, era vorba despre o fată pe care o chema Svetlana Mihaela Tănasă. Terminase Facultatea de Limbi Clasice la Iaşi, iar în 1995 primise o bursă de la Fundaţia Soros… Era Fundaţia unui evreu maghiar stabilit în SUA, milionar în dolari. Bursa era pentru un masterat în istorie medievală la Universitatea Central Europeană (CEU) din Budapesta. Lucrarea sa de masterat a constat în cercetarea unui manuscris al Tâlcuirii la Facere, scris de Sfântul Ioan Gură de Aur, şi dovedea, în această lucrare, că textul tipărit de iezuiţi şi preluat de J.P. Migne în Patrologia Greacă are numeroase interpolări şi modificări faţă de manuscrisul cercetat, în care se regăsea un text cu adevărat hrisostomic, plin de duh. Concluzia era că, la o ulterioară ediţie critică a Tâlcuirii la Facere, se va descoperi balastul introdus cu reavoinţă de iezuiţi. Profesorii i-au apreciat munca şi i-au propus să se înscrie la doctorat. Lucrarea sa de doctorat era axată tot pe tâlcuirea la cartea Facerii:

trebuia să dovedească faptul că Sfinţii Părinţi l-au urmat în tâlcuirea lor la Facere pe ereticul Origen. Svetlana s-a apucat de lucru cu încredere, neştiind ce i s-a cerut de fapt. Dar, pe măsură ce mai citea din Sfinţii Părinţi cu pricina, realiza hula ce i se cerea să o dovedească. Citise Tâlcuirea la Facere a Fericitului Augustin (în latină), cea a lui Origen (în greacă), cea a Fericitului Theodorit al Kirului (în greacă) şi cea a Sfântului Efrem Sirul (în engleză), ba chiar şi comentariul filosofului evreu Filon din Alexandria (în greacă), lucrări care se găseau acolo în original. Cu cât citea, înţelegea nu numai că Sfinţii Părinţi nu l-au urmat pe ereticul Origen în lucrările lor, ci unul dintre motivele pentru care au întocmit aceste lucrări a fost acela de a-l combate pe eretic, şi se vedea asta din felul în care abordau fiecare chestiune în parte. S-a întâmplat că, fiind acolo, să-şi pună câteva întrebări despre profesorii săi şi să afle că majoritatea sunt evrei, şi să vadă dispreţul lor pentru Ortodoxie şi pentru Tradiţie, cu toate studiile lor universitare. Iar când le-a comunicat concluzia la care ajunsese cu privire la Sfinţii Părinţi, ei i-au spus: „Nu, nu e aşa. Mai citeşte-i o dată. Mai gândeşte-te. Noi te plătim ca tu să demonstrezi ceva, iar tu trebuie să o faci”. Au urmat mai multe zile de certuri şi argumentări. Venind în ţară pentru aşi mai aduce nişte lucruri, s-a simţit rău şi s-a dus la medic să-şi facă un control. Aşa a aflat că are un cancer al pielii cu o evoluţie rapidă, în zona omoplatului stâng. Explicaţia era una singură: fusese iradiată. Doctorul i-a zis că mai are doar câteva luni de trăit. S-a întors la Budapesta să-şi ia bagajele. S-a certat cu toată lumea, care îi spunea: „De ce pleci? Avem soluţii pentru boala ta. Nu e nimic grav, noi putem să-ţi oferim vindecarea. Fii ascultătoare şi vei scăpa cu viaţă”. A luat tot ce a putut, deşi mare parte din cărţi i-au rămas acolo, şi s-a întors în ţară. A venit la Petru Vodă, la Părintele Justin Pârvu, şi i-a povestit tot ce s-a întâmplat, iar Stareţul i-a spus să

rămână acolo, la mănăstire. Asta se petrecea prin august 1997. A urmat un an şi jumătate de suferinţă. Boala a ajuns repede la metastază. Încet, încet, se topea văzând cu ochii. A primit să fie rasoforită şi, cu câteva săptămâni înainte de a trece la cele veşnice, a fost călugărită de Părintele Justin. A refuzat să ia morfină, pentru a şterge, prin suferinţă, toate păcatele săvârşite în această lume. Urletele ei de durere, după cum îi mărturisiseră cei care le-au auzit, vesteau parcă chinurile iadului. Dumnezeu i-a ascultat ultima dorinţă, aceea de a prinde sărbătoarea Sfinţilor Arhangheli. După privegherea hramului mănăstirii, în noaptea de 7 spre 8 noiembrie 1998, pe la ora 3 dimineaţa, Sfânta Muceniţă Heruvima a plecat la Domnul cu sufletul împăcat, luminoasă la chip, să mărturisească înaintea Sfintei Treimi lupta ortodocşilor împotriva stăpânitorilor acestui veac. Maica Heruvima povestise părinţilor de la mănăstire faptul că de la CEU, mai înainte de ea, plecaseră din acelaşi motiv, cancer al pielii, un student din Bulgaria, o studentă din Georgia şi o alta din SUA. Batjocura cea mare a fost aceea că, după plecarea maicii Heruvima, foştii ei profesori au instituit la CEU Premiul Svetlana Tănasă, pentru cea mai bună lucrare a anului. Diavolul a vrut să-i arunce sufletul pur în gheena, dar Dumnezeu a ridicat-o dincolo de nori, pentru dragostea de adevăr, pentru că Adevărul este Hristos.

Atât! Apoi discutaseră despre vremuri trecute şi prezente cu luptele lor. Când veni seara, amândoi, ieşiţi în pragul bisericii se priviră o clipă simţind acelaşi lucru. Se întunecase parcă mai repede ca niciodată. Mircea Bădescu plecă abia a doua zi, după ce avu timp suficient să adâncească întru sine răspunsul primit. Ştia bine ce înseamnă istoria aceea şi că nu întâmplător îi fusese spusă! Intrat în camera arhondaricului în care părintele îşi primea oaspeţii, se pregăti de culcare. Stinse lumina, dar nu putu închide ochii. Gândul îi alunecă înspre evenimente

care îi reveneau constant în memorie. Frânturi de imagini, secvenţe întregi sau simple decupaje din 20 mai 1990! Atunci avuseseră loc alegerile şi Iliescu fusese anunţat câştigător. Exact atunci studenţii îşi instalaseră corturile în Piaţa Universităţii, iar el dormise şi stătuse în acele corturi, alături de ceilalţi tineri paşnici, scandase împotriva lui Iliescu, urmaşul comuniştilor bolşevici, pentru ca ţara să nu încapă pe mâna lui şi a acoliţilor săi, împreună spuseseră rugăciuni, cântaseră Hristos a înviat! rostiseră discursuri care nu aţâţau la violenţă. Urcase la balconul Universităţii, acolo unde se întâlnise iarăşi (ce întâmplare!) cu preotul Sorin Grecu venit de la Roşiorii de Vede pentru a declara de acolo de sus la microfon: „Eu nu votez cu Iliescu, eu votez cu Dumnezeu!” Apoi începuse un freamăt. Cineva îi aţâţa la violenţă. Erau infiltraţi printre ei tot felul de oameni dubioşi. Fuseseră acuzaţi de lucruri pe care nu le făcuseră. Satrapul bolşevic se gândise la tot, fără să-i pese de nimic. Pusese la dispoziţia minerilor două garnituri de tren care să-i aducă în capitală, îi înarmase cu bâte şi le dăduse mână liberă să le verse sângele nevinovat. Televiziunea Română a dat tot concursul acestui asasin, fiindcă minerii devastaseră sediul Partidului Naţional Ţărănesc şi motivul pe care trebuia să-l ştie credulii din România care priveau la televizor a fost că Raţiu avea o maşină de făcut bani. Manevra era regizată în cele mai fine amănunte. Bilanţul oficial al victimelor din 14 şi 15 iunie fusese de 8 morţi şi 1600 de răniţi sau reţinuţi abuziv. Însă după aceea asociaţiile victimelor mineriadelor au susţinut că numărul lor a fost mult mai mare.

Studiase special acest fenomen la care participase şi îşi dădea seama perfect că cei care dăduseră lovitura de stat în decembrie 1989, nu făceau acum, la jumătate de an de la eveniment, decât să-şi consolideze poziţia prin violenţă.

Ceea ce-i provocase o mirare nevindecată, fusese

declaraţia că, oficial, nu existau vinovaţi. Faptele fuseseră prescrise şi nimeni nu a fost tras la răspundere nici până în ziua de 27 februarie 2008 (şi, probabil, gândi mai departe Bădescu, nici peste 10-15 ani). Procurorii făcuseră audieri, au strâns probe, dar, iată, trecuseră aproape două decenii şi nu se întâmplase nimic. Parchetul Tribunalului Bucureşti clasase dosarele. Când cu un an în urmă, procurorul Dan Voinea decisese începerea urmăririi penale împotriva lui Ion Iliescu, Mihai Chiţac, Virgil Măgureanu şi Victor Atanasie Stănculescu, înainte de trimiterea dosarului la judecător, Dan Voinea fusese înlăturat din echipa ce ancheta cazul, fiind totodată cercetat disciplinar pentru modul „defectuos” în care condusese cercetările. Noii coordonatori ai anchetei Mineriadei închiseseră sec dosarul cu soluţii de încetare a urmăririi penale.

Ca să evadeze din zona aceasta mâloasă, gândul lui Mircea se opri asupra unui mărgăritărel pe care-l învăţase dintr-un manuscris al lui Radu Gyr, Cântec pentru prichindel.

A fost în lună un bordei, bojdeucă veche de calici. Torcea măicuţa funigei, păzea tăticu licurici.

Şi-avea o fată cât un ou, un mărţişor, un prichindel, cu paşi de crin şi nufăr nou, subţire toartă de cercel.

Ci bietul prichindel râvnea păpuşi de pluş şi urşi pitici. Când ai bordei cât o mărgea şi eşti pândar de licurici,

Tătic nătâng, cum poţi uşor să cumperi urşi de borangic? Cum or să vină dumnealor într-o cocioabă de calic?

Ofta tăticul licurar şi, scornitor de jucării, umbla prin lună, pe cleştar, să prindă pui de stele vii şi să culeagă pentru pici luceferi moi căzuţi prin crini, un sac de logostele mici şi-o traistă plină cu lumini.

Dar când tăticul cel sărac venea acas’ cu truda lui, curgea funingine din sac şi din dăsagă fum verzui…

Atuncea, peste scrum de stea, Plângea tăticul prost şi bun, Măicuţa tristă se oprea Din tors, şi-n urmă iar într-un Dărăpănat, lunar bordei Visa fetiţa urşi pitici,

Torcea măicuţa funigei, Păzea tăticu licurici.

Capitolul 6

O nouă investigaţie a echipei de la Româniafurată. ro. Mafia vaccinurilor.

O nouă postare pe blog. mulţi comentatori care mai de care mai amestecaţi. Tonul general este unul entuziast, plin de încredere în libertatea de a gândi şi de a spune pe nume nemulţumirilor. Românii sunt din ce în ce mai convinşi că nu sunt laşi, că nu sunt fricoşi, că nu sunt nevolnici cum e ciobanul moldovean din balada populară „Mioriţa”. Iată, cineva le reprezintă nemulţumirile şi face dreptate în numele lor. Poate nu dreptatea aceea a lui Vlad Ţepeş, dar cel puţin denunţa anormalitatea vândută la suprapreţ românilor.

Miercuri, 27 februarie 2008

Un microbiolog, cercetător în cadrul unui foarte cunoscut Institut din România:

„Vaccinurile pot provoca boala pe care, teoretic, ar trebui să o prevină. Dar nu numai atât. De fapt, pot cauza şi alte boli în afara celor pe care trebuie să le prevină.”

Mafia, o caracatiţă cu multe tentacule: mafia drogurilor, mafia prostituţiei, mafia funcţiilor şi a traficului de influenţă, mafia retrocedărilor, mafia echipamentelor de război şi a platformelor electronice, mafia produselor petroliere (şi nu numai) de contrabandă, mafia concesionării (a se citi exploatării) zăcămintelor de aur, cupru (fără să se spună că interesul mult mai mare este pentru uraniu şi alte metale rare), mafia vânzărilor activelor de stat, mafia exporturilor de tot felul (mai ales de tineri valoroşi şi de forţă de muncă ieftină), mafia din sport, mafia negocierilor culturale care au provocat un

adevărat complex de inferioritate şi câte alte tentacule.

Astăzi: Mafia vaccinurilor. Cine ne vrea copiii vaccinaţi?

În ciuda tuturor avertismentelor cu privire la efectele secundare ale vaccinurilor, Ministrul Sănătăţii insistă că ne vrea vaccinaţi.

UPDATE: Ministrul Sănătăţii a comunicat în urmă cu o oră că vaccinarea va fi obligatorie în toate unităţile şcolare: „Se lucrează de ceva vreme la un proiect de lege privind vaccinarea obligatorie. Se impunea un astfel de proiect, atât timp cât observăm reticenţa care cuprinde populaţia ţării şi care nu face decât să împiedice actul medical şi abnegaţia cu care luptăm împotriva bolilor.”

UPDATE: Sunt magistraţi fără nume (numele sunt primejdioase) care au curajul să înoate împotriva curentului general. Câte unul dintre ei mai scapă un cuvânt: „în ciuda opiniei generale, SRI nu are atribuţii legale în materie de luptă anticorupţie. Nu le are precizate prin lege, iar argumentul că i le-a delegat Consiliul Suprem de Apărare a Ţării nu funcţionează! CSAT nu face legi. Şi asta mă deranjează. Mă deranjează prin faptul că societatea ajunge să elogieze uneori o atitudine miliţienească.”

Investigaţie făcută de Româniafurată. ro

Un om care are mai bine de 15 ani în cercetarea vaccinurilor şi care a ajutat la dezvoltarea câtorva vaccinuri foarte cunoscute.

Preferă să-şi păstreze anonimatul, fiindcă dezvăluirea numelui său poate atrage repercusiuni de care este convins că-i vor afecta familia.

Pentru prima dată vaccinarea este demascată ca fiind o AFACERE fundamentată pe lipsa de informare de chiar unul din interior. „Acum avem o schemă care cuprinde un număr mare de vaccinuri. 26. Mă refer aici şi la

polivaccinuri precum Infarixul care conţine şase tulpini. Iar această schemă de vaccinare este propusă de Ministerul Sănătăţii ca să fie aplicată pe fiecare copil în primii trei ani ai vieţii.”

Românii nu mai au încredere în vaccinuri.

UPDATE: Societatea Naţională de Medicină de Familie a atras atenţia printr-un comunicat făcut ieri: „îndrumarea pe care o primesc pacienţii de la medicii lor de familie este esenţială, fiindcă ei pot recomanda cu fermitate prevenirea bolilor prin vaccinare.”

Vrem o părere competentă pe tema vaccinurilor…

E simplu. Logica profitului câştigă teren în faţa logicii medicale. Sunt interese uriaşe din partea concernelor farmaceutice BIG PHARMA. Şi atunci e clar că se va ajunge până la ameninţări dintre cele mai greu de imaginat într-o ţară democratică.

Adică sănătatea e o afacere…

O afacere atent dirijată împotriva popoarelor, nu numai a poporului român. e teoria conspiraţiei.

Acesta este argumentul cel mai percutant al companiilor care-şi ascund încasările uriaşe în spatele unor atenţionări precum cea pe care a făcut-o şi Organizaţia Mondială a Sănătăţii (OMS), zilele trecute, referitoare la faptul că în ţara noastră acoperirea vaccinală este sub 95% (în unele zone chiar 60-70%), ceea ce înseamnă că România se întoarce în Evul Mediu.

Aţi amintit de BIG PHARMA…

Probabil că este necesar un exemplu foarte clar şi-l voi da. Paul Offit, pediatru şi om de ştiinţă, a dezvoltat vaccinul rotavirus. Acum 8 ani, se găsea în comitetul CDC, care a adăugat vaccinul rotavirus pe schema de imunizare. Incredibil este că acest lucru s-a întâmplat în timp ce el muncea la dezvoltarea propriului vaccin rotavirus. Intrând în schema de imunizări, patentul său a devenit foarte

valoros. În urmă cu trei ani, a vândut patentul cu 182 de milioane de dolari, profitul său fiind de 40 de milioane de dolari.

Deci corporaţiile farmaceutice dictează politicile de vaccinare…

Exact. Iar asta se face pe o bază plăpândă sau chiar inexistentă din punct de vedere ştiinţific.

PAUZĂ DE RESPIRAŢIE

Asociaţia Doctorilor Catolici din Kenya a anunţat că a descoperit în vaccinul antitetanos cu care au fost injectate 2,3 milioane de femei şi fetiţe, un antigen care produce pierderea sarcinilor. Campania de vaccinare este făcută prin Organizaţia Mondială a Sănătăţii (OMS) şi Fondul Internaţional de Urgenţă pentru Copii al ONU.

Cum s-a întâmplat cu virusul SV40?

Asta se întâmpla în anii '60. SV40 a apărut în vaccinul polio pentru că acest vaccin se produce prin utilizarea rinichilor de maimuţă. Dar dacă foloseşti rinichi de maimuţă, deschizi uşa germenilor, pe care nu-i ştii, însă ei sunt în acei rinichi.

Este posibil ca fiecare dintre vaccinurile utilizate în România să fie contaminate?

Eu pot spune doar că am făcut cercetări care mi-au confirmat contaminarea în multe dintre aceste cazuri. În vaccinul pentru rujeolă am descoperit variaţi viruşi de la păsări. În vaccinul antipolio am descoperit acanthamoeba, care este numită şi amoeba „devoratoare de creier”. De asemenea, sunt viruşi cauzatori de cancer la păsări în vaccinul împotriva rujeolei, oreionului şi rubeolei. Apoi virusul avina leucosis în vaccinul antigripal. Lista e lungă…

E catastrofal…

Cu siguranţă. Şi oamenii nu ştiu, nu sunt informaţi. De pildă, ştiaţi că unele vaccinuri antipolio, vaccinuri pentru adenoviruşi, rubeola sau hepatita A şi pojar au fost

făcute din ţesuturi de la fetuşi umani avortaţi?

Pare aiuritor…

Şi gândiţi-vă că vaccinul merge direct către fluxul sanguin fără să treacă prin obişnuitele sisteme de apărare imunitare.

Mă gândesc la femeile din Kenya…

Li s-au făcut câte cinci doze. Serii de cinci doze. Vă daţi seama? în Mexic şi în Filipine s-a procedat similar în 1992, când s-a dorit controlul fertilităţii.

Nu este limpede efectul nociv în lume? Cum de se ajunge de fiecare dată ca populaţia să fie convinsă că e un lucru bun să fii vaccinat?

Dacă o persoană care a fost vaccinată împotriva cancerului de col uterin face cancer de col uterin (sau altă boală), presupunerea automată este că nu are nicio legătură cu vaccinul. Această prejudecată intens cultivată reprezintă argumentul paravan în mega-afacerea vaccinărilor.

PAUZĂ DE RESPIRAŢIE

Efectele adverse provocate de vaccinuri nu apar aproape niciodată în rapoartele oficiale RAPI în România, deşi ele sunt reale. Cine este responsabil pentru trecerea sub tăcere a disfuncţiilor majore ale sistemului imunitar, apărute în urma administrării vaccinurilor, care declanşează în timp boli neaşteptate?

Aşadar se induce ideea că poporul român e bolnav…

Da, se induce ideea că o campanie de vaccinare obligatorie este de interes naţional.

Gândiţi-vă că persoanele, care au dreptul să refuze introducerea în propriul lor corp sau în cel al copiilor lor a unor astfel de substanţe, pot fi declarate „duşmani ai poporului”.

Ne întoarcem la totalitarism?

Nimic nu-i exclus dacă ţinem cont de profiturile

uriaşe ale companiilor farmaceutice. Un totalitarism susţinut de propaganda agresivă a PR-ului. Dar nu e vorba numai de bani aici…

Ce vreţi să spuneţi?

În ghidul pentru raportarea reacţiilor adverse post-vaccinale (RAPI) este specificat faptul că raportările acestor reacţii pot fi făcute doar până la o lună de la administrarea vaccinului. Au un termen foarte scurt. Lucrul acesta este deosebit de semnificativ, în condiţiile în care cercetările o arată, iar realizatorul ghidului recunoaşte, pentru reducerea constatărilor reacţiilor adverse la minimum. În consecinţă, legea nu permite retragerea vaccinului de pe piaţă tocmai pentru că nu permite monitorizarea în timp a efectelor adverse produse de vaccinul respectiv.

Ar trebui discutat…

În mass-media românească şi internaţională nu se obişnuiesc astfel de discuţii.

PAUZĂ DE RESPIRAŢIE

Vaccinul ROR (MMR) este destinat protecţiei împotriva a trei boli infecţioase: rujeola, rubeola şi oreionul. Cel mai raportat efect advers în urma administrării acestui vaccin este trombocitopenia, tulburare caracterizată printr-un număr redus de trombocite, acestea având rolul de a coagula sângele. Purpura trombocitopenică autoimună apare, în general, la şase săptămâni de la vaccinare, cu o rată de incidenţă de 1:22000 vaccinuri MMR, comparativ cu rata de 1:6000 în cazul rujeolei şi 1:3000 în cazul rubeolei. Purpura apare după şase săptămâni, ceea ce înseamnă că în România, şi probabil la fel şi în alte ţări, aceste efecte nu pot fi înregistrate, apărând după termenul fixat arbitrar de stat.

Asta înseamnă genocid…

Având toate aceste date, este tot aşa de greu de

crezut că vaccinarea este în esenţă un program de exterminare?

Ar putea fi asociate aici teoriile acelea ale depopulării globale? fără doar şi poate.

PAUZĂ DE RESPIRAŢIE

Vaccinul antihepatic B a fost asociat, în principal, cu tulburări neuromusculare autoimune, precum şi cu nevrită optică (inflamarea nervului optic), sindrom Guillain-Barre (afectarea sistemului nervos periferic), mielită (inflamarea măduvei spinării), scleroză multiplă, lupus eritematos sistemic, artrită, vasculite (inflamaţia vaselor de sânge), sindrom antifosfolipidic (tromboze arteriale şi venoase, pierderi de sarcină) şi miopatie. Vaccinul antihepatic B este forma cea mai comună de imunizare asociată cu mielita acută. În prospectul acestui vaccin care se face la câteva minute după naştere scrie că poate duce la apariţia sclerozei multiple. În România, acest lucru nu s-a întâmplat (probabil tot din cauza ticului de control totalitar impus asupra raportărilor efectelor adverse).

Afecţiunile postvaccinale nu-l preocupă pe fabricant?

Absolut deloc. Industria vaccinurilor încearcă mai degrabă să elimine riscul introducerii accidentale a unui agent contaminat în materia primă. Aceasta este poziţia oficială.

Iar neoficial?

Neoficial… se întâmplă ca în realitate. aşadar…

Un vaccin poate schimba soarta lumii. Pe neaşteptate. Dar nu se întâmplă pe neaşteptate decât pentru mulţimile care nu înţeleg că în spatele unor evenimente sunt oameni care dirijează sau că o campanie de vaccinare este un proiect amplu de un interes global.

PAUZĂ DE RESPIRAŢIE

Un studiu prospectiv publicat la începutul acestui an a urmărit incidenţa apariţiei diabetului de tip I în urma

imunizării cu vaccin HIB, antipoliomielitic, antipertussis şi DTP (vaccin diftero-tetano-pertussis) în Danemarca, între anii 1990 şi 2000. Rezultatele au indicat că vaccinurile sunt asociate cu o creştere statistică a riscului de apariţie a diabetului de tip I.

Sunt voci, chiar din lumea medicală, care avertizează asupra consecinţelor vaccinării, printre acestea numărându-se şi autismul.

Cum vă explicaţi că avem la sate atâtea cazuri de autism şi ADHD? Oare înainte nu se consuma alcool? Spun asta pentru că se pune pe seama consumului de alcool această tragedie. Dar nu cred că există părinţi cărora să li se fi citit de către doctorul de familie înainte de a le vaccina copiii care sunt efectele adverse ale acestor imunizări.

— Nu există informare…

Iar într-un stat care se pretinde democratic acest fapt este îngrijorător. NU se face scandal la televizor sau în presa scrisă pe tema asta, deşi se ştie clar, sunt trimise rapoarte către OMS… De ce? Pentru că vaccinarea este o modalitate de a controla populaţia. Am putea înţelege multe lucruri dacă am şti cine finanţează campaniile de vaccinare.

Capitolul 7

Faţa ascunsă a vizitei diplomatice de la Budapesta. Marian Săvescu participă la lucrările secrete ale celor neştiuţi, iar deciziile sunt chiar şi peste puterea lui de înţelegere: regionalizarea României şi cedarea necondiţionată a Fundaţiei Gojdu.

Presa din Ungaria consemnase vizita diplomatică a premierului român la Budapesta unde se întâlnise cu omologul său, Ludovic Rendgyessy, şi semnaseră declaraţia de parteneriat, un document al cărui obiectiv

era „o colaborare caldă, rodnică şi deschisă între România şi Ungaria pe durata întregului secol al XXI-lea”. Cotidianul Magyar Hirlap oferea detalii în privinţa afirmaţiilor premierului român care considerase că amendamentele aduse corespund normelor europene, dar ceruse mai multe precizări, pe care premierul ungar se angajase să le includă în Legea statutului pe care, într-o săptămână, avea s-o prezinte parlamentului din Ungaria. Desigur că modificarea Legii statutului avea să afecteze dreptul la muncă, legitimaţia pentru membrii de familie, birourile de informaţii, subvenţiile pentru educaţie (cu toate că delegaţia română nici nu ridicase problema legitimaţiei de maghiar sau a subvenţiilor pentru educaţie oferite de Ungaria părinţilor din România care-şi trimiteau copiii la şcoli maghiare). Se pusese accent pe situaţia minorităţilor care trebuia în mod necesar clarificată. Un alt cotidian, Magyar Nemzet, se limitase să afirme că la întâlnirea Săvescu-Rendgyessy nu se înregistrase ceva concret (şi nu greşise aproape cu nimic). Singurul aspect notabil fusese acela (dar presa nu avea de unde să ştie) că premierul român venise la Budapesta nu atât pentru a parafa un document-paravan, cât pentru a fi prezent în Templul Artei Regale, la întâlnirea extrem de importantă cu S.

Cam pe la ora la care se afişa ultimul comentariu pe blog-ul de-acum cunoscut, adică deja pe înserate, premierul Săvescu intră într-o sală micuţă drapată în roşu, cu două rânduri de loji pe fiecare parte, alături de oameni pe care îi cunoştea. Sala avea configuraţia unui hol îngust (lojile se aflau faţă în faţă la o mică distanţă) şi foarte înalt în capătul căruia se afla un fel de tabernacol sau altar decorat cu baniera Lojii. Păşiră zgomotoşi pe planşeul ce avea cunoscutul imprimeu al tablei de şah şi se aşezară. Erau în total 12. Ciocanul răsună, se aprinseră luminile, iar pe altar fură aranjate cele Trei Mari Lumini ale Ordinului:

Cartea Legii Sacre, Echerul şi Compasul.

Se făcu linişte. De acum, lucrările se puteau desfăşura conform ritualului. la ce oră îşi încep Masonii lucrarea?, întrebă Venerabilul.

La miezul zilei!, răspunse Primul Supraveghetor.

Toţi zâmbiră cu tâlc. Luă cuvântul Marele Inspector General Suveran S., un bărbat solid, cu o dantură frumoasă, dar cu nasul lung şi un pic coroiat asemănător ciocului unei păsări de pradă:

Întâlnirea noastră are un scop precis. Dincolo de aparenţele pe care le-am împrumutat acestei întâlniri şi care mă fac să râd, fiindcă toată presa s-a năpustit asupra amendamentelor Parteneriatului şi numai despre asta se discută, noi suntem aici pentru a stabili lucruri exacte:

1. Transilvania spaţiu complementar; 2. Riscul de a avea o cultură naţională. Să nu întârziem cu vorbăria, ci să începem cu primul punct. Îi dau cuvântul fratelui K., Prinţ de Mercy.

Un bărbat trecut de 50 de ani se ridică din loja sa şi, ajutat de un dosar pe care-l ţinea în mână şi îl flutura ca argument, începu să expună dintr-o perspectivă care lui Marian Săvescu i se păru neverosimilă, deşi era cât se poate de clară:

România nu este un spaţiu care aparţine exclusiv românilor, ci, dacă îmi este permis, pot spune că este, aşa cum Marele Inspector General Suveran remarca mai devreme, un spaţiu complementar.

Ce înseamnă, mai precis, lucrul acesta? Minorităţile nu trebuie discriminate, în primul rând. În al doilea rând, trebuie restituit secuilor teritoriul care este un drept istoric al lor. Degeaba se isterizează românii pe această temă, deoarece, la momentul actual, o soluţie cu adevărat europeană mi se pare recunoaşterea acestei complementarităţi.

Explicaţi, vă rog, Prinţe, ce înseamnă această complementaritate!, interveni S., iar vocea lui răsună polifonic când se izbi de pardoseala de marmură.

Mai precis şi mai precis, complementaritatea presupune un proiect mult mai amplu, anume federalizarea României. Merită trecute în revistă acele teme politice care atrag atenţia asupra ideii de globalizare şi care sunt de actualitate şi în privinţa României. În esenţă există trei asemenea problematici cuprinzătoare şi vă rog să fiţi foarte atenţi: 1. chestiuni legate de dezvoltarea economică, de controlul mai echilibrat al resurselor, precum şi de combaterea corupţiei şi limitarea clientelismului; 2. crearea în mod evident în cazul ţărilor mai mari – unei uniuni politice cuprinzătoare, sau chiar a unei comunităţi, de tip nou, ce ia în considerare şi solidarităţile teritorial-culturale; 3. adaptarea la mediul unional european clădit pe principiile federalismului.

Este ceva nou, interveni Săvescu (care se abţinea să spună că e de-a dreptul aiuritor) întrerupându-l pe K. Aşa ceva pare inacceptabil pentru românul de rând. Nu ştiu dacă aveţi cunoştinţă, însă la noi se pune mare preţ pe Unirea realizată la 24 ianuarie 1859. Noi chiar sărbătorim în fiecare an, la Iaşi, acolo unde în vechea capitală a Moldovei românii se prind în horă. Hora este ceva simbolic, reprezintă…

Ilustre Ales (era gradul lui Săvescu), vă rog, liniştiţi-vă!, interveni Marele Inspector General Suveran. Noi ştim toate acestea. Nu ne comunicaţi nimic nou. Importanţa deciziei pe care noi vrem să o luăm aici ţine de dialogul onest între membrii acestei loji, dintre care dumneavoastră sunteţi cel mai agitat. Am impresia că trăiţi o confuzie regretabilă.

Mă scuzaţi, se bâlbâi Săvescu, eu am crezut că România este un stat constituţional, suveran, naţional, independent, unitar şi indivizibil… Sunt profesor de

Drept…

Toţi izbucniră în râs în frunte cu Marele Inspector General Suveran. Săvescu nu înţelegea unde a greşit. Se făcuse roşu şi transpira abundent. Îşi pipăi instinctiv pastila care se afla în buzunarul de la piept. Hohotele acelea îl umileau, îi venea să răstoarne măsuţa care se afla pe mijlocul culoarului şi să plece, dar ştia că o asemenea reacţie putea să-l coste enorm. Se abţinu din răsputeri şi încercă să schiţeze un zâmbet, dar nu reuşi decât un gest crispat. Marele Inspector General Suveran luă cuvântul:

Politica noastră deşi noi nu facem politică (toţi zâmbiră în afară de Săvescu care nu-şi revenea) este aceea de a elimina statul naţional, europa unită este o Europă a deconstrucţiei naţionale. Bineînţeles că acest lucru este privit de români (şi nu numai) cu neîncredere, dar strategiile noastre depăşesc puterea de închipuire a muritorilor de rând. Ilustre Ales, fac aceste precizări pentru dumneavoastră care confundaţi rolul mare cu rolul mic. Funcţia de premier este doar o justificare pentru îndatoririle dumneavoastră în cadrul Ordinului. Sunteţi de acord?

Nu am obiecţii!, răspunse Săvescu ca în sala de judecată, iar vocea lui răsună ciudat, risipindu-se sec pe după paravanele sălii.

Bun! Atunci să continuăm. Prinţe de Mercy, scuzaţi-ne pentru întrerupere!

Nu sunteţi dumneavoastră vinovat, spuse K. evitând să se uite la Săvescu. Ei bine, există cel puţin două căi pentru a concretiza acest proces. Prima cale ce poate fi adoptată este recompunerea „cadrului imperial”, care ar transforma în state membre „ţările” existente înaintea marilor unificări. Astfel s-ar putea naşte federaţia Moldovei, a Transilvaniei şi a Ţării Româneşti (formate din Muntenia şi Oltenia). Ar fi posibilă, însă, şi o a doua cale de federalizare care ar însemna o tentativă de a constitui

pe teritoriul statului naţiune (omogenizat mai mult sau mai puţin) „cadre cu graniţe neutre”, componente ale federaţiei, dar la o scară mai mică. Vă mulţumesc!

K. Îşi strânse foile în dosar şi se aşeză. Imediat vorbi G., Marele Maestru Venerabil al tuturor Lojilor Regulare, care expuse foarte clar ideea fratelui K. În termeni juridici:

Vom institui câteva articole care să fie incluse în Regulamentul Parlamentului European şi al Consiliului în care să fie consemnată şi confirmată realitatea unităţilor teritoriale de bază existente în statele membre, cu recomandarea că „ar trebui să se respecte situaţia politică, administrativă şi instituţională existentă”. Pe baza acestor recomandări din Regulament se va iniţia de către Guvernul României, iar Parlamentul va aproba Legea privind dezvoltarea regională în România „în scopul asigurării creşterii economice şi dezvoltării sociale echilibrate şi durabile ale unor arii geografice constituite în regiuni de dezvoltare”. Propunerea constă în formarea a 16 regiuni şi 5 macroregiuni de dezvoltare, în locul celor 8 existente în prezent.

Şi judeţele?, interveni mirat Săvescu. Ce se va întâmpla cu judeţele noastre istorice? Ce li se va spune oamenilor? V-aţi gândit la asta?

Ne-am gândit la tot, Ilustre Ales! îi replică Marele Maestru Venerabil G., un om cu o figură lunguiaţă şi ochi sfredelitori. E adevărat că judeţele vor dispărea, dar acest detaliu nu va fi trecut în propunerea noastră. Omisiunile sunt şi ele importante. Nu vrem să creăm agitaţie inutil. Apoi, consider că o asemenea lege nu are nevoie de o dezbatere publică, fiindcă, în momentul de faţă, acest lucru ar tulbura pe cei mai mulţi dintre compatrioţii dumneavoastră. România, să recunoaştem, nu este pregătită pentru un asemenea pas revoluţionar, dar nu e momentul aici să vorbim despre cine se face vinovat de situaţia prezentă.

Ilustre Ales, interveni Marele Inspector General Suveran pentru a atenua efectul puternic al acuzei ce-l viza direct pe Săvescu, trebuie să recunoaşteţi că noi suntem avangarda acestei societăţi care n-ar avea niciun sens fără demersurile noastre. Noi îi trasăm direcţia, iar lucrurile curg în sensul dorit. Românii ar trebui să fie foarte mulţumiţi că există minţi luminate care îi poartă pe drumul acesta al europenizării. Sigur că nu înţelegeţi prea bine ansamblul prefacerilor şi finalitatea globalizării, dar nici nu trebuie. Important este ca omul de rând să privească la televizor, la ştiri…

Toţi zâmbiră la gluma Marelui Inspector General Suveran, care venise de la o reuniune cu nivel foarte înalt în care toată această discuţie se purtase în termeni generali. I se recomandase să o aplice concret la nivelul la care putea dispune.

Prinţe de Mercy, vă rog, aş dori să detaliaţi un pic ce înseamnă noul plan de regionalizare şi cum funcţionează el!

Regiunile sunt următoarele: 1. Botoşani, Suceava; 2. Bacău, Iaşi, Neamţ, Vaslui; 3. Brăila, Buzău, Galaţi, Vrancea; 4. Constanţa, Tulcea; 5. Bucureşti; 6. Călăraşi, Ialomiţa, Ilfov; 7. Giurgiu, Teleorman; 8. Dolj, Mehedinţi, Olt; 9. Gorj, Vâlcea; 10. Argeş, Dâmboviţa, Prahova; 11. Arad, Caraş-Severin, Timişoara; 12. Alba, Hunedoara; 13. Sibiu, Braşov; 14. Covasna, Harghita, Mureş; 15. Bistriţa-Năsăud, Cluj, Maramureş; 16. Bihor, Sălaş, Satu Mare. Iar macroregiunile propuse sunt: I. Moldova toată, plus Brăila şi Buzău; II. De la Tulcea şi Constanţa până la Drobeta-Turnu Severin (partea de sud a Munteniei şi Olteniei) până la Dunăre, inclusiv Bucureştii; III. Partea de nord a Munteniei şi Olteniei (Prahova, Dâmboviţa, Argeş, Vâlcea şi Gorj); IV. Banatul, plus partea de sud a Transilvaniei (Arad, Hunedoara, Alba, Sibiu, Braşov); V. Partea de Nord şi Est a Transilvaniei, de la Covasna şi Harghita până în

Bihor, Satu Mare şi Maramureş.

Ca la un semn, se stinseră luminile, şi undeva în dreptul tabernacolului fură proiectate hărţi care arătau dispunerea pe regiuni şi pe macroregiuni a României. Culorile erau fascinante: verde, roşu, mov, albastru, galben. Când se încheie proiecţia, toţi se ridicară în picioare şi aplaudară.

Ideea de bază este următoarea, conchise Marele Inspector General Suveran: nu putem instaura un guvern global dacă nu fărâmiţăm statele naţionale. Posibilitatea de a crea Statele Unite ale Europei este aceea de a distruge celula naţională. Naţionalismul ne-a împiedicat până acum să avansăm. Iată, minunata idee are o vechime de 165 de ani, mai precis datează din 1843, de când s-a înfiinţat la New York loja masonică Bnai Brith, care îşi propusese, printre altele, crearea unui Guvern unic mondial. Adică visul visurilor noastre. „Tezele de la New York" au fost puse în practică, apoi, la „revoluţiile" din 1848 şi, încet-încet, prin înfiinţarea Ligii Naţiunilor Unite, în 1919, şi, apoi, a succesoarei acesteia, Organizaţia Naţiunilor Unite, în 1945. În paralel, în spaţiul sovietic se înfiinţează, exact în aceeaşi perioadă a începutului secolului trecut, o mare „Uniune a Statelor" sovietice socialiste. Noi toţi, Grupul Bilderberg, Clubul de la Roma, Comisia Trilaterală, am susţinut acest proiect al „Statelor Unite ale Europei" ca pas în crearea unei „Noi Ordini Mondiale", cu un guvern central, care nu este nimic altceva decât un fel de plan de regionalizare administrativ-teritorială a lumii. Este simplu! Trebuie să punem capăt suveranităţii naţionale, erodând-o bucată cu bucată, ceea ce va fi cu mult mai eficient decât atacul frontal de modă veche. De aceea atitudinile acestea reacţionare nu sunt de bun augur, Ilustre Ales.

Îmi cer scuze… bâigui Săvescu.

Ştiţi că interesul dumneavoastră nu este România, poporul român, românii…

Ştiu. Interesul meu este familia mea.

Foarte bine. Cred că sunteţi mulţumit pentru felul în care aţi fost răsplătit de noi. Aveţi o funcţie importantă în stat, aveţi în conturi capital important, sunteţi un intelectual de modă veche, cu o cultură pe care cei tineri n-o mai au. Nu cred că puteţi să vă plângeţi de ceva…

Nu. Îmi doresc doar…

Ce anume?, întrebă Marele Inspector General Suveran întors cu totul spre el, fapt care îl făcu pe Săvescu să-i descopere toate ridurile feţei încheiată cu o bărbie un pic ascuţită.

Să-mi iau pastila…

Vă rog! Nu trebuie să-mi cereţi voie…

Săvescu ieşi păşind uşor nesigur. Se opri la baie şi vomită abundent. Toată mâncarea de la mesele de protocol ieşea în valuri din stomacul său burduhănos. Amintindu-şi de hărţi se scutură încă o dată, icni în gol, căci nu mai rămăsese nimic în stomac. Avea un sentiment de înstrăinare de sine. Nu se mai recunoştea. Îi trecu fulgerător prin minte să se sinucidă, dar nu avu curaj. Leşinul lui Mihail Manoilescu când fusese luată Transilvania prin Dictatul de la Viena, acel leşin i se părea clar. Până acum nu pricepuse cum ar putea să leşine un om de stat, însă acum îi era limpede, îşi clăti gura, se spălă cu apă rece pe faţă, se tamponă apoi cu şerveţele şi, ajungând în camera de protocol, îşi turnă apă într-un pahar de cristal şi înghiţi repede pastila. Se aşeză pe scaun epuizat.

În acest timp, Marele Inspector General Suveran îşi continuă discursul pe un ton nuanţat: acest Săvescu nu-mi inspiră încredere. Până aici şi-a făcut temele, dar de-aici înainte pare depăşit. Trebuie să găsim urgent o soluţie. Ce propuneţi?

Să nu ne pripim, Mare Inspector General Suveran. E nevoie de o minte lucidă şi cred că Săvescu nu şi-a pierdut

cu totul luciditatea. E adevărat că ezitările lui sunt îngrijorătoare, însă trebuie să vedem şi partea bună a lucrurilor. El este premierul care ne-a făcut cele mai mari concesii, ne-a facilitat dobândirea unor drepturi în defavoarea concetăţenilor săi. Chiar circulă vorba că este cel mai antinaţionalist, ca să zic aşa.

Mare Maestre Venerabil, eu aş fi de părere să fie schimbat cu un lup tânăr, înfometat, care face cu sârg ceea ce-i spunem, fără leşinuri de domnişoară. Omul ăsta e prea sătul şi strâmbă din nas. Dacă nu greşesc, mi se pare cam arogant.

Aveţi dreptate, interveni L., Suveranul Mare Comandor, care nu vorbise deloc până atunci. O astfel de decizie trebuie să aibă sprijinul unei noi generaţii. Un astfel de om să ajungă preşedintele României mi se pare o eroare căreia nu trebuie să-i dăm curs.

Mă gândesc la asta. Deocamdată să-i mai dăm credit până la următoarea întâlnire, timp în care să căutăm o soluţie înţeleaptă.

Săvescu intră în acel moment. Îşi revenise. Avea poftă de vorbă, de acţiune. Dar, uitându-se la colegii săi, îi văzu posomorâţi. Începu într-o doară:

Ştiu ce am de făcut. Nu mă tem de reacţiile românilor. Românii, nu ştiu dacă-i cunoaşteţi bine, sunt ca un foc de paie. Vor fi voci acide care după un timp se vor potoli. Regionalizarea mi se pare un proiect foarte bun. Preşedintele a fost informat?

Desigur. Aveţi tot sprijinul. Orice veţi solicita, în acest sens, să ştiţi că veţi primi. Înconjuraţi-vă de oameni de care să fiţi sigur că înţeleg despre ce este vorba.

„am astfel de oameni, spuse Săvescu gândindu-se la „Vitalie”. totuşi aş vrea să vă sugerez ceva.

Ascult.

Vă este indispensabil un om.

Desigur… (Săvescu ştia ce-nseamnă indispensabil).

E vorba despre sociologul Tadeusz (Mare Scoţian al Sfântului Andrei), fost preşedinte timp de şase ani al Fundaţiei care-mi poartă numele şi al Grupului pentru Dialog Social. Acum este şeful Grupului de lucru al Guvernului României cu Banca Mondială pentru împrumuturi de Ajustare Programatică şi, dacă aveţi bunăvoinţa, va fi numit Consilier personal al Primului-ministru pentru reforma administraţiei publice, pentru ca în cel mai scurt timp să devină Ministru cancelar, şeful Cancelariei Primului-ministru. Ce părere aveţi?

Mi se pare în regulă, zise Săvescu nemulţumit, dar încercând să pară cât de cât cooperant.

E un agent?

Cred că sunteţi informat în legătură cu protocoalele noastre. Omul acesta va fi legătura dumneavoastră cu Serviciile secrete controlate de noi la Budapesta.

Înţeleg.

Bine. Trecem la punctul 2. Cultura naţională ca risc. Este o discuţie complementară. Principalul nostru punct de contact, referitor la această problemă, este loja H., care funcţionează sub obedienţa Marelui Orient al Franţei. Cultura română este girată de oamenii de acolo. Cred că îi cunoaşteţi, adăugă Marele Inspector General Suveran adresându-i-se lui Săvescu.

— Da.

Eu i-am cunoscut pe câţiva dintre ei în ianuarie 1990, când am fost, la invitaţia lui Silviu Brucan, un KGB-ist care m-a impresionat de altfel, în impozantul sediu al GDS din Bucureşti. Am fost sponsor pentru acest Grup pentru Dialog Social de la bun început şi mi-a plăcut să mă implic cu Fundaţia mea în tot ce-nseamnă evenimente culturale în România.

Sunt cunoscute bursele acordate de Fundaţia

dumneavoastră tinerilor studenţi români…

Este o investiţie durabilă. Ştiţi foarte bine că de unde vin banii de acolo vin şi ideile. Nu ştiu, însă, dacă aveţi idee ce costuri anuale implică întreţinerea unei reţele de agenţi de influenţă (profesori universitari, formatori de opinie, directori ai ziarelor şi revistelor, jurnalişti, postaci căci e nevoie de oameni care să creeze un curent de opinie favorabil prin diferite postări pe marile reţele de socializare, care să pară că reprezintă vocea poporului), aici se include şi cultura, în România…

Nu-mi dau seama bine… rosti Săvescu. Câteva milioane poate…

Zece milioane de dolari anual, zise Marele Inspector General Suveran cuprinzându-i cu privirea sa de acvilă pe toţi cei prezenţi în sală, e o sumă imensă asigurată de Fundaţia caremi poartă numele, dar nu-mi pare rău. Intelectualii trebuie răsplătiţi pentru serviciile lor. Fără ei, trebuie să recunoaştem, n-am avea câştig de cauză. Ei orientează opinia publică.

Înţeleg şi eu logica acţiunii, vorbi Săvescu care se simţea mai liniştit atunci când stătea la adăpostul şuvoiului de cuvinte. Apar cărţi, sunt bine promovate, reviste, idei care sunt puternic susţinute financiar, lansări de carte, conferinţe…

Ei, aici voiam să ajung. Ar fi minunată o serie de conferinţe pe care cei aleşi de noi din elita intelectualităţii româneşti să le susţină la…

TNB. Teatrul Naţional din Bucureşti, completă Săvescu.

E bine şi-acolo, dar mai bine să aibă loc în toate marile oraşe ale ţării. Mai trebuie să găsim şi un motiv. Şi gata!

Asta e tot?, se miră cu o ingenuitate care-i făcu pe mulţi să-l privească întrebător.

Aproape. Să-l ascultăm pe Marele Maestru Venerabil G., fiindcă are ceva important să ne comunice.

Marele Maestru Venerabil G. se ridică, veni în dreptul măsuţei cu un plic mărişor din care extrase o foaie scrisă pe care se făcuseră sublinieri cu roşu. Îşi drese vocea şi începu să citească (uneori privindu-i pe membrii lojei şi vorbind pe deasupra, semn că îşi cunoştea bine lecţia pe care trebuia s-o predea):

Născut la Oradea, la 9 februarie 1802, Emanuil Gojdu a fost unul dintre cei mai străluciţi avocaţi din Imperiul Austro-Ungar al secolului al XIX-lea. Prin Testamentul întocmit la 4 noiembrie 1869, Emanuil Gojdu stabilea ca averea sa să fie administrată de o fundaţie care să-i poarte numele. Menirea acestei fundaţii era aceea de a oferi burse de studii românilor ortodocşi din Transilvania şi Ungaria („acelei părţi a naţiunii române din Ungaria şi Transilvania care se ţine de religia răsăriteană ortodoxă”). Averea lăsată formată dintr-un complex arhitectonic compus din opt edificii cu câte patru niveluri, situate în centrul Budapestei, sume de bani depuse în bănci, acţiuni, titluri de împrumuturi publice şi obiecte de valoare era estimată, în 1917, la 8 milioane de coroane. Gojdu a cerut, prin testament, ca dobânzile să fie parţial capitalizate, astfel încât banii urmau să ajungă până în anul 2050. Conform Testamentului, din Reprezentanţa Fundaţiei făceau parte mitropolitul ortodox al Ardealului şi toţi episcopii ortodocşi români din Ungaria şi Transilvania, alături de „încă trei bărbaţi civili”. În 1937, a fost semnat acordul dintre România şi Ungaria privind restituirea patrimoniului Fundaţiei, dar nu s-a mai aplicat, din cauza izbucnirii războiului. Ulterior, în 1952, a fost naţionalizat de către comuniştii maghiari, iar activitatea Fundaţiei a fost întreruptă. În 1996, Fundaţia Gojdu şi-a reluat activitatea, având sediul la Sibiu. Peste 5000 de bursieri îşi datorează formarea Fundaţiei Gojdu, o elită intelectuală pe

care România se sprijină. În momentul de faţă, Fundaţia Gojdu este estimată la peste un miliard de euro.

Ne interesează în mod deosebit ce se întâmplă cu această Fundaţie, interveni Suveranul Mare Comandor îndată ce G. Îşi încheie expunerea. Ca să nu vorbesc mult, trebuie iniţiată o lege care să permită un transfer al imobilelor către noi. Biserica Ortodoxă este un prost administrator, iar pe deasupra este un adversar redutabil căruia nu-i putem ceda acest patrimoniu. Dacă Biserica Ortodoxă are posibilităţi financiare, nu mai poate fi constrânsă. Or, prin constrângeri am obţinut până acum tot ceea ce ştim. Dar lucrurile trebuie să decurgă firesc, cât mai firesc.

Mă gândesc deja la un acord a cărui legislaţie să prevadă înfiinţarea unei fundaţii-clonă, Fundaţia româno-ungară „Gojdu”, cu păstrarea numelui, fiindcă numele acţionează asemenea unui praf aruncat în ochi… Scuzaţi-mi expresia aceasta ţărănească! Deci păstrăm numele acestei fundaţii care va fi susţinută financiar de cele două guverne şi va avea ca bază patrimoniul lăsat moştenire de Emanoil Gojdu. Scopurile fundaţiei vor fi la vedere: selectarea de bursieri români sau maghiari bineînţeles, nu se mai pune problema ortodoxiei lor –, sprijinirea funcţionării muzeului şi a bibliotecii „Emanoil Gojdu”, susţinerea de manifestări expoziţionale, conferinţe şi programe ştiinţifice.

Da, este foarte clar, interveni un tânăr care păruse până atunci foarte distrat, atent mai degrabă la datele care i se înşiruiau pe smartphone. Ilustrul Ales trebuie să promoveze acest acord printr-o ordonanţă şi să combată cu tot elanul ideea că prin adoptarea acesteia România s-ar afla în situaţia în care practic ar ceda gratuit patrimoniul Fundaţiei Gojdu în favoarea statului maghiar.

Păi este evidentă cedarea gratuită!, se trezi Săvescu gândind cu voce tare. Cum să maschez această ordinărie?

Nu ştiu, dar trebuie să acţionaţi cumva, îi răspunse prompt acelaşi personaj care flutura degetul pe telefon cu un interes mai mare decât părea să aibă pentru discuţia cu Săvescu. Eu nu mai permit ca în cartierul evreiesc din centrul Budapestei să se întindă pe mii de metri un pasaj Gojdu şi imobile dintr-un ansamblu rezidenţial care să fie românesc. Înţelegeţi odată că răbdarea noastră are un capăt. Chiar trebuie să se schimbe executivul în România ca să se dea o ordonanţă, Ilustre Ales?

Nu trebuie să pui problema aşa, Elias, interveni împăciuitor Marele Inspector General Suveran. Ilustrul Ales este un om care are capacitatea de a înţelege foarte bine necesitatea acestei cedări. Tu, ca dezvoltator imobiliar, vei prelua tot acest ansamblu prin firma ta. Dar mai întâi, domnul Rendgyessy se va ocupa cu scoaterea Curţilor Gojdu din proprietatea privată a statului şi le va trece în proprietatea arondismentului VII din Budapesta, după care vor începe demersurile pentru vânzarea imobilelor.

Sunt convins că în curând Lehman Brothers îşi va face treaba, spuse Elias mai mult pentru el, total neatent la discursul Marelui Inspector General Suveran.

Poftim?

Toţi se întoarseră spre el, însă Elias trăia ceva nepământean privind pe ecranul telefonului. Nu avea timp de ei şi se enervă pentru că era pus în situaţia de a da explicaţii. Lui Elias, care era un tânăr smead, cu tâmple adâncite şi privire fosforescentă, nu-i plăceau explicaţiile. Ar fi putut să le zică că sunt o gaşcă de babalâci nebuni şi caraghioşi, dar n-avea rost, pentru că oricum îi dispreţuia pe toţi de la un capăt la altul, iar dispreţul lui conta mai mult decât orice pe lumea asta.

Ce vreţi să vă spun? întrebă el ridicându-se din lojă şi făcând câţiva paşi pe culoar cu mâinile ridicate la cap pentru a-şi dezmorţi trupul. E o prostie să ne tot tocmim

pentru Gojdu.

De ce e o prostie?, se arată mirat din cale-afară Marele Maestru Venerabil G. pentru că oricum e patrimoniul nostru şi noi decidem în privinţa lui. De-aia!

Marele Maestru Venerabil G. se destinse şi, odată cu el, toată adunarea. Marele Inspector General Suveran se întoarse chiar cu o mulţumire vizibilă către L., Suveranul Mare Comandor, care stătea în stânga sa, şi-i şopti ceva la ureche.

L. râse sonor. Tânărul ăsta era imprevizibil din cauza inteligenţei lui care îl făcea să gândească înaintea tuturor. Săvescu privea şi el admirativ la scamatoriile lui Elias care se făcea că dă cu piciorul într-o minge de fotbal care intră într-o poartă invizibilă.

Aţi înţeles acum?, întrebă Elias aşezându-se în lojă picior peste picior. Lehman Brothers va cădea cu zgomot mare, iar eu voi marca golul victoriei. Asta e! Ştiu părerea voastră despre mine, dar nu mă supăr pe voi. Sunteţi la o vârstă când nu mai puteţi să mă înţelegeţi pe mine şi pe cei din generaţia mea. Eu nu vreau doar Gojdu, eu vreau totul.

Nu e cam mult?, îl atacă ironic L.

Când ţi se cuvine totul, nu e deloc mult. O să vă fac o mărturisire, deşi nu meritaţi să ştiţi ce gândesc eu.

Marele Inspector General Suveran zâmbi încă o dată, în timp ce Marele Maestru Venerabil G. se strâmbă nervos. Elias se ridică din nou din lojă, ajunse din câţiva paşi pe culoar şi se aşeză cu fundul pe masa din mijloc. Se auzi o rumoare. Nimeni nu îndrăznise vreodată să facă un gest atât de obraznic.

Eşti o ruşine pentru noi, izbucni G. nemaiputând să se abţină. Unde te crezi aici? în pat cu dezmăţatele tale? Du-te la club şi aşază-te cu fundul pe masă, nu aici!

Vezi, venerabile?, îi răspunse cu un calm impertinent

tânărul. Vezi că e adevărat ce spuneam mai devreme? Tu eşti neînţelegător cu Elias, iar Elias simte lucrul ăsta.

Eşti o puşlama needucată, spuse scos din sărite G., care se ridică din lojă şi părăsi camera înjurând furios în ungureşte.

Marelui Inspector General Suveran, însă, nu-i pierise zâmbetul. Se amuza teribil pe seama lui G., care era un tip domnos, care ţinea la politeţuri, la formule şi care deplângea adesea starea decăzută a tineretului. Societatea se schimbase, tinerii erau mai nerăbdători, mai slobozi la gură, mai nesimţiţi, dar trebuie să ştii să-i iei cu binişorul, nu să-i certi. Cearta era inoportună. Îi făcu un semn lui Elias să continue.

Nimic nu mă face acum să trăiesc, decât ideea prăbuşirii unei lumi. Am studiat cu deosebit interes felul în care au căzut marile imperii. Pe viaţa mea, dacă nu este fascinant! Visez din pântecele maicii mele pe Elias păşind pe ruinele acestei lumi care este plictisitoare, atât de plictisitoare, încât îmi vine să mă omor. Ceea ce mă entuziasmează, singurul lucru, este pustiirea acestei lumi comune căreia nu-i văd niciun sens. Aceeaşi poftă de a stăpâni, de a avea bani, de a dispune oricând de orice lucru sau fiinţă. Urăsc lumea asta! Cu cât le am pe toate, cu atât înţeleg ce zice Ecclesiastul: vanitas vanitatum. Toate sunt deşertăciune.

Şi ce speri să se întâmple odată cu prăbuşirea lumii noastre?, întrebă cu interes disimulat Marele Inspector General Suveran.

Nu ştiu. Nu îmi dau seama încă ce, dar vreau să se întâmple ceva, fiindcă acum nu se întâmplă nimic. Aş vrea, în primul rând, să nu mai fiu atât de dezgustat de mine însumi. Negociez cu mine în fiecare zi, îmi fac promisiuni, dar totul este relativ, iar relativitatea asta mă îngrozeşte. De asta mintea mea gândeşte, gândeşte mereu, pentru a nu-mi aduce aminte cât de dezgustat sunt de mine însumi

şi, desigur, de voi toţi, de lumea întreagă. Am atâta dezgust că uneori mă întreb dacă nu în dezgust stă absolutul. Nimeni nu ştie să-mi explice ce e absolutul. Minţile voastre abstracte debitează numai gogomănii, iar eu râd în hohote de toată această mascaradă. Ei bine, vreau să vă spun ceva. Eu cred că prăbuşirea unei lumi înseamnă ivirea unei speranţe. Speranţa este, în principiu, o plantă tare fragilă, dar resursele ei sunt nebănuite. Sunt tare curios ce va face lumea când nu va mai avea bani. Abia aştept să văd o planetă în derivă, cu oameni înţelegând că tot ce au trăit ei până la acel moment a fost o imensă iluzie întreţinută de propria lor naivitate cotidiană. Când totul se prăbuşeşte în jurul tău, nu mai contează banii, lucrurile, nimic din ceea ce ai durat. Rămâne doar foamea, frigul şi instinctul de a supravieţui. Pământul devine o junglă întunecată în care eşti pândit de fiare la tot pasul. Oare vei fi viu în clipa următoare?

Ce e asta, Elias?, întrebă L. flegmatic. Cumva apocalipsa pe înţelesul copiilor?

Nu, dragul meu, este viitorul tău şi al copiilor tăi. Dar tu n-ai cum să înţelegi ce se va întâmpla aici la suprafaţă, fiindcă vei sta ascuns într-un buncăr şi vei roade la conservele pe care le-ai adunat acolo în stive mari cât turnurile gemene. Ce crezi tu, L., minunata lume la care se gândesc fraţii din toată lumea este o speranţă? Eu cred că nu. Pe mine mă bucură doar prăbuşirea, pe când construirea unei alte lumi mă oboseşte. O altă lume ca asta? Nu-ţi vine să înnebuneşti? Dă-mi o lume în care să nu mă plictisesc şi îţi voi rămâne recunoscător pentru totdeauna. Ai aşa ceva?

Ce vrei tu de fapt, Elias?, întrebă Marele Inspector General Suveran pus pe gânduri.

Să-mi arate cineva ceva, să-mi descopere ceva de care să nu mă plictisesc, fiindcă viaţa asta nu e decât o imensă şi dezgustătoare plictiseală.

Maestre S., de ce să nu-l trimitem pe acest tânăr cu preocupări metafizice la capela din Gojdu? E acolo un popă care poate să-i promită vreun loc în rai! în rai n-ai cum să te plictiseşti. Stai pe un norişor şi alergi după fluturaşi.

Toată sala răsună de hohotele de râs ale celor 11 bărbaţi. Râdea şi Marele Maestru Venerabil G., care se întorsese şi auzise replica lui L. Râdea chiar şi Săvescu cu o poftă care făcea să-i tremure fălcile şi guşa proeminentă. Elias nu se intimidă deloc. Ridică un deget în sus şi spuse:

Răspunde-mi la o întrebare, L. Există Dumnezeu?

Nu pot să-ţi spun da sau nu, deşi pot să-ţi explic ce este. Dumnezeu este şi simbolizează

Unul primordial, acel întreg către care tind toate manifestările umane. Tot ce e în natură reprezintă o participare la Fiinţa Supremă: Divinitatea. Dar, în mod concret, nimeni nu ştie cine e sau ce e Dumnezeu. Deci nu e de mirare că pe acest pământ apar o serie de reprezentări atât de diferite în încercarea de a descoperi eternul mister al fiinţei. Aşa că s-a creat pentru Dumnezeu un nume generic: Marele Arhitect al Universului. Nu este un Dumnezeu propriuzis, aşa cum vedem că au creştinii, evreii, musulmanii, indienii, ci e mai degrabă un amestec, dar nu-i bine spus un amestec... cred că e o sinteză ezoterică care permite oricărui om din această lume, indiferent de religia de care aparţine, să poată avea acces la misterele Artei Regale. De aceea noi nu suntem nici religie, nici sectă religioasă, fiindcă n-avem dogme.

Genial!, exclamă batjocoritor Elias. Cum spuneam mai devreme: gogomănia gogomăniilor! Pe mine nu mă duci cu pălăvrăgeli dintr-astea! Te ascunzi îndărătul cuvintelor. Eu te-am întrebat dacă există Dumnezeu, şi întreb pe oricine de-aici, dar sunt sigur că voi primi aceleaşi răspunsuri mai mult sau mai puţin ipocrite.

E părerea mea, zise L., şi mi-o menţin. Aici fiecare are libertate să creadă în ce vrea.

Eu cred că discuţia asta e o pierdere de timp, zise L. puţin iritat de atitudinea lui Elias. E dreptul tău să ai nelămuriri, dar nu-mi cere mie la ora asta să-ţi ofer un sens al existenţei, pentru că nu-l am în buzunarul vestei. Te apreciez pentru felul inteligent în care îţi plasezi banii şi pentru afacerile impresionante pe care le dezvolţi la vârsta ta. Promiţi să fii ceva mai mare decât noi toţi la un loc, dar nu mă interesează în ce măsură te plictiseşte viaţa. Descurcă-te singur! N-am venit aici să discut probleme metafizice. Şi de altfel e foarte târziu. Mare Inspector General Suveran, permiteţi-mi să mă retrag.

Este, într-adevăr, târziu, rosti sentenţios maestrul S. Să mergem! Mâine ne aşteaptă o zi grea. Când îşi încheie Masonii lucrările?

La miezul nopţii!, răspunse prompt Primul Supraveghetor.

Cei 12 plecară într-o anume ordine. Elias, fluierând, dispăru primul. Lehman Brothers avea să cadă. Asta însemna că recesiunea care avea să urmeze va schimba lumea. Era bucuros pentru că el avusese un mare rol în discuţiile care se purtaseră cu privire la Lehman Brothers, unde era acţionar. Hotărârea aceasta îi demonstra că ideile sale fuseseră privite favorabil de către comisia directorilor şi a bancherilor care analizase în detaliu efectele acestui seism economico-financiar. Lehman Brothers era o corporaţie de servicii financiare globale, fiind activă în domeniile investiţiilor bancare, capitalizării de piaţă, al vânzării de certificate de valoare fixă, studiul pieţelor financiare şi tranzacţiilor, respectiv în domeniile de private equity şi private banking. De asemenea, Lehman Brothers era dealer primar pe piaţa bonurilor de trezorerie. Subsidiarele sale includeau Lehman Brothers Inc., Neuberg Berman Inc., Aurora Ioan Services, SIB Mortgage Corporation, Lehman Brothers Bank, FSB şi Crossroads Group. Sediul mondial al companiei se afla la New York,

având sedii regionale în Londra şi Tokyo, dar şi oficii plasate peste tot în lume.

„Cât de nesăbuiţi erau oamenii pe acest pământ!” Elias urcă într-un Bentley asemănător unei pantere albe şi demară în trombă cu muzica dată la maximum. „E o lume în care se trăieşte mai bine decât se merită, economic vorbind!” El argumentase că cea mai rapidă criză se va produce atunci când se va stimula consumul prin creditare oriunde în lume, adică să se verse valuri de dolari (prin dobânzi mici de refinanţare a băncilor comerciale de aproape 1), fapt care se putea concretiza în credite ieftine şi o creştere artificială a nivelului de trai. Plus reglementări lejere care să-i permită omului să aibă până la 3-4 ipoteci pe aceeaşi casă. Proiectul său fusese prezentat cu ceva ani în urmă, iar de atunci se tot trăise pe datorie. Acum sosise nota de plată! Cam târzior.

Da, dar cu cât mai târziu, cu atât mai dureros!, hohoti clorotic Elias, în timp ce vira pe o străduţă lăturalnică dintr-un cartier select unde avea un club de noapte.

Capitolul 8

Gura lumii. Răspunsurile pe care „logica” oamenilor nu le poate imagina.

Părintele Ioan are o nobleţe care pare a fi dispărut dintre oameni. Cel mai important lucru era slujirea, indiferent că ajuta cu bani, cu cuvântul, cu propria sa maşină, cu dezinteresul său scandalizator faţă de cele materiale. Nu de puţine ori se dusese să slujească într-un cătun îndepărtat, unde erau vreo douăzeci de persoane care aşteptau să fie spovedite şi împărtăşite, dar la care nu venea nimeni. Criticile veneau din partea celor care erau obişnuiţi să vadă răul, dar nevăzându-l la părintele Ioan, începuseră să spună acriţi: „Ăsta-i preot? Unde s-a mai pomenit preot cu coadă? Ce? Ori e călugăr? Să se ducă la mănăstire, nu să stea la noi!” Părintele Ioan avea, într-

adevăr, părul prins în coadă, dar lucrul acesta era aproape neobservabil, dat fiind că îşi ţinea coada pe sub reverendă, iar în cap purta un culion rusesc, tip fes, lucrat în mănăstire. Bine, aceştia s-ar fi scandalizat de multe alte lucruri: de faptul că mânca foarte puţin, de faptul că slujea Sfânta Liturghie în fiecare zi, de faptul că împărtăşea în fiecare duminică şi sărbătoare, de faptul că era prea blând, de faptul că era darnic („Ce vrea să ne-arate? Că el dă şi noi nu?”), de faptul că citea mult şi se ruga mult, şi de câte şi mai câte altele. Preoteasa se mai tulbura, părintele nu dădea însă importanţă unor astfel de „întâmplări”. Sătenii erau tare curioşi şi vorbeau vrute şi nevrute. Cum se nimerise un popă atât de discret şi tăcut într-un astfel de sat (în care aproape toţi „înşirau” vorba)? Aceasta era întrebarea care îi măcina pe detractori (adică pe contestatarii părintelui Ioan).

În seara zilei de miercuri, primarul şi cu câţiva consilieri chiar se adunaseră la un protocol cu carne de mistreţ şi palincă în cabana Ocolului Silvic şi, din vorbă-n vorbă, ajunseră şi la problema asta care îi măcina de atâţia ani, dar care abia acum, ca din întâmplare, trecuse pe ordinea de zi.

Popa ce mai zice?, vorbi primarul molfăind carnea cu poftă.

Da ce, a zis vreodată ceva? Face slujbe peste slujbe şi crede că e sfânt. E cam habotnic… cum sunt islamiştii, măi Feleac. Ăia, dacă spui ceva de Dumnezeul lor, te bagă-n răcori.

Atât îţi trebuie.

Ca islamiştii, ca neislamiştii, ce ştiu eu este că ăsta nu e popă ca toţi popii, dom’le! Popa trebuie să fie altfel!

Cum?, întrebă sincer şi foarte interesat Cornel Gârbă.

Uite cum zic eu că trebuie să fie, zise primarul Postelnicu, lăsând o bucată de şuncă întinsă în muştar pe

masa de lemn. Un popă trebuie să participe la viaţa comunităţii, în primul rând.

Aşa e!, întăriră toţi cei prezenţi punând aproape toţi mâna pe paharele umplute cu palincă. care e deviza noastră?, îi întrebă primarul Postelnicu făcându-le semn să nu bea nimeni încă.

Păi… primăria e a comunităţii, îngăimă unul, în timp ce ceilalţi se uitau neştiutori la bărbia primarului ridicată neîndurător.

Şi mai departe?

Mai departe… şcoala e a comunităţii. şi?, îi făcu primarul semn să continue. şi biserica?, întrebă omul neştiutor.

Şi!, se enervă primarul, apoi imediat se lumină.

Şi biserica e a comunităţii!, răcniră toţi consilierii ridicând paharele în sus şi ciocnind. acum, zise primarul în faţa paharului golit, vreau să ştiu cine e comunitatea.

Cine e?, întrebă prosteşte unul dintre consilieri.

Bă Lungule, dacă vine vreun control, mă, de la judeţ, ce răspunzi tu la întrebarea asta? Ia să te văd.

Eu zic că comunitatea (nimeni nu sesiză cacofonia) este o… ooo… un fel de formă de organizare a lumii noastre, că lumea este ceva, doar nu poţi să stai pe câmp, nu-i aşa?

Bravo, Lungule! Nota zece! Eşti o capacitate, mă! Te trimit la universitate să-i înveţi pe ăia ce-i comunitatea.

Dom primar, nu face băşcălie de mine! Atât mă pricep eu!, zise supărat Lungu. Spune matale atunci ce-i comunitatea.

Comunitatea suntem noi, satul!, răspunse prompt primarul. Adică oamenii. Totul este al nostru, aşa înţeleg eu deviza pe care ăştia de la judeţ ne-au pus s-o punem la intrarea în primărie. Deci şi primărie, şi şcoală, şi biserică, ale noastre sunt, căci noi suntem oamenii din acest sat.

Corect?

Corect!, răspunseră ca la un semnal toţi.

Lungu întinsese din nou mâna la pahar, dar şi-o retrase ruşinat văzând că nimeni nu bea.

Se prefăcu supărat.

Dom primar, eu nu mai înţeleg nimic. De ce ne-am adunat noi aici? Ca să vorbim despre cai verzi pe pereţi? Pornisem de la popă şi am ajuns la comunitate. Ce fel de treabă e asta?

Lunguşorule, ia fii tu atent aici. Dacă toate sunt ale noastre, înseamnă că noi putem oricând să hotărâm ce popă să aducem în sat la noi. Episcopia trebuie să-şi schimbe punctul de vedere: nu poţi să trimiţi într-un sat de oameni gospodari, cum e al nostru, orice popă, că te faci de râs. Poţi să fii tu sat fruntaş, dar dacă ai un astfel de popă care nu vine printre noi, atunci n-ai făcut nimic. Suntem noi comunitatea?

Suntem!

Atunci de ce nu-i popa în mijlocul nostru? Cu ce-am greşit noi pentru ca să nu avem şi noi, aşa cum au toate satele, că eu am mai vorbit cu primari din alte sate şi mi-au spus că ei au popi de viaţă, deci cu ce-am greşit noi să nu beneficiem (primarul amesteca, fără să vrea, şi termeni politici) de un om al lui Dumnezeu, că ăsta nu-i.

Păi nu-i, dom’ primar, şi n-are cum să fie! Ce, l-a văzut careva pe la vreo nuntă, să vină măcar? Nu să joace, că de jucat nu mai zic, dacă era popă adevărat juca şi el aşa cum joacă toată lumea. Ai dreptate, dom’ primar, cu ce-am greşit noi să n-avem, dom’le, un popă care să joace şi la noi măcar puţin? Ce stă aşa de ascuns, că doar nu-l mâncăm dacă joacă şi el acolo puţin?

Uite cum a înţeles Niţă!, se minună primarul ridicând paharul de palincă spre fericirea lui Lungu care ciocni primul cu Postelnicu.

Şi eu am înţeles, dom' primar!, se trezi Lungu vorbind cu voioşie. Ăsta nu-i popă, aşa zic şi eu. Păi cum să fii tu popă când te uiţi cu scârbă la bani? Popa, ştiu eu, trebuie să ne ia banii, iar lui parcă i-e frică să pună mâna pe ei. Trebuie să facem ceva! Urgent!

Bravo, Lungule! Acum mai vii de-acasă!, îl gratulă primarul cu o palmă prietenească peste spate. Ar mai fi şi altele pe care nu le ştiţi voi.

Care?, întrebă Feleac.

Cum, măi Feleac, care? Dar că nu aprinde lumina în biserică, ci stă la lumânare şi face slujbă, asta nu întrebi? Păi el se fereşte să aprindă lumina ca să nu consume curentul, dar comunitatea noastră are nevoie de lumină. Iar popa ăsta îi ţine pe oameni ca pe vremea lui Ceaşcă. Ţi se pare normal?

Păi, dom' primar, ăsta nu-i popă de noi! Trebuia să aprindă lumina să se vadă ce-a făcut primăria în biserică, nu să stea la lumânare, că la lumânare nu se vede. Uite-acum or să vină cei de la judeţ în inspecţie şi parcă vezi că tocmai de la biserică o să ne fie cu bănat.

Bate-te cu mâna peste gură, deşi bine-ai zis! Trebuie să ne urnim şi să luăm o decizie importantă care poate merge până la cei mari.

Adică?, întrebară miraţi vreo câţiva.

Adică să trimitem o explicaţie scrisă cu nemulţumirile noastre la Episcopie şi să aşteptăm să vedem ce decizie se va lua.

Păi dacă aşteptăm aşa prea mult, dom' primar, nu se va lua nicio decizie. În România totui înţepenit. Tare mi-e că n-o să scăpăm de popa ăsta aşa curând. Mai ales că…

— Ce?

Mai ales că au început să vină la el oameni din alte sate, şi chiar din Oradea. Am aflat eu de la nevastă-mea.

Cum aşa? Ia zi!

Păi Sofica îmi zice într-o zi: „Părintele Ioan a plecat iar cu domnul acela de la Oradea să-l ducă acasă cu maşina”. Îi zic: „De unde ştii?” „De la Stanca lu Botezatu. Dacă stă lângă părintele, ştie ce se întâmplă prâmprejur”. Îi răspund şi eu: „Şi ce-i cu asta?” „Da nu-i ia niciun ban.” „Foarte bine”. Aşa i-am închis gura nevesti-mii. Bine, eu am zis „foarte bine” ca să nu mă arăt tulburat.

Deci aşa face popa Ioan? Operă de caritate cu oameni din alte părţi…

Dom primar, nu numai din alte părţi! Odată a transportat-o pe Ana lu Comăneţ, ca să scurteze timpul, că îi venise timpul să nască, iar salvarea venea greu, iar el a luat-o şi a dus-o vreo 30 şi ceva de kilometri, până pe la Cetariu, de unde a luat-o salvarea.

Mă enervează popa ăsta!, spuse cu năduf primarul care se înroşise de la palincă şi de la căldură. Ce vrea să arate? Că primăria nu-i în stare să ducă o gravidă la maternitate? Că primăria nu-i în stare să rezolve problemele comunităţii? Nu vedeţi că aici e operă de subminare a autorităţii primăriei?

Feleac nu înţelesese prea bine ce înseamnă cuvântul „subminare”, dar nu îndrăzni să-l întrebe pe primar, mai ales că era aşa de furios. Feleac înţelegea situaţia. Popa Ioan nu era un popă normal, iar comunitatea dorea un popă normal care să se comporte ca oamenii.

Bă, zise primarul cu vocea prăbuşindu-i-se într-un ton melodramatic, s-au dus vremurile de odinioară când satele aveau preoţi ca lumea.

Aşa e!, grăi Feleac privind prin primar, căci privirea lui era diluată de pălinca aceea tare.

S-au dus bă, vremurile, când popa era popă, când puteai să discuţi cu el ca omu, când participa la viaţa comunităţii şi era una cu noi. Acum totul s-a ruinat. Dacă or fi mulţi popi ca ăsta, apoi situaţia României e compromisă, pe cuvântul meu. Păi de-aici se naşte

dezbinarea în comunitate: de la un popă ca ăsta. Eu zic să-l chemăm la primărie şi s-avem o discuţie serioasă cu el.

Să-l chemăm aici, mai bine!

Nu, bă, nu-i bine. La primărie e o atmosferă oficială care îl face şi pe el să fie mai răspunzător (primarul nu ştia că folosise greşit cuvântul), că l-ai văzut cât de puţin vorbeşte.

Toţi se arătară de acord cu propunerea primarului Postelnicu care răsuflă adânc, semn că sarcina pe care şi-o asumase era dintre cele mai dificile din cariera sa. Consilierii sunt oameni cu o responsabilitate măruntă, dar primarul are un cuvânt greu. De acest cuvânt greu se va lovi preotul acesta îndărătnic, fiindcă hotărârea lui era definitivă şi irevocabilă. Va vedea ce se va întâmpla!

Capitolul 9

Declaraţiile politice sau şuvoaiele de vorbe care spală creierele românilor. Procurorul Andrei Bucur emite mandat de arestare pe numele lui Eduard Velciu, fiul prefectului de Bihor, care este doar o interfaţă în mecanismul prin care Serviciile secrete se autofinanţează. Prefectul de Bihor ameninţă. Săvescu pus în situaţia de a lua primele măsuri.

Premierul Marian Săvescu ţinuse o conferinţă de presă imediat ce sosise în ţară. Declaraţiile sale erau cât se poate de străvezii şi atingeau problematica unei colaborări de durată cu „prietenii noştri, maghiarii”, încetarea conflictelor care nu fac decât să frâneze ieşirea celor două ţări ce făcuseră parte din blocul ex-sovietic din tranziţia atât de îndelungată şi atât de infructuoasă. „Bombonel”, cum mai era numit Săvescu, luă cu repeziciune câteva decizii care îi puseră pe gânduri pe mulţi dintre cei care urmăreau atent derularea evenimentelor din viaţa politică românească. Prima decizie fu aceea de a-l numi pe Tadeusz (numele său de cod fiind „Sociologul”) consilier personal al Primului-ministru

pentru reforma Administraţiei Publice. A doua decizie fu să aprobe instalarea în regim de urgenţă la Arad a statuii celor 13 generali maghiari autori ai genocidului a peste 40000 de ţărani români, în 1848, în cadrul unei operaţiuni de radere de pe faţa pământului a 300 de sate româneşti. Statuia criminalilor maghiari fusese dezasamblată în urmă cu mai bine de 80 de ani de Regele Ferdinand şi Ionel I.C. Brătianu. Acum, efectul simbolic al reamplasării statuii era devastator. Un jurnalist chiar îndrăznise să scrie despre „abisul de duplicitate, fariseism, inconsecvenţă la care duc politicianismul searbăd, mercantil şi lipsa de caracter”, fiindcă acelaşi „Bombonel” se arătase în 1999 scandalizat de această posibilitate şi declarase: „Nu este de demnitatea noastră, a românilor, să ne implicăm într-un proiect care are în vedere instalarea în ţara noastră a statuii unor ucigaşi de români. Nu discut tertipurile la care s-a dedat actuala Putere pentru a da satisfacţie cel puţin componentei sale UDMR-iste, pentru a putea da viaţă unui deziderat important al iredentismului maghiar. Condamn însă stilul antidemocratic în care această măsură a fost luată în secret, fără consultarea opiniei şi voinţei locuitorilor din Arad şi, de-a dreptul Incredibil, fără consultarea şi înştiinţarea autorităţilor locale, care au aflat vestea de la un membru al Guvernului maghiar. Consider că ne confruntăm, în acest caz, cu o sfidare dispreţuitoare a actualilor guvernanţi adresată întregului popor român şi cu o provocare intolerabilă şi inconştientă din partea unor forţe revanşarde maghiare.”

Acum exact asta făcea chiar el, spre uluirea multora.

Aparent fără legătură cu deciziile pe care le luase premierul după întoarcerea din vizita de la Budapesta, preşedintele României declarase la Cotroceni: „Aş vrea să mai ştiţi un lucru, agenda Uniunii Europene de astăzi este mult mai subtilă decât pare. Aduceţi-vă aminte că, de mai bine de un an şi jumătate, probabil, trebuie să mă scuzaţi

că îmi arog acest drept de a susţine că am fost unul dintre liderii UE care au spus că soluţia noastră pentru viitor este crearea Statelor Unite ale Europei. În mod subtil, documentul care se va discuta astăzi şi nu va apărea în concluzii este despre cedarea de suveranitate. Este, de fapt, cel mai important subiect, care nu este parte a concluziilor. Sigur, el nu este aşa intitulat, dar se va vorbi despre control bugetar, se va vorbi despre unificarea fiscalităţii, se va vorbi despre prioritizarea la nivel european a investiţiilor, se va vorbi de creşterea autorităţii Băncii Centrale Europene, deci suntem în sfera pe care Articolul 80 o atribuie indiscutabil Preşedintelui, aceea care vizează suveranitatea.”

Ar fi mult de discutat pe marginea acestor decizii şi declaraţii, însă îi lăsăm pe jurnalişti şi pe realizatorii de talk-show-uri politice să dezvolte aceste subiecte în maniera lor (de cele mai multe ori comandată), căci ei nu cunosc ce determină toate aceste acţiuni politice şi cred cu tărie în mişcările de la suprafaţa apei. Mai important este un alt fir.

Imediat după întâlnirea cu Mircea Bădescu, chiar a doua zi de dimineaţă, procurorul Andrei Bucur a emis mandatul de arestare pe numele lui Eduard Velciu, zis Prinţul Edi. Evident că procurorul orădean era convins de gradul de seismicitate pe care avea să-l provoace gestul său, însă întâlnirea cu Bădescu i se păruse providenţială. Trebuia să aibă curajul de a-i aresta pe nemernici, altfel pentru ce ar mai fi existat Justiţie? Doar aşa, ca să funcţioneze cu numele? Nu simţise ură, nu simţise răzbunare, nu simţise decât nevoia de dreptate a unui popor care fusese aruncat în groapa sărăciei şi a mizeriei din cauza unor astfel de indivizi cu comportament josnic, care se îmbogăţeau peste noapte, din golani ce erau, cu ajutorul unor oameni din aparatul de stat.

Eduard Velciu era un cunoscut sponsor local al

partidului condus de Marian Săvescu, dar şi colaborator apropiat în diversele afaceri dubioase ale premierului. În mod oficial, putea fi arestat oricând. În mod neoficial, însă, nu putea fi arestat. Legile nescrise ale afacerilor de tip mafiot îi dădeau credit nelimitat acestui contrabandist de produse petroliere şi maşini de lux, care râdea pe faţă de avocaţi, judecători, procurori, de tot sistemul imbecil al Justiţiei române, pe cât de stufos în teorie, pe atât de găunos în acţiune. Dacă îi hrăneai pe corbii cei mari, atunci puteai să trăieşti în linişte, aşa că Prinţul Edi arunca lor, celor din Putere, leşurile cele mari, ca să poată să-şi păstreze şi pentru sine ceea ce-i poftea inima şi-i bucura viaţa. Cotizaţia era obligatorie. Prinţul Edi ştia că în momentul în care această cotizaţie nu s-ar mai fi plătit de către el către cei mari, automat el ar fi devenit o ieftină piesă de schimb.

În lumea interlopă, regulile sunt aspre. Supravieţuieşte numai cel puternic, cel care este în stare să muşte mai repede şi mortal din celălalt. Nu mai e de ajuns să fii om. Trebuie să ştii să renunţi la tine, la slăbiciunile tale şi cu instincte de prădător să fii gata în orice clipă să ataci. Prinţul Edi era o fiară care ştia să se adapteze condiţiilor de mediu. Crescuse de mic într-un cartier în care cel care dădea bine cu pumnul reuşea să se impună. Cartierul abia se construia şi fiecare gaşcă avea teritoriul său, iar cartierul general era într-un bloc în construcţie, acolo unde nimeni din celelalte găşti nu îndrăznea să vină. Edi nu numai că dădea bine cu pumnul, dar avea în sânge puterea de a-i convinge pe ceilalţi care îl ascultau. Câteva încăierări fură de ajuns pentru a-şi dobândi porecla pe care o avea. Reuşise să-i alunge pe cei din găştile rivale din blocuri, schilodind cu ranga pe cei mai importanţi, pe lideri, şi câştigând respectul tuturor. Conducea de la 16 ani fără permis şi poliţia nu-l oprea niciodată, fiindcă îl cunoştea: era fiul prefectului de Bihor.

Treptat intrase în marile afaceri, iar tatăl său îl iniţiase, explicându-i că fără politică nu poţi face bani. Nu trei lei, ci milioane de euro. Trei lei fac proştii, găinarii şi şnapanii, iar milioane de euro fac lorzii. Hoţia este o artă nobilă, nu un jaf. Aceasta fusese cea mai importantă lecţie predată de tatăl său, care-i mai spusese că România este ţara tuturor posibilităţilor. Prinţul Edi pornise în căutarea propriului eu. Cât de mult putea să crească pe scara dobândirilor materiale şi a respectului de sine? Enorm. Afacerile ilegale, ilicite, contrabanda cu petrol produceau bani pe care omul obişnuit nici măcar nu ar fi putut să-i viseze. Iar când ai bani, eşti puternic.

Prinţul Edi, care nu era căsătorit, locuia într-o vilă luxoasă din Oradea. Se trezea în fiecare zi foarte târziu, aproape de 1-2 după-amiaza, fiindcă viaţa lui se derula aproape numai noaptea. Mai mereu când se trezea era nervos. Moştenise asta de la tatăl său. Mârâia ca o fiară. Uşor-uşor se îmblânzea şi putea să fie sociabil. Nu suporta eşecul, asta era clar. De fiecare dată când pierdea câtuşi de puţin într-o afacere, răcnea şi-şi revărsa furia pe subalterni, pe care-i făcea incapabili şi abjecţi. Utiliza toate metodele pentru a reuşi. Locotenenţii lui se temeau de el, fiindcă era imprevizibil. Acum vorbea liniştit şi, deodată, îl vedeai că se ridică şi sparge ceva sau scrâşneşte din dinţi şi înjură atât de spurcat că-ţi venea să pui mâinile la urechi.

În dimineaţa aceea de 28 februarie, pe la 10.15, fu trezit chiar de către cagulaţi care erau gata să-l ia aşa dezbrăcat cum era.

Bă, nenorociţilor, aşteptaţi să mă îmbrac… grăbeşte-te!, îi porunci unul.

Lasă, mânca-te-ar tata, că mă interesez eu de voi şi o să vă pisez de-o să iasă zeama din mutrele voastre!, îi ameninţă Prinţul Edi trăgându-şi cracul unor pantaloni pe el. Credeţi că o să stau mai mult de o săptămână?

Lasă gura!, îi zise altul, pocnindu-l cu cotul în coaste.

Prinţul Edi ripostă cu un picior plasat exact în bărbia cagulatului care se prăbuşi pe podea cu gura plină de sânge. Toţi săriră pe interlop şi-l loviră ca la antrenament: fără să lase urme. Îi vărsară o oală de apă pe faţă şi fiul prefectului îşi reveni după câteva minute. Mai primi doar un picior de la cagulatul care încă mai sângera la buză, apoi, flancat de ei, fu scos afară şi băgat în dubă.

Prefectul Velciu fu anunţat în foarte scurt timp de ce se întâmplase şi, nervos, puse mâna pe telefon şi formă numărul premierului Săvescu.

Cu el însuşi voia să vorbească, nu cu altcineva. Premierul Săvescu era la o reuniune plictisitoare, un fel de raport trimestrial, unde ca să nu se enerveze prea mult se gândea la un cadou de 1 martie (se apropia ziua) pentru soţia lui, Elvira. Ieşi din sală şi intră într-un birou care semăna mai mult cu o arhivă, căci toţi pereţii erau ticsiţi cu bibliorafturi pline cu documente.

Da, Velciule, ia spune, ce-i cu tine? întrebă Săvescu parcă dezgustat de toate.

Domnule Prim-ministru, fiul meu a fost arestat în dimineaţa asta. Este o pată pe obrazul meu. Adică el, care a contribuit atât de mult la nevoile partidului, să fie luat ca un tâlhar de-acasă? Bătut, jignit, tratat ca ultimul câine?

Calmează-te, Velciule! Rezolvăm noi cumva!

Domnule Prim-ministru, nu ştiu cum rezolvaţi, dar dacă nu luaţi o decizie favorabilă în două zile, mă văd nevoit să aplic propria mea justiţie. De scos, îl scot eu, fiindcă am oameni care…

Velciule, nu-i nevoie, mă, să te consumi atât! Ţi-am zis că rezolv situaţia asta? O rezolv. mă duc şi mă iau de nenorocitul ăla de procuror care a semnat arestarea lu’ fiu-miu. Îl bag în mormânt! Ăla n-o să mai aibă zile bune cu mine! Ascultaţi-mă pe mine, dacă nu-l toc mărunt ca pe

zarzavatul din ciorbă. Nenorocitul şi jigodia afurisită! I-a făcut el dosar şi are el probe ca să-l urmărească penal pe Edi… O să vadă el probe când o să dau cu el de pământ!

Mă Velciule, cum îl cheamă pe procurorul ăsta?

Bucur. O să vadă el ce-o să mă bucur eu când o să-l bag pe el la bulău! Se crede marele procuror care face dreptate în România. În loc să vină la mine şi să-mi spună cum merg treburile şi eu eram băiat bun cu el, a făcut jegosu' cum l-a dus mintea lui şi l-a închis pe Edi…

Bucur şi mai cum?

Bucur Andrei. Justiţiaru' lu… (Prefectul Velciu scoase o înjurătură spurcată, încât Săvescu îşi puse pentru o clipă întrebarea dacă Velciu e român sau altă naţie).

Bun. Mă interesez eu de el şi să vezi că totul o să fie în regulă. Nu-ţi mai face sânge rău, că îl eliberăm pe băiat. Linişteşte-te!

Până când nu iese din celula aia nenorocită, nu pot să stau liniştit! domnu' Prim-ministru, vă promit că… (o altă înjurătură îi ieşi lui Velciu din gură), Andrei Bucur, procurorul… (iar înjură), o să plătească scump această îndrăzneală! Să nu-şi bată nimeni joc de prefectul Velciu că joc pe mormântul lui!

Şi prefectul închise nervos telefonul. Săvescu se uită la telefon şi se gândi. Cine se credea nenorocitul ăla de Andrei Bucur? Unde credea că e el în România? Pe tarlaua mă-sii, ca să ia decizii de arestare după capul lui? îi dădu telefon lui „Vitalie", care nu răspunse. Săvescu se enervă. „Băi, Licuţă, când am nevoie de tine, nu răspunzi, prostovane!" Dădu un ordin scurt şi maşina de protocol îl aşteptă cu motorul pornit. Trebuia să ajungă imediat la Palatul Victoria. Era ora 14.37. Mestecă nervos o gumă şi-i spuse şoferului să meargă mai iute. Maşina porni cu scârţâit de roţi la culoarea verde a semaforului din Piaţa Universităţii. În faţa Palatului erau câţiva jurnalişti şi camere video. Deşi n-avea niciun chef să dea vreo

declaraţie, Săvescu se opri pe scări.

Domnule Prim-ministru, unii spun că Gojdu este o afacere murdară şi că tratatul româno-ungar este o acoperire necesară unei cedări din partea statului român a unei averi fabuloase, a doua ca valoare după Tezaurul pe care ruşii nu vor să ni-l mai dea înapoi. Dumneavoastră ce credeţi?

Întotdeauna au fost detractori la orice iniţiativă constructivă, aşa cum a fost gândit tratatul româno-ungar. Este vorba despre un act conciliant, despre o relaţie de bună înţelegere cu o ţară vecină, iar asta e un lucru de bun augur dacă se ţine seama de şirul evenimentelor conflictuale care au avut loc de-a lungul timpului şi pe care n-am vrea să-l continuăm.

Biserica Ortodoxă se opune, totuşi, unei asemenea prevederi, fiindcă susţine că e de competenţa ei să intervină în administrarea acestui patrimoniu, mai ales că Mitropolitul Andrei Şaguna a fost unul dintre administratorii Fundaţiei Gojdu.

Biserica Ortodoxă a fost invitată la discuţii. Este o instituţie cu credibilitate în România şi menţinem o bună colaborare cu cei abilitaţi pentru a se exprima competent în legătură cu o problemă de interes pentru România şi Ungaria.

Consideraţi că, din acest moment, Transilvania nu mai stă sub privirile anexioniste ale Ungariei?, întrebă un alt reporter.

Nu mai poate fi vorba de aşa ceva într-o politică de stat actuală. Sunt ferm convins că Transilvania este o regiune productivă şi că, după toate semnalele pe care le-am primit din ţară, ar putea singură să-şi gestioneze propriul buget. Trăim într-un moment în care nu mai e atât de important să fim conduşi de la centru, cum se întâmpla în perioada comunistă, ci să implementăm proiectul naţional al descentralizării care ar putea fi un nou start în

revigorarea economică a ţării.

Sunt voci care afirmă că descentralizarea este un proiect politic…

Descentralizarea nu este un proiect politic, ci un proiect pliat pe nevoile acestei ţări. De ce să se cheltuie din bugetul Transilvaniei, de pildă, pentru consolidarea altor regiuni mai puţin eficiente? Am ascultat nemulţumirile oamenilor, am coborât în stradă şi am înţeles că oamenii doresc un astfel de proiect care să-i ajute să aibă un trai decent, potrivit cu resursele zonelor în care locuiesc.

Ce părere aveţi, interveni altcineva, despre arestările (alături de Velciu fuseseră arestaţi şi colaboratori de-ai săi) de azi-dimineaţă din Oradea? Reprezintă o dovadă că se încearcă limitarea corupţiei în România?

Se întâmplă chestiuni ciudate şi eu nu sunt de acord cu arestările din această dimineaţă, iar faptul că un anumit proces care a avut loc la Prahova a devenit important la Bihor este şi mai ciudat. Mi-e teamă că asistăm la o situaţie neobişnuită, în care, în timp ce prefecţii încearcă să-i schimbe pe şefii instituţiilor locale, încep presiuni pentru a-i scoate din joc.

Procurorul Bucur susţine că Eduard Velciu, fiul prefectului de Bihor, a organizat o adevărată reţea care controlează aproape toate sectoarele majore ale activităţii economice, sociale şi politice din Bihor. Şi a mai afirmat că are 18 probe clare privind vinovăţia lui Eduard Velciu, a lui Gelu Contiş, fostul şef al Finanţelor Bihor, şi că până acum a fost tergiversată intenţionat rezolvarea dosarelor.

Procurorul Bucur poate să spună ce vrea, însă eu cred că toate acestea se vor dovedi o furtună într-un pahar cu apă. Îi cunosc personal şi pe prefect şi pe fiul său, Eduard Velciu, şi ştiu că nu s-ar preta la astfel de fapte pe care numai un procuror de rea-credinţă le putea inventa.

Săvescu intră apoi în Palatul Victoria şi merse întins

în biroul său. Avea nevoie să se liniştească.

Reporterii ăştia erau nişte nenorociţi. Nu mai ştiu ce şi cum să scormonească, iar tehnica le permite să afle totul atât de repede. Se gândi nostalgic la vremurile de demult, când acţiunile se făceau neştiut de nimeni, iar procurorii nu acţionau de capul lor, cum o făcuse acest Bucur.

Îi spuse secretarei să-i facă legătura la Oradea. Aşteptă câteva clipe, apoi vorbi foarte repede şi autoritar cu personajul de la capătul celălalt al firului:

Georgescule, vreau ca Velciu să fie eliberat cât mai repede! Ai înţeles? Nu am timp să-ţi dau explicaţii acum. Cine este acest Bucur şi cum de-şi permite să facă el justiţie în Bihor când tu eşti Procurorul general al Parchetului Curţii de Apel? Face peste capul tău?

E o eroare, dom'le Prim-ministru! Am aflat şi eu mai adineauri. O să vorbesc cu băiatul şi o rezolvăm noi cumva.

Georgescule, mie nu-mi plac scăpările astea. Fii mai atent cu cei din subordinea ta, că altfel te întorci la sapă de lemn.

Nu vă îngrijoraţi, dom’le Prim-ministru! E aici, în curtea noastră, aici rezolvăm. Prinţul va fi eliberat.

Cine? Velciu.

Foarte bine. Şi pune-l la punct pe procurorul ăla obraznic, că dacă nu… ne supărăm.

Eu o să am grijă de tot. În câteva zile îl voi scoate de sub urmărirea penală.

Georgescule, am încredere în tine. La următoarea întâmplare de genul ăsta, ştii ce va fi cu tine…

Ştiu, dom’le Prim-ministru. Unde îmi stau picioarele, acolo îmi va sta şi capul. văd că ştii. Pa!

Săvescu se mai liniştise. Imediat telefonul ţârâi. Era „Vitalie”.

Bine, măi Lică, pe unde umbli, mă băiatule, de nu poate să dea omul de tine?

Să trăiţi, domnule Prim-ministru! Am avut şedinţa aceea cu tineretul partidului nostru.

Avem viitor, să ştiţi! Tineri pregătiţi, nepătaţi politic, cu gânduri mari. bravo, Licuţă! Mă bucur să aud asta. Unde eşti tu acum?

La Palat.

Păi vino, măi Licuţă, la mine în birou să-ţi spun o vorbă…

În câteva minute, „Vitalie” apăru. Era subţirel, înalt şi cu un zâmbet alungit. Ochii îi mijeau în aşa fel pe sub lentilele ochelarilor, încât lui Săvescu i se păru că are în faţă un chinez.

Ce moacă de chinez ai, mă Licuţă!, exclamă el neputându-se abţine. Uite ce vreau de la tine. M-am supărat azi tare…

Cu arestările acelea…

De unde ştii? toată lumea ştie.

Pe Bucur ăsta vreau să-l pun la punct… putem aranja lucrul ăsta…

Bravo, Licuţă! Te las pe tine atunci să te ocupi. Am încredere în tine. asta e tot ce voiaţi să-mi spuneţi?

Nu. Voiam să-ţi spun că ar trebui să iei legătura cu Gabriela Pintilie neapărat. Ea te-ar putea sfătui în multe privinţe. Mai ales că Cristescu ăsta devine cam agasant.

Ştiţi că e colegul meu…

Da, mi-ai mai spus asta. E prea vioi. Văd multă activitate la dosar şi trebuie să-l mai temperez pe acest „justiţiar”. Ancheta trebuie să înceteze neapărat, mă înţelegi? îmi poate afecta imaginea politică. Tocmai acum a picat şi beleaua asta cu dobitocul de Bucur, că numai de procurori dintr-ăştia bătuţi în cap dau în ultima vreme.

Ce facem dacă Cristescu nu se lasă?

Nu vreau să iau în calcul o asemenea variantă. şi totuşi?

Dacă refuză să colaboreze la stingerea anchetei, nu există decât o singură cale, iar tu o ştii prea bine, nu înţeleg de ce mă mai întrebi.

Trebuie…

Exact. Pentru a se şterge toate urmele unor eventuale anchete ulterioare.

Capitolul 10

Procurorul Andrei Bucur are întrebări la care nimeni nu e dispus să răspundă. Procurorul general, Georgescu, îl mustră părinteşte, sfătuindu-l să nu se bage într-o luptă mai dinainte pierdută. Hotărârea de a petrece sfârşitul de săptămână la Vârciorog, în satul părinţilor săi, un sat necolectivizat.

Procurorul Andrei Bucur urmărise înmărmurit ştirile televizate cu declaraţia premierului Săvescu. Premierul vorbea de un abuz. „Despre ce abuz, domnule Prim-ministru? Unde vedeţi dumneavoastră abuz în arestarea unui infractor care a adus prejudicii de proporţii considerabile României şi Slovaciei?” Desigur, procurorul Andrei Bucur avea o grămadă de întrebări, dar nu avea cui să le pună. Cel mai indicat ar fi fost chiar premierul. În lipsa lui, le adresase colegilor, însă, aşa cum era de aşteptat, colegii începuseră să se ferească de el. Răspundeau scurt, îl priveau pe furiş, se grăbeau ca niciodată parcă. Mai mult decât atât, procurorul general, Georgescu, îl chemase la el în birou şi-i vorbise părinteşte, fără să-l certe deloc, doar cu o uşoară umbră de dojană, întrebându-l cum de i-a venit această idee de a-l aresta pe fiul prefectului când se ştie cât de apropiată este relaţia cu premierul Săvescu.

Trebuia să-ţi iei nişte măsuri preventive, Bucure, nu să te repezi aşa la pradă, fiindcă, uite, acum ai stârnit un imens scandal. Nu-ţi va fi uşor, adăugă el uitându-se cu coada ochiului spre Andrei Bucur, care stătea pe un scaun în faţa biroului procurorului general.

Ştiu, domnule procuror general, însă am simţit că e de datoria mea să acţionez aşa, căci mulţi se tem şi oriunde îmi întorceam privirea, aş fi găsit numai dezaprobare. Nimeni nu mă susţine într-un asemenea dosar.

Nici eu, să ştii. Lucrurile sunt clare. Ai călcat pe bec şi trebuie să te aştepţi la o păruială zdravănă. Eu nu vreau să…

Înţeleg că vreţi să vă menţineţi poziţia neutră, însă nu se poate.

Înţelegi şi tu că nu se poate?, oftă Georgescu punând mâna pe pachetul cu ţigări şi scoţându-şi una pe care şi-o aprinse.

Eu înţeleg perfect cum merge tot acest mecanism. E aici un sistem mafiot care a pus România pe chituci. Iar mafia e infiltrată adânc în toate domeniile.

Nu ţi-e teamă să vorbeşti aşa deschis? Bine, nu faţă de mine, fiindcă eu îţi vreau binele, dar pot afla alţii ce gândeşti şi să te persecute.

E periculos să vezi aşa, să gândeşti cum o faci tu. Nu te ştiam aşa, Bucure! Te-ai mai schimbat…

Cine sunt hoţii în România, domnule procuror general?

Hoţii? Ce întrebare, Bucure! Cine să fie? Oamenii care fură şi care sunt dovediţi… dar de ce unii nu sunt dovediţi niciodată?

Asta mă întreb eu. De ce unii niciodată nu sunt numiţi, deşi sunt hoţii cei mai importanţi de la noi? Nu există aici un trafic de influenţă din partea unora care au puterea politică de a-i proteja pe mafioţi? Şi de ce îi protejează? Oare nu pentru că fac parte din acelaşi sistem criminal şi mafiot de ruinare a acestei ţări? Ce vină are poporul acesta, omul simplu, prostul de ţăran, că bandiţi ca Velciu dau tunuri de zeci şi sute de milioane de euro, în

timp ce el abia se târâie să-şi plătească traiul acesta amar şi chinuit?

Ai dreptate, Bucure. Eşti un procuror cu dragoste faţă de ţara ta… şi-a dumneavoastră, domnule procuror general.

Aşa e! Şi-a mea.

Şi-a domnului Prim-ministru. Vedeţi dumneavoastră, aici nu înţeleg eu de ce omul acesta este deranjat de arestarea pe care am ordonat-o, atât timp cât, dacă ar studia dosarul, ar vedea că infracţiunile săvârşite de acest ins, căruia nici nu mai vreau să-i pronunţ numele, contrabandă cu petrol şi spălare de bani, sunt o insultă la adresa oricărui român cinstit.

Şi ce vrei tu, până la urmă, Bucure? Aşa e, cum spui tu, însă cu ce te încălzeşte pe tine că azi îl bagi pe Velciu la puşcărie şi mâine iese? Ce sens are toată această tevatură? Ţi-ai pus întrebarea asta?

Cum să iasă mâine? Ce, ori suntem într-un sat fără câini? Am probe la dosar care atestă că acuzarea este cât se poate de concretă. Vă pot expune punctual toate aceste dovezi…

Nu-i nevoie, dragă. Le ştiu şi eu. Crezi că eu nu puteam să dau ordin să fie arestat? Dar m-am gândit că îl arestez degeaba, atât timp cât el are relaţiile lui, iar eu sunt mic. Mă vezi tu pe mine scamator?

Domnule procuror general, eu nu văd aşa lucrurile. Sunt convins că Justiţia îşi va face datoria în acest caz. Dacă este Justiţie în România, şi asta garantez eu cu propria mea hotărâre, atunci acest individ va sta după gratii mulţi ani de-acum înainte. iar dacă nu?

Nu vreau să cred că există varianta asta.

În cazul tău. Dar la ceilalţi nu te-ai gândit?

Ce-are de-a face un procuror cu trepăduşii de toate soiurile?

Vrei să pici întotdeauna în picioare. Te admir pentru curajul tău, numai că vei vedea că terenul e foarte mişcător. Dacă totul ar depinde numai de tine şi de mine…

Dar de cine să depindă? Suntem oameni în toată firea, domnule procuror general, nu mai suntem copii să ne jucăm cu cuvintele. Ştim foarte bine ce înseamnă o atitudine tranşantă şi ce înseamnă duplicitate. Nu v-aţi săturat de o Justiţie cu două feţe?

Ba da, izbucni Georgescu. M-am săturat, dar asta nu înseamnă nimic, Bucure, tu-i mama ei de treabă, că dac-ar însemna ceva eu însumi aş fi primul care l-ar aresta pe acest nemernic. Suntem prea mici. Nu te avânta pe teritoriul ăsta prea mult, ca să nu ţi se-ntâmple ceva rău. Mi-ar părea rău pentru tine, mă băiatule.

Şi mie mi-ar părea rău să ştiu că prin tăcerea mea îi apăr pe infractori de Justiţie. Legea trebuie să se aplice oricui, nu numai infractorului ordinar, ci şi celui care beneficiază de protecţie politică.

Mai gândeşte-te…

M-am gândit bine înainte, nu am acţionat dintr-un impuls justiţiar de moment. Am funcţia de procuror şi am dreptul de a-l aresta pe Velciu şi de a-l pune sub urmărire penală.

Să nu zici că nu te-am avertizat…

Procurorul Andrei Bucur ieşi din biroul procurorului general îmbâcsit de fum de ţigară.

Se scuturǎ ca de un praf pe care doar el putea să-l

Vadă şi se duse la el în birou. Nu mai dura mult şi avea să vină Mircea să-l ia cu Ford-ul său şi să-l ducă acasă. Făcuseră înţelegerea ca până la soluţionarea acestui dosar, să lase maşina în garaj. „De ce?” îl întrebase pe Bădescu. „E mai bine aşa. Ascultă-mă pe mine. Ăştia sunt în stare de orice”. Îl cuprinse o stare de nostalgie

care-l făcu să se gândească la câmpurile înverzite şi dealurile Vârciorogului, acolo unde copilărise şi unde avea casa părintească. De ce nu ar fi putut să lase toate aceste probleme şi să se ducă acolo în acest sfârşit de săptămână? Fusese o zi frumoasă de martie, cu mult soare. Zăpada se topise aproape de tot. Îi putea da telefon unchiului Neculai şi ar fi făcut o ţâră de foc la teracotele noi montate cu un an în urmă, să dezmorţească pereţii, că nu mai stătuse nimeni acolo de la Crăciun. Îi plăcea să se ducă de Crăciun la slujbă în satul părintesc. Era ca odinioară. Se înduioşa când amintirea părinţilor îi revenea în suflet şi atunci îşi lua toată familia şi se ducea la ţintirimul din deal şi le arăta copiilor mormintele bunilor lor. „Aici e îngropat bunicul Vasile, iar dincoace bunica Margareta. El a murit înaintea ei. Ea l-a prohodit, i-a făcut toate pomenile. Acum a rămas să le purtăm noi mai departe amintirea”. I se umezeau ochii de fiecare dată când îşi amintea de ei. Nici ei nu trăiseră vremuri bune, însă la ţară prăşeau liniştiţi pe câmpul lor, aveau grădină cu de toate şi livadă cu meri ionatani, nu le lipsea nimic. „Măi tată, să nu ajungi să-ţi fie ruşine de tine însuţi!”, aşa era îndemnul părintesc.

Îi plăcea mult cimitirul ăla în care era şi biserica, fiindcă acolo îşi petrecuse copilăria, marile evenimente ale copilăriei sale, sărbătorile, întâlnirea cu oamenii satului, mai ales la Sântă Mărie, când, a doua zi, se adunau toţi, întindeau pledul pe iarbă jos şi-şi serbau morţii. Fiecare aducea ceea ce pregătise pentru împărţeală şi dădea de pomană pentru sufletele răposaţilor. La rândul său, primea de pomană. Cel mai tare îi plăcea orezul cu lapte pus în farfurioare sau castronele mici din care ar fi mâncat mereu, că nu se sătura de bun ce era. Nu i se păruse nimic înfricoşător în acel loc. Acolo se pomenise de mic, de mână cu bunica Paraschiva sau jucându-se cu alţi copii, alergând printre mormintele care nu aveau grilaje, nu aveau lespezi,

nu aveau criptă, ci erau simple moviliţe de pământ cu o cruce de lemn în cap pe care era scris numele răposatului, când s-a născut şi când a murit. „Iar noi, în acelaşi pământ vom merge”, le spunea el copiilor săi.

Însă până la odihna aceea, conştiinţa trebuia să lupte, să nu se abandoneze laşităţilor vieţii, comodităţii compromisurilor. Ce spunea Georgescu că nu ai ce face de unul singur? Aşa ne amăgim fiecare, adormindu-ne conştiinţa, însă puterea hotărârii tale poate fi surprinzătoare prin impactul pe care îl produce la un moment dat. Ispita aceasta de a te considera singur împotriva unui val irezistibil naşte abandonul. La ce bun? Această „la ce bun?”-ită era extrem de periculoasă şi chiar făcea ravagii în România. La ce bun să mai luptăm, că oricum bătălia e pierdută? La ce bun să ne păstrăm rectitudinea morală, când lumea se dedă atâtor tertipuri imorale? La ce bun să învăţăm, să ne educăm, să iubim frumosul, când există atâta delăsare în jurul nostru? La ce bun să fii drept într-o lume a nedreptăţii? La ce bun să crezi, când nimeni nu crede? La ce bun să ai principii şi să construieşti, când totul se prăbuşeşte în jurul tău? La ce bun…?

Procurorul Andrei Bucur începu să scotocească în sine febril să vadă dacă are resurse lăuntrice pentru a răspunde unor astfel de întrebări corozive, care erodau voinţa şi-o transformau într-o relicvă. Pentru Dumnezeul cunoscut din bisericuţa aceea a satului, pentru icoanele vechi cu Sfinţi care vegheau pe pereţi şi în inimă, pentru vatra satului, pentru datoria ce-o avea faţă de părinţi, pentru copiii săi, pentru familia sa, pentru prietenia faţă de Mircea, pentru poporul acesta sărăcit şi batjocorit, pentru osemintele eroilor, ale celor morţi la revoluţie, pentru libertate, pentru adevăr, pentru sensul vieţii, pentru chipul primenit al existenţei, pentru dreptatea întru care a crezut atunci când a urmat Facultatea de Drept. Pentru

toate acestea merita să lupte.

Se smulse din proiecţia aceea a gândului şi coborî. Avea o stare de exuberanţă, de dorinţă de a-şi revedea plaiurile natale. Mircea Bădescu îl aştepta deja în maşină.

Procuror Bucur, am onoarea…

Mircică, m-am gândit să mergem la Vârciorog, pentru sfârşitul ăsta de săptămână. Îi dau telefon unchiului Neculai să facă o ţâră de foc şi te duc să vezi satul părinţilor şi al bunilor mei.

Ce ofertă generoasă, procuror Bucur! Ştii bine că aşa ceva nu pot să refuz. Gata, Mircică! Mergem toţi!

Mircea Bădescu îl duse pe procurorul Andrei Bucur acasă şi plecă imediat, motivând că trebuie să ajungă neapărat la o întâlnire. În realitate, Mircea Bădescu nu plecă departe. Procurorul Bucur avea o casă cu grădină în zona Cantemir, pe strada Sabinelor, nu foarte departe de Piaţa 22 decembrie. Îşi parcă Ford-ul într-un loc perfect pentru a putea avea tot timpul sub ochi casa procurorului Bucur.

Ei, bătrâne Ford, în viaţa asta trebuie să dormi cât mai puţin, altfel vin zmeii şi fură merele de aur şi împăratul va fi trist că nu are un fiu vrednic care să ştie a păzi mărul pentru a se bucura de roada bună a lui. Aşa că spor la treabă!

Mircea Bădescu stătu toată noaptea supraveghind orice mişcare. Fu linişte. Doar din când în când şoptea ceva nedesluşit. Spre dimineaţă, îşi porni maşina şi o trase mai departe, se aşeză ghemuit pe bancheta din spate şi adormi. Cam vreo două ore, fiindcă trebuia să se întâlnească cu familia Bucur şi să plece spre Vârciorog.

Măi Mircea, somnorosule, spune repede la ce oră te-ai trezit? Acum jumătate de oră, nu?, îl luă cam repede Andrei Bucur.

Procuror Bucur, zise Mircea Bădescu luând poziţie de

drepţi, fapt care stârni amuzamentul copiilor, ţin să te înştiinţez că ai dreptate. M-am trezit târziu, deşi m-am culcat mai devreme ca niciodată, fiind tare obosit. Hotelul mi-a oferit toate condiţiile, aşa că n-am de ce să mă plâng.

Mircea, dacă o să vezi Vârciorogul te vei îndrăgosti de el. Nu-i aşa departe. Până-n 35 de kilometri. Poate schimbi hotelul cu casa mea părintească. E mult mai avantajos. Ce zici?

Să vedem, procuror Bucur, despre ce e vorba.

Eşti cam mofturos în dimineaţa asta. Dacă este important pentru tine, îţi spun că în perioada dictaturii comuniste satele de pe raza comunei n-au fost colectivizate. Nimeni de la noi n-a fost dezmoştenit de pământ. De aia şi gândim altfel. O să vezi, oamenii de la noi or să-ţi placă.

Capitolul 11

Planul lui „Vitalie” sau lovitura de maestru. Convorbirea telefonică pe care o are cu judecătoarea Gabriela Pintilie.

„Vitalie” era pregătit pentru a da o lovitură de artist. Unul din doi trebuia să pice. Un succes deplin ar fi fost să-i scoată pe amândoi din cursă. Dar cum? Calculele sale fuseseră rapide şi precise. În momentul de faţă gândea „Vitalie” în România, există doi procurori incomozi. Dar nu aveau să mai fie incomozi! Nici măcar procurori! Unul era Andrei Bucur, justiţiarul din Oradea, care credea că împarte el dreptatea în ţară cât de naiv era! –, iar altul era Bogdan Cristescu, colegul său de birou, care pornise câteva anchete extrem de periculoase.

La modul în care gândise el, ar fi trebuit ca amândoi să se compromită. Existau două evenimente aparent fără legătură între ele, iar el avea să le facă să aibă o legătură teribilă. Primul, legat de ancheta derulată de procurorul Andrei Bucur la Oradea, iar al doilea legat de activitatea judecătoarei Gabriela Pintilie. Gabriela Pintilie fusese ani

buni preşedintele completului de judecată, secţia a IV-a civilă a Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti. Împotriva „recomandărilor” de care dispunea în CV-ul său, ea fusese (de curând) avansată judecătoare la Curtea de Apel Bucureşti. Întâmplarea stârnise mirare prin aceea că postul acela ar fi meritat un candidat capabil, responsabil, dornic de a aplica legea în mod nepărtinitor, iar ea se înscrisese la concurs având câţiva concurenţi tineri, bine pregătiţi, cu foarte bune recomandări. Au fost contestaţii, bineînţeles, însă lucrurile s-au liniştit rapid, tinerii înţelegând că un concurs nu se câştigă niciodată după, ci totdeauna înainte. Cineva de sus o propusese pe Gabriela Pintilie şi Gabriela Pintilie trebuia să ocupe acel post. De ce?

Despre această doamnă magistrat se zvoneau lucruri sinistre deoarece, în mai multe dosare pe care le judecase şi pentru care primise în schimb sume imense de bani, muşamalizase afacerile, iar când era în situaţia de a fi deconspirată apela la diverşi asasini plătiţi care mergeau până la uciderea celor care se împotriveau sau o reclamau pentru falsurile făcute în sentinţele de judecată, prin provocarea de diverse „accidente” a persoanelor incomode. Erau multe victime, părţi vătămate care reclamau comportamentul mafiot al judecătoarei, un om care juca după regulile aspre ale junglei, acolo unde nu era justiţie, ci doar execuţii comandate. Se acumulaseră destule cazuri, dar măsurile ce se impuneau a fi luate întârziau nejustificat. Paradoxal, i se lăsa o libertate de acţiune neobişnuită. Fiind implicată în nenumărate fapte de corupţie, se bucura de protecţia judecătorului Doru Linte, care fusese preşedintele Consiliului Superior al Magistraturii, după care devenise şeful ei direct.

Probabil că acest lucru îl indignase pe colegul de birou al lui „Vitalie”, procurorul Bogdan Cristescu, care nu mai suportase situaţia aceasta de promiscuitate a Justiţiei

şi avusese curajul să deschidă un dosar penal împotriva acestei judecătoare de la Curtea de Apel Bucureşti, dosar care-i fusese însă repartizat de şeful său direct, cu indicaţia „să-l lase mai moale sau săl facă uitat”.

Cazul în speţă se referea la faptul că, potrivit unei scrisori primite din partea unui fost cadru din MAI, apropiat al procurorului Bogdan Cristescu, judecătoarea respectivă săvârşise falsuri într-un proces de revendicare a unui imobil din Bucureşti, susţinând că revendicatorul ar fi lăsat la latitudinea instanţei (pe care ea o prezida) dacă să-i restituie imobilul sau nu, ceea ce reprezenta, bineînţeles, o minciună sfruntată.

După cum reieşea din conţinutul documentelor aflate la dosar, în perioada în care judecătoarea Pintilie dăduse sentinţa, cel care înaintase cererea era internat într-o clinică particulară pentru a fi operat de piatră la rinichi şi nu a putut să ia cunoştinţă imediat de hotărârea dată. După ieşirea sa din clinică, la data de 10 februarie 2008, petentul, după ce luase act de conţinutul hotărârii, făcuse plângere penală la Parchetul înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie (ICCJ), împotriva judecătoarei Gabriela Pintilie pentru abuz şi fals în acte oficiale. Din partea procuraturii, cauza a fost repartizată spre rezolvare şi instrumentare către Bogdan Cristescu.

De cum începuse ancheta, procurorul Bogdan Cristescu primise acele „indicaţii preţioase” de la şeful său precum şi de la o serie de persoane influente (printre care şi premierul Marian Săvescu) pentru a închide acest dosar. Mai mult, Cristescu primise în dese rânduri ameninţări mai voalate sau chiar făţişe, de la cunoscuţii judecătoarei Gabriela Pintilie, că va fi mutat la altă secţie a Parchetului sau că i se va lua dosarul, dacă va continua investigaţia.

Deoarece avea probe irecuzabile, procurorul Bogdan Cristescu se încăpăţâna să nu retragă acuzele şi, după ce a finalizat rechizitoriul împotriva judecătoarei falsificatoare,

chiar l-a trimis în instanţa Curţii de Apel Bucureşti. Aici, însă, se petrecu ceva surprinzător: dosarul în cauză dispăru subit, iar preşedintele completului de judecată dispuse un alt termen pentru ca „reclamantul să aibă timp să găsească dosarul”. Cum era de aşteptat, dosarul nu a fost găsit şi, spre surprinderea reclamantului, acesta a fost învinuit că şi-ar fi sustras propriul dosar.

Cam în acest moment se află ancheta lui Bogdan Cristescu, un procuror tânăr de numai 28 de ani. Gurile rele spuneau că însuşi premierul Marian Săvescu, care, la rândul lui, era implicat personal în multiple afaceri penale, avea interesul ca Gabriela Pintilie să nu fie arestată, pentru că aceste fapte penale sigur ar fi fost descoperite, mai ales că acesteia nu-i erau străine „afacerile” premierului. Procurorul Bogdan Cristescu nu credita toate zvonurile, însă intuia că aici era o fărâmă de adevăr. Ceea ce nu ştia el, iar asta era într-adevăr un handicap al dosarului pe care-l ancheta, era faptul că „Vitalie” se cunoştea personal cu judecătoarea Gabriela Pintilie şi chiar de multe ori avuseseră întâlniri şi convorbiri private atât telefonice cât şi directe, punând ţara la cale.

Chiar în ziua în care vorbise cu premierul Săvescu, „Vitalie” îi telefonă judecătoarei Gabriela Pintilie. Era 21.40. „Vitalie” ştia, dar chiar nu avea chef să se mai gândească la faptul că Serviciile secrete îi urmăreau orice mişcare, chiar dacă el însuşi era ofiţer sub acoperire (sau cu atât mai mult).

Săru-mâna! Dacă se poate să vorbim… Ştiu că e târziu, însă e o urgenţă. În privinţa dosarului penal instrumentat de Cristescu…

Tu eşti, Licăă?, întrebă judecătoarea bucuroasă că-l aude. Aşteptam să mă suni, mă băiatule. Nu ştiu ce să mă mai fac cu procurorul ăsta nărăvaş. Crede că Justiţia e stăulaşu’ lu ta-su şi vrea să facă el legea. Nu poţi deloc să-l pui la punct? Doar e colegul tău…

E încăpăţânat, doamnă. Am încercat să-i strecor câteva cuvinte… Nu primeşte. ce spune?

Că are probe.

Se crede pe cai mari, dar o să vadă el când s-o răsturna ce bubă face. Am mai văzut eu din ăştia care după o buşitură zdravănă au devenit mieluşei. Se rugau după aia de mine să-i iert… (râse strident, încât „Vitalie” îndepărtă puţin telefonul de la ureche, ca după aceea să-l reapropie).

Sunt convins că Cristescu îşi va da seama de eroarea pe care a comis-o, însă nu acum. dar când?, întrebă judecătoarea nelămurită.

Mai târziu.

Adică prea târziu, Lică. Cu Mario (aşa îi spunea ea premierului Marian Săvescu) ai vorbit? da. Zice că… Ştiţi şi dumneavoastră…

Băi, nu sunteţi în stare să desfiguraţi un om? păi…

Hai mă că glumeam. Totuşi, să ştii de la mine că oamenii mai păţesc accidente. Unii chiar mor. De ce nu i s-ar întâmpla lui Cristescu?

Ăăă…

Bun, zise judecătoarea simţind ezitarea lui „Vitalie”, eu am răbdare. Dar cred că ştii care e urmarea, nu? Că doar eşti băiat deştept. Eşti tânăr, ai timp până la bătrâneţe să avansezi.

Ce mă sfătuiţi să fac?

Mai întâi, Lică, trebuie… Afurisită treabă!, se enervă judecătoarea. Dar descurcă-te şi tu, băi, că eşti mare de-acum şi lasă-mă-n durerea mea în pace cu smiorcăielile astea de copchil prost!

„Vitalie” scrâşni din dinţi când judecătoarea îi închise telefonul în nas. Era de gândit cât mai repede… repede… Nu avea timp deloc. O oră întreagă stătu nemişcat într-un fotoliu. Se enervă, dădu cu piciorul în piciorul mesei,

aruncă telecomanda de perete. Numai prostii debitau ăştia de la televizor. Nişte papiţoi invitaţi să facă analize politice. Ăştia erau! Nu putu să adoarmă până spre ziuă, când îl cuprinse în sfârşit somnul şi aţipi. Nu dormi mai mult de două ore şi se trezi cu ochii injectaţi. Avea soluţia! Ştia clar ce trebuia să facă. Săvescu avea să-l aplaude la scenă deschisă când va afla totul.

Capitolul 12

Un interviu cu „dărâmătorul lui Lenin" postat pe blog-ul Româniafurată. ro. Vineri, 29 februarie 2008

Preotul Sorin Paul Grecu: „Am plecat din ţară în 1992, adică atunci când am înţeles că România a încăput pe mâna neocomuniştilor în frunte cu Ion Iliescu, că revoluţia a fost confiscată, iar libertatea zace sub bocancul unei orânduiri sumbre."

Un preot diferit. Poate diferit pentru că nu suntem obişnuiţi să vedem un preot erou.

Este în faţa noastră. Un om de munte, un muscelean viguros, cu mersul apăsat. Păr grizonant, privire ageră care ţinteşte direct în ochii celuilalt fără să se plece. Îi simţim libertatea din mişcări, din gesturi şi din cuvintele pe care nu le ascunde.

Prima delimitare. „Nu mi-a plăcut niciodată să pup mâna până la cot şi-napoi!", ne spune şi ne dăm seama că noi, românii, asta facem şi acum pupăm mâini până la cot şi-napoi.

Are două fete şi cinci nepoţi. Ar părea că e de-acum un bunic aşezat, dar înfăţişarea lui spune altceva. Chipul luptătorului încă neajuns la 50 de ani.

„Nu puteam să stau în casă, în pat, când ştiam ce se întâmplase la Timişoara. Am venit în Bucureşti ca să fiu prezent la lupta împotriva comunismului: cel mai mare rău din istoria României."

Încuviinţăm. A început lecţia de supravieţuire. O

lecţie echivalentă istoriei înseşi.

Investigaţie făcută de Româniafurată. ro în inima oricărui om este un model. Sau NU ESTE.

În Seminarul Teologic de la Bucureşti, l-am avut ca diriginte pe părintele Gheorghe Calciudumitreasa timp de patru ani, fiindcă în 1978 a fost dat afară şi apoi arestat, din ordinul lui Ceauşescu, pe o perioadă de zece ani, din care a executat cinci ani şi ceva. Acest om m-a marcat prin dârzenia şi voinţa lui.

În ce mod?

Am construit biserică la Peretu, în Teleorman, în ciuda tuturor ameninţărilor primite. Am participat la revoluţia din decembrie ’89, am făcut grevă în faţa statuii lui Lenin până când aceasta a fost dată jos de pe soclu, am participat la greva studenţilor din Piaţa Universităţii, acolo unde a fost comandată mineriada pentru ca puterea să rămână pe mai departe în mâinile lui Iliescu.

De ce aţi plecat în 1992 în Anglia?

Nu am mai suportat să trăiesc într-o ţară înşelată, căreia i se spunea eliberată de comunism, dar care nici până astăzi nu a definitivat procesul desecretizării dosarelor Securităţii. „Aţi minţit poporul cu televizorul!” este o realitate ce are forma unei cuşti în care eu nu rezist să trăiesc.

Care a fost momentul care v-a făcut să vă hotărâţi în privinţa plecării?

— 20 mai 1990. Atunci, 21 de milioane de români l-au votat pe Iliescu. Restul, un milion, eram noi, „golanii de la Universitate”, duşmanii aşa-zişilor mineri aducători de libertate şi democraţie sub îndrumarea „marelui erou Ion Iliescu, eliberatorul României de Ceauşescu şi de comunism.”

Îl studiem atent. Un român plecat în 1992, după ce a obţinut azil politic în Anglia.

Muncitor în construcţii, bodyguard şi preot. Nu a fost deloc simplu să se descurce în toată această perioadă. A trebuit să muncească, să se zbată şi să-şi aştepte familia cinci ani.

UPDATE: Autorităţile maghiare tergiversează recunoaşterea Fundaţiei Gojdu ca patrimoniu al Bisericii Ortodoxe Române.

Care au fost aşteptările după momentul decembrie '89?

Aceleaşi ca şi înainte de '89. Aveam gândul că va veni ziua în care o să fim liberi în adevăratul sens al cuvântului să-ţi poţi exprima fără frică părerile, gândurile, să-i poţi asculta pe cei din jur, să le accepţi sau nu părerile şi convingerile, dar într-un mod decent şi prietenos, ceea ce ar fi însemnat eliberarea fiecăruia dintre noi din TEAMA care ne stăpânea.

Şi…

Teama a rămas. Teama falsifică…

Aşa e. Eu am luptat cu aceste imagini ale falsificării care îşi căutau adăpost în mine. S-a întâmplat şi înainte şi după. Înainte de '89, deşi am fost ameninţat de şeful Securităţii din Alexandria, Ion Olteanu (originar din comuna Plosca, Teleorman), nu am putut fi redus la tăcere şi nici convins să devin colaborator al Securităţii.

Am reuşit să rezist atacurilor, ameninţărilor cu arestarea, cu darea afară din preoţie şi Şefului Departamentului Cultelor din Alexandria, Ion Lepădatu, care, în loc să mă apere, a ajutat la evacuarea mea şi a familiei mele, la 1 decembrie 1986, din comuna Peretu. Evacuarea fusese solicitată de către primarul Constantin Popa în urma unei contestaţii pe care am făcut-o la 6 mai 1986 împotriva educaţiei materialist-ideologice a comunismului. Semnasem acea contestaţie alături de enoriaşii mei din Peretu. Am fost amendat cu 30000 de lei în 1982, pentru lucrările de la biserica din localitate, apoi,

în Roşiorii de Vede, amendat cu 3000 de lei, din trei în trei zile, în luna august 1987, amenzi cu motiv administrativ, dar prin care, în realitate, se urmărea intimidarea mea pentru a părăsi judeţul Teleorman.

Ce vă face să credeţi lucrul acesta?

Când eram anchetat la Securitate, mi se cerea în mod expres să plec din acest judeţ. cum v-aţi descurcat?

Foarte greu, mai ales în perioada Paştelui din 1989. Atunci, Paştele pica pe 30 aprilie, iar în toată Săptămâna Mare am ţinut predici tinerilor şi enoriaşilor în biserică. M-au acuzat că toate aceste cuvântări au „caracter politic". Erau predici împotriva dictaturii atee, aşa o numeam. În sâmbăta din 29 aprilie 1989, toată parohia Sfântul Ilie era anunţată că preotul Sorin Grecu se află internat la Spitalul (de nebuni) din comuna Proschia din judeţul Teleorman. Ce mare le-a fost surpriza atunci când, numai după câteva ore, adică la miezul nopţii, am venit şi am slujit slujba învierii. S-a datorat tinerilor care m-au înconjurat şi care credeau în mine. Lor le pomenesc şi astăzi numele, pentru că au avut curajul de a mă apăra când mă pândeau atâtea primejdii.

UPDATE: La proiecţia filmului documentar „Videogramele unei revoluţii", realizat de Andrei Ujică, a participat şi generalul Victor Atanasie Stănculescu. El a afirmat: „Numai după ce vor muri cei implicaţi în revoluţie, se va afla adevărul. Unul dintre ei este Ion Iliescu."

Revolta acestui om este sinceră şi denunţă răul pe care românii l-au acceptat ca fiind inconturnabil în perioada postdecembristă. „Dezamăgirea adâncă, blazarea de azi, lâncezeala de aici se trag", punctează el.

PAUZĂ DE RESPIRAŢIE

150 de preoţi ortodocşi au murit în închisorile comuniste. La aceştia se adaugă cei care, epuizaţi de condiţiile temniţei, au sfârşit la scurt timp după eliberare.

Ce s-a întâmplat după 1989?

Au existat urmări. Poate chiar mai dure decât până atunci. Când locuitorii din Roşiori, din Alexandria sau din ţară - mă refer aici la cei care au urmărit acţiunea mea din 2-6 martie 1990 - au văzut în mine un duşman pentru susţinerea viitorului preşedinte Iliescu, presa locală, dar şi cea din Bucureşti, a încercat să dea o conotaţie total diferită faptelor mele. Astfel am fost acuzat că sunt duşmanul democraţiei, al minerilor, al Bisericii şi că „dezbin oamenii". Nicolae Lupu, soţul interpretei Floarea Calotă, Darie Novăceanu, Corina Drăgulescu, dar şi alţii sub anonimat, au încercat să mă denigreze. Despre acţiunea mea de demolare a celor două statui, Lenin şi Petru Groza, s-a scris mult, şi n-aş vrea decât să spun că greva foamei pe care am declarat-o a fost un protest al meu la ideologia atee a comunismului.

De ce aţi insistat să fie demolate cele două statui?

Nu am luptat împotriva unor obiecte, ci împotriva unei idei. Această idee încă îşi avea obiectele expuse în locuri publice într-o ţară care se împotrivise comunismului. Acesta este sensul luptei mele. Am scris în manifestul pus în 22-23 februarie în Bucureşti că „Nu mai vrem idoli ai răului!". L-am numit criminal pe Lenin şi trădător pe Groza. Deci am încercat să îndepărtez crima şi trădarea instaurate de regimul comunist, nicidecum cele 10 tone de bronz din care au fost făcute statuile.

UPDATE: într-un interviu acordat Realitatea TV, analistul Vladimir Chiscăneanu, întrebat despre imixtiunea politicului în Justiţie, a răspuns: „Se întâmplă sub ochii noştri."

Astăzi…

Astăzi mă socotesc un învins, nu un învingător.

Capitolul 13

Întâlnirea din strada Ion Câmpineanu. Iniţierea lui „Vitalie”. Noua înţelegere a lucrurilor după planul detaliat realizat de înţelepţii Sionului. Săvescu are un moment de meditaţie: moartea colegului său de catedră şi de partid, profesorul universitar A.I., nu a fost o simplă moarte, ci un asasinat determinat de faptul că spunea adevăruri tulburătoare din poziţia în care se afla.

Era pe înserate când „Vitalie” începu să se pregătească. Îşi puse cămaşă albă, costum negru şi papion negru. Îşi potrivi ochelarii, îşi pieptănă bine părul scurt, apoi îşi luă paltonul sobru, se încălţă cu pantofii săi preferaţi şi ieşi cu paşi rari, măsuraţi. Afară era frig. Se întoarse să-şi pună o pălărie. Cum de uitase şi plecase cu capul gol? Cu capul gol… Râse scurt, pentru sine. Nu se grăbea. Îşi făcuse planul ca totul să fie cât mai lejer. Locuia în Drumul Taberei. Timp era suficient. Urcă în SUV-ul Range Rover Sport şi conduse foarte relaxat până pe Ion Câmpineanu, lăsând maşina într-o parcare interioară unde erau deja parcate numai autoturisme selecte.

Îşi verifică visător contul de pe Instagram, gândindu-se mai mult la ceea ce trebuia să facă în legătură cu Cristescu şi Bucur…

Dar Săvescu fu punctual. Îşi dădură mâna sobru şi, împreună, păşiră în incinta imobilului care arăta din exterior ca o instituţie oarecare, dar care în interior era ciudat. Cel puţin pentru el. Săvescu nu spuse nimic, ci doar apăsă la un moment dat pe un buton ascuns pe care îl ştia doar el şi cei iniţiaţi. La un moment dat exclamă:

Aceasta este sala paşilor pierduţi!

„Vitalie” înclină din cap, semn că înţelesese.

În fond, el nu ştia ce înseamnă „sala paşilor pierduţi”. Se ţinu după Săvescu şi, în dreptul unei uşi înalte, din lemn masiv de stejar, se opri.

Acum tu o să intri aici şi o să mă aştepţi. Nu o să întârzii! Chibzuieşte bine!

„Vitalie” intră şi uşa se închise brusc în spatele lui. Se întoarse nedumerit când auzi că s-a tras şi un zăvor peafară şi văzu că uşa nu avea clanţă prin interior. Nu avea de gând să fugă nicăieri, însă nu se putea lămuri de ce nu avea uşa clanţă. Era prizonier cumva? încercă să se orienteze. Nu era o lumină puternică, ci mai degrabă o lumină care făcea ca orice obiect din încăperea aceea să capete contururi nefireşti. Îi fu frică. I se păru o prostie săi fie frică. Era destul de mare, nu mai era un copil. Totuşi, nu-şi putea reprima sentimentul că se afla într-o încăpere în care sălăşluia un duh rău şi întunecat.

Zări un catafalc cu trei trepte şi un sicriu fără capac. Îi luă timp până se decise să se apropie. Parcă era într-un film de groază. Ar fi putut să strige după ajutor, însă îi era teamă să nu se facă de râs. Dacă cineva nu făcea decât să-l verifice, iar el se expunea ridicolului printr-o reacţie copilărească? în sicriu se afla un schelet. Ce oribil! Pe sicriu era scris: „Vezi că sunt schelet uscat, spune acum tu, muritor, ce sunt… rege sau cerşetor?”

Se îndepărtă imediat. Văzu o masă şi un scaun, simple, de lemn. Se aşeză transpirat şi ostenit deja. Pereţii, uşa şi ferestrele erau tapisate în negru, iar pe acest fundal, abia acum observa, erau scrise următoarele inscripţii ameninţătoare:

„Dacă te aduce aici curiozitatea, retrage-te!”

„Dacă eşti capabil a te preface… tremură, te vom descoperi!”

„Dacă sufletul tău a simţit frica… nu mai înainta!”

„Dacă te temi a fi luminat asupra defectelor tale… nu te vom primi!”

„Dacă vrei onoruri şi distincţii, nu-ţi vom da!”

„Dacă stărui, vei fi purificat, vei ieşi din abisul întunericului, vei vedea lumină.”

Nu se dezmeticise bine din toate aceste descoperiri

care-i produceau o senzaţie de ritual în care el însuşi era personajul principal, neofitul, când, de undeva, dintr-un colţ se auzi o voce puternică, care avea o vibraţie necunoscută, lugubră: ştii de ce ai fost adus aici?

Nu, răspunse uluit „Vitalie”, căutând să vadă de unde venea acea voce care-l făcuse să tresară de spaimă.

Nici nu bănuieşti măcar?

E un ritual… Pare că sunt într-un mormânt.

Ai fost chemat de fratele nostru ilustru la cea mai înaltă artă din câte au fost vreodată pe faţa acestui pământ, Arta Regală. Dacă te vei dovedi a fi demn de această chemare, vei cunoaşte ceea ce puţini cunosc.

Acesta este, deci, un templu, zise „Vitalie”, înţelegând în sfârşit că toate acele cuvinte veneau prin gura unui craniu.

Nu i se mai păru chiar înfricoşător. Se gândi că totul era manevrat dintr-o cameră alăturată, de unde probabil era urmărit şi i se trasau instrucţiuni. Avea de gând să se conformeze, mai ales că Săvescu nu-l adusese întâmplător aici. Era biletul său de intrare în lumea oamenilor adevăraţi, a ştiutorilor. Fusese avertizat în dese rânduri, când voalat, când mai direct. Dacă cei mari hotărâseră asta, trebuia şi el să fie la înălţime.

Este templul în care tu vei depune un Jurământ sacru, Jurământ în urma căruia ţi se vor deschide toate porţile şi vei fi recunoscut pretutindeni. Acesta este visul oricărui muritor.

Atenţie, însă, Jurământul este o piatră de poticnire pentru mulţi. ascult.

Bine. Vei repeta fiecare cuvânt de-al nostru: „Jur, în numele Arhitectului Suprem al tuturor lumilor, să nu divulg niciodată secretele, semnele, cuvintele, învăţăturile sau practicile francmasoneriei şi să păstrez tăcere veşnică asupra lor. Făgăduiesc şi jur să nu trădez niciodată nimic

din acestea, nici prin scris, nici prin grai, nici prin gesturi, nici să pun pe altcineva să scrie, să litografieze, să graveze, să tipărească ceva, să nu dau în vileag în vreun fel ceea ce mi s-a descoperit până în această clipă sau ce mi se va descoperi în viitor. Dacă nu mă voi ţine de cuvânt, mă oblig să mă supun la următoarea pedeapsă: să mi se ardă buzele cu fier înroşit, să mi se taie o mână, să mi se smulgă limba din gură, să mi se reteze gâtul, cadavrul meu să fie spânzurat în lojă în timpul primirii unui nou frate, iar după aceea să fie ars, iar cenuşa aruncată în vânt."

„Vitalie" repetă cuvânt cu cuvânt, înfiorându-se de formula sadică a acestui jurământ. Dar dacă aşa trebuia, se supunea regulilor acestui ritual de iniţiere. Imediat după aceasta fu adus, printr-un pasaj secret, legat la ochi cu un bandou, într-o sală grandioasă, plină de lumină. Era acolo un tron cu cinci trepte în care stătea un om care avea nişte însemne de conducător.

De o parte şi de alta a lui stăteau alţi doi oameni pe două tronuri cu două trepte. Fu dus spre altarul templului, chiar în mijloc, unde erau trei lumini dispuse în formă de triunghi. N-avu timp să cuprindă tot atunci când bandoul i se luă de la ochi, adică sala cu toate lojile ocupate de oameni, fiindcă i se arătă o piatră brută şi i se spuse că acela era el înainte de iniţiere, apoi i se arătă o piatră cioplită, care-l înfăţişa purificat. Fiecare avea câte un obiect: ciocane, glob terestru, echere, şorţuri din piele, cordoane, un buzdugan, săbii, un triunghi cu un ochi în mijloc. Observă apoi un sicriu cu capac pe un catafalc cu trei trepte şi două urne cu bile albe şi negre. Sus era tavanul înstelat. La nord şi la sud, două coloane mari, cu semnificaţie simbolică.

La un semn al Venerabilului, toţi se înşiruiră de o parte şi de alta a celor două coloane.

„Vitalie" se întinse jos pe pavajul mozaicat şi fiecare îşi îndreptă sabia spre el spre a se încărca de energii. La

final i se dădu şi lui o sabie cu care trebuia de acum înainte să apere Lumina primită şi loja şi să îşi atace duşmanii.

I se indică locul în lojă şi se făcu o linişte deplină. Maestrul venerabil citea un document foarte important pentru el, cel proaspăt iniţiat, şi pentru toţi cei prezenţi. Un fel de constituţie a masoneriei universale care-l făcu pe „Vitalie” să înţeleagă unele aspecte enigmatice ale vieţii şi ale devenirii globale, căci planul Novus Ordo Seclorum era imaginat de genialitatea marilor iniţiaţi, cei care gândiseră de secole la această prefacere a societăţii de azi, cunoaştere la care oamenii obişnuiţi nu aveau acces.

Iluzia aceasta va fi atât de mare, atât de vastă, încât va scăpa percepţiei lor. Cei care o vor vedea, vor trece drept nebuni. Vom crea fronturi separate, pentru a-i împiedica să vadă legătura dintre noi. Ne vom comporta ca şi cum noi nu avem nicio legătură cu păstrarea vie a iluziei. Scopul nostru va fi realizat picătură cu picătură, astfel încât să nu aducă suspiciuni asupra noastră. Acest lucru îi va împiedica, de asemenea, să vadă schimbările în timp ce acestea apar.

Vom sta mereu deasupra câmpului relativ al experienţei lor pentru că noi ştim secretele absolutului. Vom lucra împreună întotdeauna şi vom rămâne obligaţi prin sânge şi prin păstrarea secretului. Moartea va veni la cel care vorbeşte.

Vom păstra durata vieţii lor scurtă şi minţile lor slabe, în timp ce pretindem că facem exact opusul. Vom folosi cunoştinţele noastre ştiinţifice şi tehnologice în moduri subtile, astfel că ei niciodată nu vor vedea ce se întâmplă. Vom folosi metale uşoare, acceleratoare de îmbătrânire şi sedative în alimente şi apă şi, de asemenea, în aer. Metalele uşoare îi vor face să-şi piardă minţile. Vom face promisiunea de a găsi un leac prin fronturile noastre numeroase, dar îi vom hrăni cu şi mai multă otravă.

Otrăvurile vor fi absorbite prin pielea şi gura lor, le vor distruge mintea şi sistemele de reproducere. Datorită tuturor acestora, copiii lor vor fi născuţi morţi, iar noi le vom ascunde aceste informaţii. Îi vom învăţa că otrăvurile sunt bune, prin imagini distractive şi tonuri muzicale. Le vom ucide mintea şi le vom fura viitorul. Atunci când capacitatea lor de a învăţa va fi afectată, vom crea medicamente care îi vor face mai bolnavi şi vor cauza alte boli, pentru care vom crea şi mai multe medicamente. Îi vom face docili şi slabi în faţa noastră. Ei vor creşte deprimaţi, lenţi şi obezi. Noi le vom concentra atenţia faţă de bani şi bunuri materiale pentru a nu se ruga la Creatorul Lor. Le vom stabili guvernele şi vom stabili şi opozanţii. Noi vom coordona ambele părţi. Vom ascunde întotdeauna obiectivul nostru, dar ne vom îndeplini planul. Aceştia vor presta munci pentru noi şi noi vom prospera de pe urma trudei lor.

Noi vom controla toate aspectele vieţii lor şi le vom spune ce să creadă şi cum. Îi vom ghida cu amabilitate şi uşor, permiţându-le să creadă că se ghidează ei înşişi. Vom aţâţa animozitatea între ei prin intermediul facţiunilor noastre. Atunci când o lumină va străluci printre ei, o vom stinge prin ridicol sau deces. Vom beneficia foarte mult de pe urma lor şi ei nu ne vor vedea, pentru că nu pot să ne vadă. Vom continua să prosperăm din războaiele şi moartea lor, pe care tot noi le vom provoca. Le vom prelua terenurile, resursele şi bogăţiile pentru a exercita un control total. Noi îi vom înşela în a accepta legi care le vor fura şi libertatea puţină pe care o vor avea. Vom stabili un sistem monetar care-i va îngenunchea pentru totdeauna, menţinându-le copiii în datorii.

Vom folosi mass-media şi internetul pentru a controla fluxul de informaţii şi sentimentele lor în favoarea noastră. Când aceştia se vor ridica împotriva noastră îi vom zdrobi ca pe nişte insecte, pentru că ei sunt mai puţin decât atât.

Oh, da, o aşa mare iluzie de libertate va fi, că niciodată nu vor şti că sunt sclavii noştri. Atunci când scopul nostru va fi atins, o nouă eră a dominaţiei va începe. Acesta este legământul nostru secret în care vom trăi tot restul vieţii noastre actuale şi viitoare."

Era de fapt un conspect destul de prost întocmit al Protocoalelor secrete ale masoneriei care arătau în mod amănunţit cum avea să se instaureze o altă ordine a lumii. „Vitalie" privi înspre Săvescu şi-l văzu căscând plictisit. Probabil auzise a nu ştiu câta oară aceste lucruri care pentru el, proaspătul iniţiat, erau atât de noi. Apoi Săvescu clătină din cap, în sensul că era de acord cu ceea ce se întâmplase în mintea sa.

De fapt, pe parcursul lecturii, Săvescu fusese cu mintea în cu totul altă parte. Cu mai puţin de jumătate de an în urmă, prin octombrie, unul dintre renumiţii profesori de la Facultatea de Drept din Bucureşti, coleg de-al său, cu o strălucită activitate în domeniul Dreptului public, murise la numai 59 de ani. Cauza fusese ciudăţică pentru mulţi. Slăbise foarte, foarte mult în ultima vreme şi se făceau tot felul de presupuneri, cu atât mai mult cu cât era senator în partidul condus de el, de Săvescu. Oficial, se ştia că A.I. a murit în urma unui cancer galopant, care-l transformase într-un an de zile dintr-un om solid şi bine făcut, într-o stafie. Decesul se produsese într-o joi dimineaţa, la o clinică din Viena, în urma unui stop cardio-respirator, pe fondul acelui cancer de pancreas. A.I. părăsise pe 29 septembrie Spitalul Universitar de Urgenţă din Bucureşti, pentru a pleca la această clinică din Austria, la cererea sa. Imediat după decesul său, o jale ipocrită îi cuprinsese subit pe toţi colegii săi de partid, inclusiv pe Săvescu, care se mira el însuşi cum poate vărsa lacrimi atât de mari pentru cineva pe care nu-l înghiţise de la bun început. Nimeni însă nu s-a încumetat să sufle vreo vorbuliţă despre adevăratele motive ale morţii acestuia, cu toate că mulţi nu erau deloc

străini de ceea ce se întâmplase. Chiar şi presa, care de obicei era atât de orientată spre zvonistică şi supoziţii, de data asta tăcuse inexplicabil. Articolele trădau o anumită reţinere, deşi chiar senatorul şi profesorul universitar A.I. afirmase răspicat la televiziune, cu câteva luni înainte de moarte, că probele prelevate la examenele medicale confirmaseră faptul că acest cancer de pancreas era provocat prin iradiere. „Boala mea, după toate calculele medicilor, a plecat de la o iradiere… Deci, cândva, mi s-a pus o bucăţică de uraniu, nu mai mult… Am întrebat şi eu cât trebuie… Atât, o bucată de uraniu, pe care ţi-o pot ataşa pe un scaun când te duci la o conferinţă". A.I. făcuse declaraţii explozive, atacând tăios Serviciile secrete şi influenţa acestora, prin ofiţeri acoperiţi, în mai toate domeniile, inclusiv presă şi justiţie. Deşi afirmaţiile sale fuseseră publice, autorităţile manifestaseră o inerţie totală.

Unele voci, foarte timide, scoteau în evidenţă faptul că supoziţia lui A.I. privind moartea sa prin iradiere cu uraniu ar avea un temei serios, pentru că era cunoscut drept un jurist echilibrat şi foarte atent cu sensul cuvintelor, şi nu şi-ar fi permis să lanseze o asemenea acuzaţie gravă fără argumente. Suspiciunile planau în jurul conflictului ce se stârnise între senatorul A.I. şi gruparea lui Marian Săvescu, conflict deschis şi extrem de dur care izbucnise cu exact doi ani în urmă. Se spunea că, din acel moment, A.I. devenise o ţintă vie. Ce se întâmplase de fapt? A.I. susţinuse într-o conferinţă de presă că Săvescu îşi alcătuise o gaşcă care deţinea abuziv controlul asupra aparatului de stat. Criteriul apartenenţei la această gaşcă era în primul rând homosexualitatea, în al doilea rând, masoneria, şi în ultimul rând, infracţionalitatea. „Ori eu, ori ei. Am constituit consiliul de onoare care va judeca toate cazurile. Săvescu trebuie să-şi dea demisia, iar după el să debarce şi ceilalţi, că altfel n-am făcut nimic. Gaşca

pătaţilor, aşa cum îi spun eu afirmase A.I. –, ar fi bine să-şi pregătească glonţul pe ţeavă, că numai aşa mă vor putea opri. Ar trebui să-şi anunţe killerii că, de acum încolo, va fi care pe care.”

Reacţia fusese imediată şi nervoasă. Săriseră ca arşi toţi cei vizaţi: E.B., G.O., D.M.A. (supranumit Şpagaton), M.O., Ş.M. Liga Pro Europa l-a reclamat la Consiliul pentru Combaterea Discriminării. A.I. fusese forţat să demisioneze din funcţia de secretar al Senatului, iar organizaţia de partid din Caraş-Severin îl exclusese pentru grave prejudicii de imagine. Cu aceeaşi ocazie, publicaţia 22, a GDS-ului, o subsidiară a grupării neokominterniste a lui Soros (după cum se zvonea), l-a acuzat că a indus tensiune în raporturile cu comunitatea maghiară, deoarece înscrisese în Constituţia României caracterul de stat naţional, aşezându-i un fel de ferpar la căpătâi, să ştie toată lumea care contra cui a fost. A.I. trecea drept „părintele Constituţiei”, fiind coautor al Constituţiei din 2004, şi produsese multe scrâşniri de dinţi cu deciziile sale. Mai multe scrâşniri produsese cu acuzele sale la adresa masoneriei şi, nominal, la adresa lui I.S., vicepreşedintele partidului.

Dar ce spusese, mai precis, A.I. de stârnise viesparul acesta? Iată ce anume: „Scopul masoneriei este să controleze prin aceste mijloace oculte şi guverne, şi parlamente, şi justiţie, şi poliţie, şi jandarmerie, şi garda de la prefectură, şi orice. Tot ce mişcă, tot ce zboară, totul trebuie să fie controlat de masonerie… dacă ar putea, până şi Divinitatea. Dar pentru ei nu există Dumnezeu, ci Marele Arhitect al Universului, Baphomet, Jahbuhlon etc. Mă duc în teritoriu unde mă întâlnesc ba cu unul, ba cu altul şi tot timpul mi se atrage atenţia: Aveţi grijă că ăla este mason! E mare în grad!. Eu percep că este o încrengătură periculoasă care se intitulează societate discretă. Am aflat că un guvern al României, şi se ştie care, a adoptat o

măsură prin care masoneriei i se recunoaşte statutul de utilitate publică. Asta înseamnă că poate primi bani de la bugetul de stat. Este o hotărâre de guvern clar împotriva Constituţiei. Iar eu cred că masoneria e un paravan la şmecherie, de fapt este un paravan la mafii. Dacă este să căutăm crima organizată, ea este foarte bine aşezată în aceste structuri masonice. La noi în ţară, s-au transformat într-o gaşcă, după cum o percep eu, şi se apără şi se trag unii pe alţii fără ca să aibă substanţă, fără ca să aibă valoare. Şi atunci, dacă noi pretindem că vrem să construim o societate democratică şi deschisă, în care valoarea şi calităţile omului să fie elementul esenţial, haideţi să terminăm cu ocultismul. Francmasoneria este în afara Constituţiei, în afara spiritului democraţiei şi în afara valorilor care înalţă fiinţa umană."

„Vitalie" nu înţelegea clătinarea de cap a lui Săvescu, însă această clătinare avea un rost adânc. Arăta oare că premierul era cât se poate de convins că A.I. Îşi meritase moartea aceea comandată de aici, din mijlocul lor? Era cumva semnul că aşa păţesc toţi cei care vorbesc prea mult şi o fac pe eroii?

Capitolul 14

Procurorul Andrei Bucur acuză public amestecul politicului în justiţie. Presiunile care se fac asupra tânărului procuror Bogdan Cristescu pentru a face percheziţie la domiciliul lui Andrei Bucur. Verticalitatea tânărului procuror. Cafeaua.

La exact 48 de ore după ce fusese arestat, Velciu era eliberat în urma intervenţiei lui Marian Săvescu, iar la scurt timp, chiar luni dimineaţă, părăsea ţara pentru a se stabili în SUA. De ce părăsise ţara? I se atrăsese atenţia că e bine să stea deoparte până se liniştesc apele şi-i trec nebunului pandaliile (nebunul fiind Bucur), pentru că dosarul lui, într-adevăr, avea probe irecuzabile care îi dădeau câştig de cauză acuzatorului. Velciu se enervase şi

înjurase de toţi morţii lui Bucur, dar avocatul îl temperase, avertizându-l că nu era tocmai în postura de nevinovat şi că trebuie acţionat rapid.

Procurorului Andrei Bucur nu-i veni să creadă. Era cea mai pe faţă mârşăvie din câte întâlnise până la acea dată de când era el procuror. Un asemenea amestec al politicului în justiţie i se păru macabru şi se hotărî (sfătuindu-se cu prietenul său, Mircea Bădescu) să facă un lucru care să arate că justiţia are viaţă în sine, că sunt oameni care nu se tem de deciziile mogulilor care, în mod discreţionar, arestează sau eliberează pe cine consideră ei că sunt oamenii incomozi sau la dispoziţia lor. Jurnalele de ştiri preluară imediat afirmaţia lui Bucur, postând un titlu uriaş: UN PROCUROR ACUZĂ PUBLIC: „Premierul Săvescu a intervenit în anchetele penale.”

Reacţia nu a întârziat să apară. Marţi, primi prima lovitură sub centură. Un fost partener de afaceri al lui Velciu (la comanda lui „Vitalie”) îl denunţa din închisoare. Lucrurile se derulară extrem de rapid. Suspectat de corupţie, Bucur intră în investigarea Biroului de Anchete Speciale din cadrul Parchetului General. I se comunică pe un ton neutru că, la Oradea, avea să ajungă în câteva zile tânărul procuror Bogdan Cristescu, pentru a-l investiga cu ordin expres dat din partea procurorului J.R., şeful lui Cristescu.

Cine însă reuşise să-l convingă pe procurorul Cristescu să ancheteze acest caz? Era o întreagă încrengătură de situaţii pe care puţini le cunoşteau. „Vitalie” era implicat adânc în toată această poveste murdară. Lucrase extrem de inteligent. Adevărul este că asupra procurorului Bogdan Cristescu se făcuseră presiuni enorme de către şefii săi, dinozaurii de la Parchetul General, care folosiseră toată gama de propuneri, la început, apoi de ameninţări.

Bogdane, ai un nou caz, băiatule. Te ocupi din acest

moment tu de el. Este urgent! Nu ştiu cum să te îndrum ca să fie bine pentru tine…

Păi… am deja un dosar pe care aş vrea să-l duc la bun sfârşit, spuse un pic nedumerit Cristescu, uitându-se insistent la şeful său W., care fuma suflând nerăbdător fumul în lateral.

Consideră că dosarul acela mai poate aştepta. Oricum, cred că-ţi era destul de neplăcut. e o strategie sau ce?, întrebă el direct, pricepând unde bătea W.

Eşti inteligent, Bogdane, însă inteligenţa asta nu ţine de foame mereu. Un procuror bun trebuie să ştie când să accelereze şi când să frâneze. Nu poţi merge peste tot cu suta de kilometri la oră, altfel rişti să faci accident.

Este o ameninţare?

Nu tocmai. Este un serviciu care necesită o concentrare pe mai multe fronturi. De pildă, mâine trebuie să fii la Oradea şi să faci o percheziţie unui zurbagiu.

Unui zurbagiu?

Exact. Un procuror corupt care joacă pe cai mari. de ce faceţi aceasta?

Ce anume?, se prefăcu mirat din cale-afară W.

Jocul acesta mincinos. Credeţi că nu-mi dau seama sau ce?

A, nu, dimpotrivă, văd că pricepi şi tot mai întrebi, asta mă miră la tine. Măi Bogdane, tu eşti un copil inteligent, adăugă W. aşezându-se pe scaunul mare şi mobil de la birou. Tu ai tot viitorul în faţă. Ce treabă ai tu să te bagi într-un dosar asupra căruia te-am atenţionat că nu aşa trebuie rezolvat? Nu vrei să fii liniştit? Uite, mâine-poimâine te căsătoreşti şi o să ai o familie frumoasă, aşa cred, iar de avansat n-o să avansezi niciodată. Şi o să-ntrebi în dreapta şi-n stânga şi nimeni n-o să ştie să-ţi dea detalii. O să te enervezi la început, o să ţipi, o să spargi, dar după aceea te vei resemna, fiindcă nu vei provoca nicio

schimbare cu astfel de reacţii de adolescent revoluţionar.

Aici, în justiţie, nu vii tu de pe băncile facultăţii să aplici legea cum ai învăţat din cursuri şi din examene. Aici e o junglă, măi Bogdane, şi eu caut să te apăr pe tine de fiarele sălbatice şi tu nu mă laşi. Eşti prea inteligent să mă laşi să te protejez. Spun bine?

Să vă spun cum înţeleg eu jocul. Un procuror la început de carieră descoperă o mizerie, deschide o anchetă penală şi observă că, în momentul în care e gata să dea o direcţie dosarului, să se pronunţe pentru o condamnare de măcar cinci ani, deşi merită cu vârf şi îndesat vreo zece, tocmai atunci, ce coincidenţă!, şeful lui îi dă un alt caz şi-i zice: „Vezi că ţara arde!” Dar ce s-a întâmplat de fapt? Nu cumva tânărul procuror n-a respectat indicaţiile preţioase pe care le-a primit pentru gestionarea acelui dosar? Desigur. Tânărul procuror înţelege treaba asta, dar nu vrea s-o accepte. Îi este scârbă de manevrele acestea care pătează demnitatea justiţiei. Ce se va întâmpla, însă, cu el dacă va refuza acest nou caz?

Ceva imprevizibil. Nici eu, care am atâta experienţă în domeniu, nu pot să văd viitorul, fiindcă apele s-au tulburat brusc. Probabil, logodnica lui va fi lovită de o maşină, pentru început. Dar ţi-am zis, nu bag mâna-n foc că aşa se va întâmpla. Sunt oameni în justiţie care lucrează cu răbdare. Tânărul procuror de care-mi spui trebuie să aibă flerul acesta de a învăţa de la aceşti oameni, nu să se repeadă imediat ce i se flutură un steguleţ colorat. Aceasta se numeşte prudenţă, tinere procuror.

E scârbos modul în care vedeţi lucrurile. Nu mă pretez la o asemenea afacere. Mă indispune, în primul rând, faptul că mă situaţi în categoria şantajabililor. Cu ce am greşit? Pentru că judecătoarea Pintilie este o infractoare, eu spun că e o infractoare. La dumneavoastră, în schimb, toate categoriile sunt inversate. De ce să ascundem o asemenea nemernicie? Cine are interesul ca

toate acestea să nu se descopere de către justiţie?

Eşti încă mic, Bogdane, dar ai timp să creşti. Cu cât creşti, cu atât observi că deasupra ta sunt noi şi noi orizonturi…

Adică noi şi noi încrengături mafiote!

Poţi să le spui cum vrei, nu mă supăr. Dar dincolo de noi sunt „umbrele” noastre şi ceea ce facem noi aici se răsplăteşte sau se sancţionează în funcţie de interesul celor care sunt mai mari.

Pe unii ajungem şi noi să-i cunoaştem, pe alţii nu-i cunoaştem niciodată. nu mi-e teamă.

Ştiu. Tocmai de aceea ţi-am şi repartizat cazul acesta. minţiţi!

Ce interes aş avea? Nu vrei să faci dreptate? Uite, ai de ales: un coleg de-al tău a fost acuzat de corupţie. Eu te trimit să-ţi faci datoria, îi faci o percheziţie, atâta tot. Dacă găseşti ceva, bine, dacă nu, iarăşi bine. Ştiu că eşti imparţial şi te pasionează dreptatea, adevărul…

După ce m-aţi ameninţat cu moartea logodnicei mele, ce încredere mai pot să am în dumneavoastră?

Nu eu comand astfel de lucruri, dragul meu. Ştiu doar că ele se întâmplă. Şi se întâmplă, de obicei, celor care nu se potolesc atunci când li se ordonă să o facă. Eu sunt doar un intermediar şi îţi vreau binele. Ucigaş nu sunt.

Dar îi giraţi!, răbufni Cristescu. De ce nu vă deziceţi de faptele lor? De ce nu îi denunţaţi, măcar pe cei pe care îi cunoaşteţi? Aţi putea face un bine acestei ţări, oamenilor simpli care cred că instituţia aceasta aplică legea. Sau pur şi simplu pentru conştiinţă!

Conştiinţa, Bogdane, este un lucru incomod atunci când îţi este ameninţată familia, viaţa. Ce poţi să faci în situaţia asta? Să vezi că ai fi putut să-i salvezi şi totuşi din cauza conştiinţei te-ai ambiţionat şi acum i-ai pierdut?

Spune-mi? Poate că la serviciu aş fi renunţat, dar era prea târziu. Funcţiile ajung să fie mecanisme generatoare de compromisuri. Recunosc că am făcut compromisuri. Niciodată nu m-am gândit unde se va ajunge, însă, la un moment dat, mi-am dat seama că era prea târziu ca să mai renunţ. Acum, pentru mine, a renunţa este egal cu a mă sinucide.

Pozaţi în victimă şi sunt convins că nu este aşa! Aţi profitat cu siguranţă de pe urma acestor relaţii. Aţi dobândit un anumit confort şi asta v-a adormit cu totul conştiinţa. Cum le puteţi vorbi copiilor dumneavoastră de onoare, de curaj, de libertate? Sau, desigur, nu m-am gândit. La un asemenea nivel de corupţie, slujitorii justiţiei sunt capabili de o duplicitate rar întâlnită.

Degeaba ataci cu ironia, dragul meu. Dacă ai fi în locul meu, ai gândi la fel. Nu poţi să gândeşti că acum te opreşti şi începi o altă viaţă. O începi atunci când vei fi scos din biserică cu picioarele înainte. Uite ce îţi propun: mergi cu mine la Oradea şi faci percheziţia. Nu e nicio capcană aici. E pur şi simplu o datorie de serviciu pe care ţi-o trasez.

Eu merg la Oradea. O fac pentru că îmi dau seama că s-ar putea să puneţi la cale vreo mârşăvie împotriva unui om nevinovat.

Ajuns în biroul său, procurorul Bogdan Cristescu simţi nevoia să cerceteze acest caz, dar şi să bea o cafea. Deschise dosarul şi-l cercetă filă cu filă. Un procuror orădean, Andrei Bucur, arestase pe un mafiot care avea afaceri cu produse petroliere de contrabandă (fiul prefectului de Bihor, hm!), iar un individ din închisoare, partener de afaceri cu acest Velciu îl acuza de corupţie pe procuror. Între timp, Velciu fusese eliberat şi emigrase în State. Sorbi o gură din cafeaua adusă. Era răcoritoare. Deci Velciu fusese eliberat doar fiindcă premierul Săvescu afirmase că el nu crede în „arestările inventate de un

procuror zurbagiu”? Exista aici o zonă întunecată. Căută pe laptopul său alte informaţii despre procurorul Andrei Bucur şi găsi afirmaţiile sale caustice cu privire la intervenţia politicului în justiţie. Mai sorbi o gură de cafea şi se lăsă gânditor pe spătarul flexibil al scaunului. Care era, de fapt, adevăratul sens al acestei „operaţiuni”? Ce trebuia ascuns? Ce scotea la suprafaţă procurorul Bucur de se alarmaseră toţi cei mari? Era curios. Ştia ce avea să facă. Cu siguranţă, nemernicii doreau să-l înfunde pe Bucur, dar el nu avea să permită lucrul acesta dacă nu erau probe. Şi mai mult ca sigur era o făcătură. Simţise asta şi din discuţia purtată cu W. Ce chestie! W., care acum era procuror-şef, fusese general MI. Cum se produsese reconversia asta profesională? O ambiţie personală? Cine se interesa de trecutul său nebulos? Nimeni. Toţi erau ocupaţi cu dosare şi dosărele. Apoi avertismentul primit de la J.R. cu privire la dosarul judecătoarei-călău. Cine îi manevra pe aceştia ca pe nişte păpuşi? Cine erau acele „umbre” de care vorbise W., la comanda cărora justiţia se transforma într-o cârpă de şters pe jos? îşi bău, în fine, toată cafeaua, îşi luă haina, pălăria, apoi ieşi. Simţea nevoia să se plimbe.

O luă pe lângă Mănăstirea Antim, dădu într-o stradă cu nume de flori, apoi o ţinu pe strada Episcop Chesarie, intră pe Mitropolitul Nifon şi ajunse în Parcul Carol. Traversă cu un pas atletic până-n cealaltă parte, acolo unde era Memorialul Eroilor Neamului. Stătu câtva timp meditând la oamenii aceia care se jertfiseră pentru ţara aceasta, pentru libertatea ei, pentru adevăr, în timp ce alţii îşi băteau joc. Aceşti eroi trebuiau respectaţi! Nu i se păru deloc frig şi petrecu mai bine de o oră în Parc, apoi plecă intrând undeva printre blocuri, în apropiere de Casa Poporului.

Se ducea adesea acolo. Era o bisericuţă atât de liniştită, pe care o vizitase de vreun an în mod regulat.

Doamna de la pangar îi povestise în dese rânduri, căci era foarte sfătoasă, despre un preot care slujise acolo şi care era înmormântat chiar în grădiniţa bisericii. „A fost ucis de Securitate!”, îi şoptise speriată doamna, ca şi cum s-ar fi temut că o aude cineva.

Procurorul Bogdan Cristescu se reculese la mormântul părintelui Constantin Sârbu, unde citi încă o dată: „Constantin Sârbu, preot martir jertfit pentru credinţă şi neam ca şi zecile de mii de martiri ai epocii 1944-1990”. Întârzie o vreme în curtea Bisericii Sapienţei, apoi plecă. Pe drum îi veni în cap o nedumerire. De ce tocmai el, care… în momentul acela simţi un puseu de frică care îi era total necunoscut. Îşi reveni. Era ca şi cum o breşă se crease înlăuntrul său. El era un bărbat curajos şi nu cunoscuse momente de slăbiciune atât de accentuată, încât să-l facă să se clatine la propriu pe stradă. Dar îşi reveni. Poate că fusese vreo cădere de calciu. La ce se gândea? Da, la faptul că la cei 28 de ani ai săi… Simţi din nou o frică teribilă şi îi veni pur şi simplu să fugă pe stradă. Lumea se uita la el nedumerită. Un tânăr elegant fugea cu servieta din piele neagră bălăngănindu-se în toate părţile. De vreo câteva ori îi căzu pălăria şi se opri să o ia, dar fără să o vadă. Câţiva trecători îl ajutară. Gândurile i se făcură vraişte în cap. Se scuză atunci când dădu peste o bătrână, fu claxonat în repetate rânduri şi înjurat de şoferi grăbiţi şi nervoşi care erau gata să dea peste el. I se păru că nu se mai termină calvarul când intră în strada Viitorului, acolo unde locuia împreună cu mătuşa la ultimul etaj al unui bloc cu trei etaje.

Când îl văzu, mătuşa se sperie. Îl luă de braţ şi-l duse în camera sa, unde îl întinse pe pat. Alergă iute la bucătărie unde făcu un ceai de tei. Procurorul Bogdan Cristescu îl bău cu înghiţituri mici. Se liniştise întrucâtva. Îi spuse mătuşii că s-a simţit un pic rău şi de aceea arăta aşa desfigurat. Se duse la baie şi vomită. Se simţea mai

bine. Chiar bine. Dar de ce i se întâmplase să simtă frica aceea nenorocită? îi telefonă Luminiţei, logodnica sa, şi hotărâră să se întâlnească în Mall pentru câteva cumpărături. Pe la şase, nici nu se întunecase bine, se găsiră. Ea îl aştepta cu maşina în faţa blocului.

Eşti bine, Bogdan?, îl întrebă ea îmbrăţişându-l. Mătuşa ta m-a sunat şi mi-a zis că te-ai simţit foarte rău.

Mi-a trecut. A fost ceva, cum să spun, ca o frică… frică? De ce?

Nu ştiu. Nu pot să-mi explic. Parcă nu mai eram eu, înţelegi? Mă sufoca starea aceea. Am fugit ca un nebun pe stradă până acasă. Ce-o fi zis lumea care m-a văzut?!

Luminiţa îl îmbrăţişă încă o dată. Ţinea mult la el. Se cunoscuseră cu un an în urmă la o conferinţă organizată la Facultatea de Drept, unde ea era studentă în ultimul an.

Mă tem să nu…

Ce anume?, întrebă ea îngrijorată.

Nimic. Sunt un pic obosit, dar îmi trece. Haide să vorbim despre lucruri frumoase. Despre aniversarea ta şi-a mea de săptămâna viitoare. O să facem o petrecere pe cinste. Îmi invit colegii, îţi inviţi şi tu prietenele şi sărbătorim la mine acasă. Avem spaţiu suficient.

E bine şi la tine acasă, numai să nu o deranjăm prea tare pe mătuşa Ana. A picat chestia cu restaurantul, nu-i aşa?

Ce restaurant…? Iartă-mă, Luminiţa! Sunt aiurit în seara asta. Am zis că mergem la restaurant, aşa e. Acolo vom serba.

Făcură toate cumpărăturile. Brusc, Cristescu îşi aminti că trebuie să se ducă la Parchet şi să ia delegaţia pentru Oradea, unde urma să plece a doua zi, dar se abţinu să-i mai spună Luminiţei, în jur de opt seara se despărţiră. El intră în scara blocului, aşteptă ca ea să plece, apoi verifică dacă are cheile de la maşină şi plecă la

Parchet. Acolo îl aştepta J.R., procurorul-şef adjunct, şeful său direct care avea o mutră dubioasă. Îl interpelă cu un vădit cinism.

Cristescule, procurorul ăla tâmpit de la Oradea trebuie condamnat neapărat. Asta este misiunea ta. Vei avea câţiva oameni de încredere care vor face tot. Tu doar trebuie să faci constatarea. În casa lui Bucur se vor găsi înscrisuri sustrase care vor face dovada vinovăţiei lui.

Nu cred că sunt eu omul potrivit pentru aşa ceva…

O, ba eşti! Şi încă ce potrivit eşti! Eşti cel mai potrivit!

Procurorul Bogdan Cristescu simţi bătaia de joc şfichiuindu-i obrajii, dar, în mod ciudat, nu reuşea să se revolte împotriva acestui pigmeu. Ceva îl făcea să fie obedient şi să nu-l deranjeze pe J.R., care zâmbea satisfăcut. Pe Cristescu îl enerva faptul că citea pe faţa şefului său că acesta ştie un lucru pe care el nu-l ştie, iar asta îl făcea să se comporte aşa cum nu se mai comportase niciodată în prezenţa sa.

Vei fi promovat după această percheziţie. O să vezi cât de bine o să fie. Te vor invidia mulţi.

Nu mă interesează promovarea în acest fel.

Pe foaia delegaţiei sunteţi trecuţi trei procurori, continuă J.R. ca şi când nici n-auzise ce spusese Cristescu. Doar tu vei intra. W. va coordona de-afară toată acţiunea. Vei fi ajutat de doi poliţişti de la IGP Oradea, oamenii noştri. Trebuie să iasă perfect. M-ai înţeles?

Sunt uimit de pregătirea pe care…

Gurrra! Cristescule, dau cu tine de pământ, mă!, strigă nervos J.R. lovind cu un perforator în birou.

Procurorul Bogdan Cristescu simţi că starea aceea de frică îi revine în valuri. Îi venea pur şi simplu să se agaţe de şeful său şi să-i ceară să vorbească în şoaptă. Ceva îl stăpânea, îl ţinea prizonier – nu mai înţelese nimic din

convorbirea aceea care se prelungi mai bine de o oră. Pe la 22-00 ajunse acasă. Era extenuat. Se schimbă fără niciun chef, se aşeză la masă, iar după câteva minute (abia se atinsese de mâncare), pe un ton grav, îi spuse mătuşii sale:

Habar nu aveţi, nici tu, nici Luminiţa, în ce situaţie complicată mă aflu acum. Nu ştiu cum se va rezolva. Dar sunt sigur că după ce mă voi întoarce de la Oradea, totul se va lămuri…

Capitolul 15

La primărie. Prăpastia adâncă între gândul omenesc şi gândul duhovnicesc. La televizor este difuzată în direct scena percheziţiei la domiciliul procurorului Andrei Bucur.

Părintele Ioan era un pic nedumerit. Chiar în ziua aceea de luni fusese chemat la primărie.

Nu i se spusese pentru ce. Era până-n prânz când bătu la uşa primarului şi intră. poftiţi, părinte! Vă aşteptam. Luaţi loc.

Mulţumesc, răspunse părintele Ioan aşezându-se. bănuiesc că nu ştiţi pentru ce v-am chemat, nu-i aşa? aşa e, nu ştiu de ce m-aţi chemat.

Eu am vorbit cu oamenii din sat, părinte. Vă spun direct. Nu-mi place să fiu ascuns. Am vorbit cu oamenii din sat şi aceia mi s-au plâns că dumneavoastră nu ne reprezentaţi comunitatea. Poate că nu v-aţi dat seama până acum, dar eu sunt primar în satul ăsta ca să fiu atent la astfel de lucruri şi să le soluţionez.

Despre ce este vorba mai exact?, întrebă părintele Ioan uitându-se atent la primar.

Despre ce este vorba mai exact… făcu primarul ca şi cum îşi făcea avânt să urce pe o pantă abruptă. Uitaţi despre ce este vorba mai exact. De când sunteţi dumneavoastră preot aici în sat?

Sunt 10 ani de-acum.

Ce vreau eu să vă spun este că în 10 ani nu aţi reuşit

să convingeţi comunitatea că vreţi săi slujiţi. Sunt voci care sunt total nemulţumite şi dezaprobă multe dintre faptele dumneavoastră. Să le luăm pe rând. Ce vreţi să demonstraţi atunci când munciţi fără să cereţi bani?

Bani?? Nu înţeleg…

Nu înţelegeţi acum, râse scurt şi forţat primarul. Părinte, vă credeam un om care măcar înţelege atunci când i se explică ceva, dar văd că nu vreţi să fiţi sincer. Era în interesul dumneavoastră.

Vă referiţi la slujbe?

Mă refer la tot. Dar mai ales la faptul că nu sunteţi aşa cum sunt preoţii pe care… Hai să fim serioşi, părinte, şi să nu ne mai jucăm de-a v-aţi ascunselea. Dumneavoastră nu sunteţi ca alţi preoţi. Ori vă schimbaţi, ori vă schimbăm. Din două, una. Alegeţi!

Ce aţi vrea să schimb?

În primul rând, atitudinea, părinte. Vrem să vă vedem că ne iubiţi. Nimic mai mult nu vrem decât ca preotul nostru să ne arate cât de mult ţine la noi.

Hm!, făcu părintele Ioan meditativ. Credeţi că nu pun destulă dragoste?

Dacă aţi ţine la noi, nu ne-aţi ocoli. E adevărat?, întrebă primarul ca şi cum raţionamentul lui era imposibil de contracarat.

Lămuriţi-mă mai bine; Chiar nu înţeleg. Ştiu că nu e potrivit să mă justific, dar tocmai slujirea mea adusă lui Dumnezeu presupune să nu ocolesc pe nimeni, ci să fiu mereu aproape. dar la nunţi, la cumetrii, la petreceri, de ce nu participaţi alături de noi? Nu v-am văzut o dată jucând o horă sau altceva mai aşezat. Spuneţi, vi se pare normal? Nouă nu.

Dacă este vorba despre asta, nu trebuie să vă îngrijoraţi prea tare, răspunse părintele cu un calm care-l făcu pe primar să se încrunte. Face parte din slujirea mea.

Nu mi se pare tocmai cuvios să merg şi să ţopăi pe o melodie pe care adeseori n-o înţeleg, în sensul că nu o regăsesc în sensul vieţii mele. Atâta tot.

Înseamnă că dumneavoastră nu vă distraţi?, se miră primarul. nu.

Şi cum puteţi trăi aşa?

Nu ştiu dacă nu vi se va părea ciudat, însă, atunci când slujesc Domnului, am o aşa bucurie în inimă, încât celelalte feluri de a petrece mi se par jucărioare pentru copii. Nu vreau să vă jignesc. Adică am găsit o distracţie mai mare, dacă aşa înţelegeţi mai bine.

Aha… mormăi primarul fără să fie deloc lămurit. Deci aveţi o distracţie mai mare… Şi n-aveţi nevoie de distracţia noastră…

Nu trebuie să vă supăraţi… nu mă supăr, dar…

Dacă aţi încerca să vă distraţi ca mine, după ceva timp vi s-ar părea fără niciun rost distracţia pe care puneţi mare preţ acum.

Pot şi eu…?, mai zise primarul care simţea că se scufundă adânc în uimirea pe care i-o provocau răspunsurile simple ale preotului.

Desigur. Vă pot învăţa…

Staţi aşa. Să nu ne grăbim cu distracţia. Distracţia mai bine să rămână la urmă. Am totuşi senzaţia că nu poate să mă înveţe pe mine un preot ca dumneavoastră să mă distrez mai bine decât o fac eu acum, dar fie… Vom vedea. Problema gravă e şi primarul schimbă registrul vocii că dumneavoastră loviţi în primărie. Nu direct, să ne înţelegem. Dar indirect…

Primarului i se părea că spusese ceva foarte profund şi-şi mijea ochii spre părintele Ioan ca să citească pe chipul lui semnele care l-ar fi trădat că era capabil de a lovi indirect în primărie. În mod straniu, pe chipul părintelui Ioan nu se citea nimic. Primarul se indispuse. Preotul

iarăşi nu coopera.

Părinte, văd că trebuie să vorbesc direct cu dumneavoastră. Ori nu vă daţi seama, ori jucaţi tare. Din două, una (era ticul primarului să spună aşa).

Este normal ca dumneavoastră… Acum aţi fost văzut de toată lumea şi nu mai puteţi nega. Zic, e normal ca dumneavoastră să vă implicaţi în nişte lucruri în care nu trebuie să vă implicaţi? Spuneţi? De exemplu, credeţi că e normal ca atunci când săteanul are o nevoie, o problemă, dumneavoastră să o rezolvaţi? Nu v-aţi gândit niciodată că ţine de competenţa unui alt organ, adică a unei alte instituţii să facă ceea ce dumneavoastră faceţi. Mie mi se pare sfidător ca dumneavoastră să faceţi drumuri cu oamenii pe cheltuiala dumneavoastră. Ce interes aveţi? Lucrul acesta mă determină pe mine să mă simt prost… adică să mă simt… (primarului i se păru că nu nimerise bine vorba) nu prea bine în calitatea mea de primar. Păi, oamenii vorbesc, părinte! Oamenii spun: „Uite ce face popa! Primarul nu-i în stare!” şi nu-mi pică bine, pricepeţi? Că dacă nu zicea lumea, nu mă interesa, dar aşa… Acum vă daţi seama de ce loviţi indirect în primărie, care în fond este o instituţie oficială care aparţine statului. Am putea spune că loviţi în statul român, dar nu am vrut să merg atât de departe.

Şi cum aţi vrea dumneavoastră să procedez?, întrebă preotul calm.

Fără acte de caritate! Ocupaţi-vă de familia dumneavoastră şi lăsaţi-i pe ceilalţi mai uşor. Familia dumneavoastră nu se supără că pierdeţi atât timp cu alţii? Bine, e vorba şi de bani aici.

Dumneavoastră luaţi banii şi-i daţi celui care n-are. Ştiu, din surse sigure, că trebuia să primiţi donaţii pentru biserică şi aţi direcţionat persoanele respective către câte unul din sat. Nu se poate aşa ceva, părinte. Păi cine vă mai dă bani pentru biserică? Aşteptaţi de la primărie? Nici să

nu vă gândiţi! Adică dumneavoastră îi risipiţi pe la oamenii din sat, şi-aşa sunt puţini bani, şi apoi… Nu se poate!

Nu vă supăraţi, domnule primar. Poate că ar trebui să vă explic puţin cum văd eu lucrurile. Cred că de aici vine neînţelegerea. De familia mea mă ocup, aşa cum pot. Nu o neglijez. Dar oamenii din sat sunt tot familia mea. Eu nu spun comunitate, cum spuneţi dumneavoastră. Familia mi se pare ceva de suflet, pe când comunitatea e mai mult un concept. Iar dacă sătenii sunt familia mea, nu pot să nu fiu prezent atunci când au nevoie. Mi se pare prea puţin să slujesc doar în biserică. Omul trebuie ajutat atunci când are nevoie, iar eu încerc să-i dau ce-i lipseşte. Impropriu zis eu, pentru că de multe ori se întâmplă ceea ce ştiţi şi dumneavoastră:

Unii care au dau celor care n-au. Aşa e normal. Eu nu sunt decât un intermediar. alţi preoţi…

Domnule primar, alţi preoţi sunt alţi preoţi, iar eu sunt eu. Când am făcut pasul ăsta am cugetat suficient la tot ceea ce implică slujirea preoţească. Nu m-am făcut preot ca să iau colaci şi colivă de la oameni. Acum, după zece ani, ştiu pe fiecare din sat ce nevoie are. Vă pot face o listă dacă aveţi de gând să vă implicaţi concret în problemele comunităţii (spusese într-adins comunitate).

Păi, ce să spun? Noi n-am făcut drumul, adică şoseaua… asfaltul. Mai întâi să facem drumul şi mai vedem. Avem cheltuiala asta, apoi… cheltuieli şi cu alegerile.

Eu doar v-am spus. Să ştiţi că de cele mai multe ori nu e nevoie de bani. E nevoie de hrană, de îmbrăcăminte, iar cel mai des este nevoie ca omul să aibă cui să vorbească şi să-şi spună durerea.

Dar cine are timp de pălăvrăgeală, părinte? Eu sunt un om ocupat. N-am timp să-l iau pe fiecare şi să-l gâdil în talpă. Eu vreau să vă-ntreb pe dumneavoastră din ce bani trăiţi, că taxe la slujbe nu puneţi, din câte spun oamenii,

salariu prea mare nu aveţi, iar doamna preoteasă, din câte ştiu eu, nu munceşte.

Niciodată n-am rămas fără cele de trebuinţă, deşi salariul rămâne mai tot la protoierie, căci din el se reţin impozitele.

Şi vă permiteţi aşa să faceţi cheltuială cu maşina, ducând pe unul şi pe altul la Oradea? înaintea lui Dumnezeu astfel de fapte se văd altfel. Nu m-am gândit niciodată la cheltuială.

Mult mai important e sufletul omului. Oamenii au nevoie de multă dragoste pentru a se vindeca de rănile pe care viaţa aceasta le provoacă. Nu banii sunt o problemă, ci timpul. Dar am înţeles, mulţămesc Domnului, că timpul oamenilor este timpul meu. Nu se pierde nimic, ci se câştigă. Vorbim despre câştig aici.

Păi despre asta vă întrebasem, despre câştig, interveni primarul care nu prea înţelesese chestia cu timpul. Câştigul este important. Nu ai, nu mănânci. Bine, că vă mai creşteţi câteva animale, e altceva, dar… Rămâne un semn de întrebare.

Ştiţi cum e cu piramida răsturnată?

— Nu.

Toată lumea aleargă să ajungă la o ţintă. Cât mai sus. Înţelegeţi cum vine asta? perfect.

În timp ce Mântuitorul a coborât tot mai jos, jertfindu-Se pe Sine. Ne-a arătat un model dumnezeiesc pe care puţini, foarte puţini îl urmează pentru că nu-l înţeleg. Dar este Calea. Dumneavoastră m-aţi chemat aici tocmai pentru că nu înţelegeţi acest model, adică nu-L înţelegeţi pe Domnul şi vă întrebaţi cu alte cuvinte de ce procedează El aşa, adică de ce nu-Şi arată slava, de ce nu Se apără, de ce nu ţine la viaţa Sa, ci urcă pe cruce şi moare.

Părinte, zise cu oarecare simţire primarul, ştiţi că eu nu prea vin la biserică, dar cred în sinea mea. Nu am timp

să vin. Să te ocupi de primărie nu-i ca şi când te-ai ocupa de o biserică… De ce zâmbiţi?

Eu mă gândeam exact invers: să te ocupi de biserică nu-i ca şi când te-ai ocupa de o primărie.

N-am vrut să vă jignesc, zise primarul fără să înţeleagă inversul, dar înţelegeţi şi dumneavoastră diferenţa. Ce-nseamnă biserica faţă de primărie?! O localitate poate să n-aibă biserică, dar dacă n-are primărie vă daţi seama ce haos? După cum zâmbiţi nu înţelegeţi ce sarcină grea este cea a unui primar. Aş vrea ca măcar o zi să staţi aici în locul meu şi să vedeţi despre ce e vorba, că nimeni nu mă crede. E ca la nebuni aici. Îmi pare rău. Nu pot să fiu primar nici măcar o zi. evident. Nu vă cer lucrul ăsta.

Şi totuşi cam asta mi-aţi dat de înţeles că ar trebui să fiu.

Doamne, fereşte!, exclamă primarul, făcând un efort puternic de a se stăpâni să nu se ridice brusc de pe scaun.

Aşa zic şi eu: Doamne, apără-ne şi ne păzeşte!

Părinte, mai e ceva, zise primarul încercând să apuce un alt fir. Oamenii spun că nu sunteţi… Am mai spus o dată lucrul ăsta. Ce vreau să vă întreb…? De ce purtaţi părul lung?

Nu ştiu dacă o să înţelegeţi. Nu contează prea mult. Chipul lăuntric al omului trebuie să fie chipul lui Hristos. În momentul în care Hristos este inima omului, atunci omul caută ca întru totul să se asemene Domnului. Astfel apar aceste detalii fizice care nu sunt decât o oglindire a chipului lăuntric.

Mda. Se-ntreabă oamenii şi nu ştiu ce să le răspund. Un primar trebuie să ştie…

În acea clipă, bătu secretarul la uşă şi intră. Era un om burtos, cu părul dat pe spate, sprâncenat şi îi spuse primarului că e ceva la televizor care merită toată atenţia.

Pe holul primăriei era instalat un ecran în perete, sus. Primarul Postelnicu ieşi urmat de părintele Ioan. Imaginile erau, într-adevăr, de mirare. Un procuror cunoscut, de la Oradea, era filmat în propria sa casă, în toiul unei percheziţii efectuate de un alt procuror ajutat de câţiva poliţişti. O cameră video tocmai surprindea o discuţie un pic încordată între cei doi procurori. Camera aceea nu avea ce căuta acolo şi nimeni din delegaţia care efectua percheziţia nu ştia ce să facă. Fură rostite ameninţări voalate. Toţi angajaţii primăriei se uitau la filmuleţul care apăruse pe postul local de televiziune. Dură cam 20 de minute, după care primarul îl petrecu pe părintele Ioan spre ieşirea din instituţia statului.

Vedeţi că nu-i simplă deloc politica asta?, spuse primarul în semn de rămas bun.

Aici nu-i vorba de politică, din câte înţeleg eu. dar despre ce-i vorba?

Despre o răzbunare în stil mafiot, mai zise părintele Ioan plecând.

Primarul rămase interzis. De unde ştia popa ăsta să spună cuvintele astea? Auzi tu, răzbunare în stil mafiot. Şi chiar dacă era, cum putea să spună un popă aşa ceva? Era adevărat, dom'le, că ăsta nu era popă cum erau toţi popii.

Capitolul 16

Mircea are o strategie care dă roade într-o situaţie atât de ciudată în care mandatul de percheziţie este emis fără să se precizeze ce anume face obiectul acestei percheziţii. Discuţia lui Andrei Bucur cu soţia sa.

Ministerul Justiţiei dăduse un comunicat în care, alături de alţi magistraţi, executori judecătoreşti, notari, era trecut şi procurorul Andrei Bucur. Se preciza în acest comunicat că se avizase cercetarea sa penală şi efectuarea unei percheziţii. Mircea Bădescu fusese foarte atent la cadrul general al lucrurilor. Ştia cum evoluează o situaţie de genul acesta şi ţinu să aibă o discuţie cu procurorul

Andrei Bucur în privinţa aceasta. După toate semnele, trebuia luată o decizie eficientă şi rapidă.

Delegaţia a sosit în oraş. Singura mea nedumerire, zise procurorul Bucur cum stătea pe un fotoliu chiar lângă un corp de bibliotecă din living-ul spaţios, este că în înştiinţarea pe care mi-au trimis-o nu se precizează pentru ce se face această percheziţie.

Mi-e teamă, Andrei, zise soţia sa cu o voce firavă, ridicându-se de pe scaun şi ducându-se aproape de el.

Nu trebuie să-ţi fie, Camelia, îi spuse el îmbrăţişând-o ocrotitor, doar n-am făcut nimic rău. Vor veni şi nu vor găsi nimic acuzator. Asta e!

Nu-i tocmai aşa, procuror Bucur. Săptămâna asta s-au mai derulat câteva percheziţii şi lucrurile nu au fost atât de simple. În primul rând, e foarte grav dacă nici ei nu ştiu ce caută.

Ar trebui să ştie ce caută?, întrebă Camelia privind spre Mircea Bădescu.

Bineînţeles, răspunse Mircea. Nu numai că trebuiau să ştie, dar era nevoie să specifice ce anume face obiectul acestei percheziţii. Altfel…

Ce se întâmplă aici? Nu mai înţeleg!, izbucni Camelia în lacrimi pe umărul soţului ei. Andrei, de ce te-ai băgat în afacerea asta? Dacă ştiai că sunt atât de nemernici, de ce nu i-ai lăsat în pace? Avem copii… Ce fac eu singură dacă nenorociţii ăştia te bagă în închisoare?

Camelia, n-ai de ce să te îngrijorezi. Nu au de ce să mă închidă. I-am deranjat cu decizia mea de a-l aresta pe fiul prefectului şi acum vor să mă sperie.

Lasă-i în plata Domnului!

Nu se mai poate, Camelia. E prea târziu! Şi, oricum, nu aş fi putut să las lucrurile să se rezolve singure. Nu s-ar fi rezolvat. Infractorul ăsta nu s-ar fi oprit aici.

Procuror Bucur, uite la ce m-am gândit. Ştiu că va

stârni mulţi nervi, dar trebuie să avem şi noi o asigurare. Dacă ăştia îţi intră în casă nu poţi avea un control asupra lor. Ştiu eu cam ce se întâmplă în astfel de cazuri.

Ce se întâmplă?, întrebă Camelia aşezându-se la locul său cu oarecare nesiguranţă.

Pot găsi ceea ce vor ei să găsească. E un lucru obişnuit la aceşti oameni corupţi până-n măduva oaselor.

Şi ce să facem?

Ştiu că nu este prevăzut în procedura legală a percheziţiei, dar nici nu este interzis în mod explicit. Vom aduce o cameră video de la televiziunea locală.

Televiziunea??? îţi dai seama, Mircea? O să iasă un întreg scandal. Când procurorul ăla de la Bucureşti va vedea aici un operator cu cameră video va face apoplexie.

N-ar trebui să se sperie dacă este de bună credinţă. O cameră video este un martor neutru. Îşi efectuează percheziţia, la sfârşit sigilează caseta care se poate constitui în probă la dosar.

Nu pot să accept aşa ceva, Mircea! Cunosc legea!

Andrei, interveni Camelia ridicându-se din fotoliu pentru că simţea efectiv nevoia să umble în timp ce vorbea, fă aşa cum spune Mircea. Nu vezi că te învaţă de bine? Ce ştim noi ce au de gând ei să facă? Camera video le va da peste cap planurile lor mizerabile, în cazul în care vin aici ca să-ţi provoace o acuzaţie.

Aşa e, procuror Bucur. Voi vorbi chiar acum cu un prieten de-al meu, din Bucureşti, care ar putea să-mi facă o legătură aici, la Oradea. Nu vreau să te implic. Vom avea o filmare pe cinste! Ca la cumetrie!

Procurorul Andrei Bucur nu se putu abţine şi zâmbi. Camelia îşi mai revenise, dar tensiunea situaţiei o făcea să-şi calculeze paşii între fotolii.

Şi mai trebuie să ştii, procuror Bucur, că cineva se roagă pentru noi. Un om al lui Dumnezeu, un duhovnic

care are o atitudine la fel de dârză ca şi cei din satul tău care nu s-au lăsat colectivizaţi pe vremuri. El va pune o vorbă pentru noi la Dumnezeu. Aşa că nu mor caii când vor câinii. Ţi-am mai vorbit despre el.

Îţi mulţumesc, Mircea! Doar Dumnezeu poate limpezi situaţia asta. Despre procurorul care anchetează ştii ceva?

Referinţe bune. Un cunoscut de-al meu mi-a vorbit despre el şi a scotocit în arhivele Parchetului General. Mi-a trimis un mesaj pe Whats up. Uite ce scrie: „Un tânăr cu un simţ dezvoltat al datoriei; calităţile sale au atras aprecierea colegilor procurori şi a conducătorilor ierarhici. Aceasta a făcut, ţinându-se cont de rezultatele bune obţinute, ca lui Bogdan Cristescu să-i fie repartizate şi cauze cu grad de dificultate în probaţiune". Este şi cadru universitar, deşi are numai 26 de ani.

Cum pot trimite un procuror de numai 26 de ani să-şi ancheteze un coleg mai în vârstă? se trezi surprins procurorul Bucur. Nu are dreptul legal.

Cred că aici e altceva la mijloc, procuror Bucur.

Doi dintr-o lovitură, intui deodată Andrei. Execuţia cea mai ieftină.

Exact. Camelia, tu nu înţelegi, dar uite cum e. Procurorul Bogdan Cristescu se ocupă probabil cu toată seriozitatea, aşa cum apare în referinţele despre el, de un dosar sau de mai multe dosare care trebuie scăpate din mână. Nu au nevoie dosarele respective de mâna lui Cristescu, asta e clar. Şi, ameninţat sau numai minţit, sau şi una şi alta, iată-l pe Cristescu delegat, cu mandat legal de percheziţie aici. Dacă Cristescu nu-şi face treaba aşa cum i-a fost trasată, atunci trebuie să se aştepte la o pedeapsă din partea şefilor. Dacă rezolvă situaţia pe placul celor mari, atunci devine şantajabil şi mai mult ca sigur obţine o promovare, procurorul Bucur este găsit vinovat şi toată lumea e mulţumită. Pricepi acum?

E aşa cum mi-am închipuit, spuse Camelia. O mizerie

care tinde să ne cuprindă… eu plec un pic, hotărî intempestiv Mircea Bădescu. Am treabă. Ne întâlnim deseară. ne vedem, Mircică.

Soţii Bucur îl conduseră pe Mircea Bădescu, apoi se aşezară iarăşi pe fotoliile lor tăcuţi.

Copiii erau la şcoală. Stătură un timp aşa. Apoi Camelia se apropie de Andrei şi-i cuprinse cu mâinile sale umerii. mi-e frică, Andrei. Şi pentru noi, şi pentru copii.

Am încredere în Mircea. Îl simt aproape de parcă e îngerul meu păzitor.

Eu mă gândeam să-i trimitem pe copii la ţară, să nu vadă tot circul care va fi. Ce zici? mai bine să rămână. Nu vreau să-i trimit tocmai acum pe drum. Ştii…

Te gândeşti…

Da. Şi te iubesc, Cami. Am nevoie de voi. şi eu, Andrei. Şi eu te iubesc.

Poate te gândeşti că aş fi putut să evit această situaţie şi să am o viaţă liniştită aşa cum au alţi procurori, însă, Camelia, nu aş mai fi putut trăi cu o conştiinţă vie, nu m-aş mai fi putut suporta. Eu nu am făcut Dreptul doar pentru a trăi liniştit. E o chemare a mea care nu-mi dă pace. Nu pot să văd cum România este jefuită de acest val de migratori, fiindcă ăştia nu sunt români decât cu numele şi uneori nici cu el.

Nu mi-ar fi plăcut să am un soţ laş. Îţi mulţumesc, Cami.

Dar nu înţeleg mecanismul acesta perfid prin care oameni nevinovaţi sunt târâţi în faţa justiţiei. Andrei, tu eşti nevinovat, de ce nu vede nimeni nevinovăţia ta?

Ştiu că nu-i uşor de înţeles practica unui sistem mafiot. Dar ţi-am mai explicat. Grupurile politico-economice de tip mafiot, cu legături în lumea interlopă, luptă de ani buni să controleze statul român. Istoria lor e lungă şi porneşte chiar dinainte de decembrie 1989. În

atâţia ani au ajuns să controleze oameni politici din toate partidele, oameni din poliţie, din procuratură şi, din păcate, din justiţie. Aceste grupări mafiote n-au apărut peste noapte. Ele au încercat să preia controlul ori de câte ori au simţit că statul este slab. În acest moment au ajuns să aibă putere să fabrice şi să controleze dosare, să declanşeze anchete sau chiar să le oprească brusc. Singura soluţie pentru eradicarea acestui cancer social este luarea de atitudine, iar eu asta am făcut. Dacă ne ascundem toţi după deget, Cami, nu se vor mai teme de nimic şi vor fi stăpâni absoluţi peste noi. Cu cât vor fi mai mulţi oameni care să-şi cunoască şi să-şi exercite drepturile date de Dumnezeu la libertate de conştiinţă şi exprimare, cu atât mai greu le va veni acestor viermi găunoşi să-şi facă treaba lor murdară.

Aceştia atacă în haită… la comandă.

Ca şi pe tine, Andrei. Haita te atacă. Nu pot să nu cred că asta nu-i o comandă politică după tot ce-a afirmat Săvescu. Eliberarea lui Velciu… Cine a comandat-o? Adică tu îl arestezi, ai toate probele, iar ei îi dau drumul pentru că tot unul de-ai lor te acuză nefondat de corupţie. Iar acum trimit procuror de la Bucureşti ca să-ţi facă percheziţie neştiind ce caută.

Pentru că arestarea i-a pus pe jar. Sunt bani grei care se scurg în conturile partidului lui Săvescu. Hoţia nu se face fără acordul mogulilor, asta e limpede. Şi nu pot să-l lase în închisoare pe bandit ca nu cumva să ciripească. Mai există varianta ca el să moară, dar este prea complicat. Are mulţi parteneri care, la rândul lor, pot vorbi. Cel mai simplu este să se muşamalizeze totul prin punerea mea sub urmărire penală.

O maşinaţiune politică ordinară!

Care îi permite infractorului să strige în gura mare: „Mă voi răzbuna până la ultimul!” aşa a spus?

Cine să-l oprească? în România ce nu se poate? Pe

mine însă mă surprinde, şi n-ar trebui, cum trimit ei un procuror fără experienţă ca Cristescu, să ancheteze un procuror şef de secţie cum sunt eu… Când lovesc, nu au scrupule.

Andrei să ştii că am simţit o pace în suflet când Mircea a spus că se roagă un om al lui Dumnezeu pentru noi. Oare cine-o fi?

Un preot dintr-un sat de pe la marginea judeţului. Mircea mi-a vorbit de el. Are duh puternic şi e blând. Rugăciunea lui este ascultată, Cami, şi, aşa cum spune Mircea, planul lui Dumnezeu nu se potriveşte cu planurile oamenilor.

Aş vrea să-l cunosc.

Poate îl vom cunoaşte, Cami. Şi eu îmi doresc să-l văd pe omul acesta al lui Dumnezeu.

Capitolul 17

Filmul se limpezeşte în mintea procurorului Bogdan Cristescu. Este chemat un operator de la o televiziune locală care dă peste cap planurile şefilor tânărului procuror. Momentul psihologic în care procurorul Cristescu se decide să pună capăt mascaradei.

Şocul procurorului Cristescu fu provocat de două numere de identificare: XIII18200 şi 0004172008. Ambele erau lucrări, una cu caracter informativ, cealaltă penală, care vizau afaceri necurate de peste 20 milioane de euro, înfăptuite de membri marcanţi ai politicii bihorene: prefectul, fiul acestuia şi alţi câţiva cunoscuţi afacerişti. Ambele fuseseră demarate cu trei ani înainte şi îi fuseseră ascunse de şefii săi care îl asmuţiseră împotriva lui Bucur. Şefii lui Cristescu ştiau că procurorul Bucur este nevinovat, fapt care reieşea clar dintr-un document pe care Cristescu îl parcursese în toate cele 76 de pagini ale sale. Documentul intitulat „Raport cu privire la acţiunea de spălare a banilor efectuată de către (…) prin intermediul mai multor societăţi comerciale printre care (…)” conţinea

dovezi incontestabile 246

În privinţa tranzacţiilor ilegale de carburanţi, a rulajelor prin bănci a banilor murdari, a spălării acestora, precum şi numele persoanelor implicate în aceste ilegalităţi. Deci existenţa unei investigaţii amănunţite despre clanul Velciu era cunoscută la nivelul Parchetului General (şi poate şi mai departe, cu siguranţă!) cu mult timp înainte de această parşivă percheziţie.

În câteva clipe, filmul se limpezi în mintea procurorului Bogdan Cristescu. Participarea lucrătorilor serviciilor secrete la operaţiunile de contrabandă cu produse petroliere era cheia acestei acţiuni penale. Strategia de „autofinanţare" funcţiona cum nu se poate mai eficient, iar procurorul Andrei Bucur stricase „joaca". Ciudat era faptul că deşi se cerea transparenţă în privinţa finanţării serviciilor secrete, se „întâmplau" astfel de operaţiuni. Ce descoperise procurorul Bucur? O interfaţă în spatele căreia se ascundea un secret echivalent cu o bombă. Ca măsură de siguranţă, implicarea directă a celor de la Serviciile secrete în operaţiuni speciale fusese înlocuită cu folosirea interpuşilor, care urmau să fie sprijiniţi şi protejaţi „din umbră" din punct de vedere operativ, informativ şi logistic. Velciu era o interfaţă de lucru, înconjurat de „locotenenţi" care mediau finanţarea operaţiunilor, consilierea şi protecţia lui în faţa legii. O piesă foarte importantă în acest angrenaj politico-mafiot!

Din acest punct de vedere, „albirea" judiciară a lui Eduard Velciu determinase o amplă operaţiune, în care erau probabil implicate mai multe „tabere": DIICOT, DNA, CSM, Parchetul General, poliţie, instanţe, presă, diplomaţie. Un precedent intern al unei operaţiuni „de salvare" de asemenea anvergură nu exista. Oricum, salvându-l pe Velciu, urmăreau de fapt să salveze sistemul. Cine ar mai fi putut ordona şi dirija o operaţiune transinstituţională atât de vastă şi complexă? De aici venea

înverşunarea teribilă a celor implicaţi în compromiterea procurorului Andrei Bucur, coerenţa şi disponibilitatea celor somaţi să răspundă unui astfel de ordin. Altfel, dacă s-ar fi pus problema numai pentru individul Eduard Velciu, nu ar fi dat nimeni doi bani pentru salvarea lui de la puşcărie.

Puse mâna pe telefon să o sune pe doamna ministru. Apelă de vreo cinci-şase ori fără niciun rezultat. Ministrul Justiţiei avea altă treabă, desigur. Iar procurorul W. rămăsese în maşină. Ezită înainte să intre în casa procurorului Andrei Bucur. În jurul său roiau poliţiştii de la IGP Oradea care ştiau, probabil, ce au de făcut. Se simţi tare nesigur în momentul în care sună. De fapt, la fiecare pas făcut prin curtea celui ce urma a fi percheziţionat, avea o strângere de inimă. Îi trebuia mai multă stăpânire de sine, dar nu avea cum să dobândească o asemenea forţă cât timp cunoştea atâtea lucruri. Pe de altă parte, simţea că ceva nu-i în regulă cu el. Starea aceea de panică pe care o simţise în timpul convorbirii cu J.R. era dubioasă. Nu putea să învingă teroarea aceea care se dezlănţuia în el la un moment dat. Ce îi făcuseră nenorociţii?

Domnule Bucur, începu el când uşa se deschise, cred că ştiţi deja despre ce este vorba. Procedăm la efectuarea unei percheziţii legale anunţate printr-un comunicat oficial al Ministerului de Justiţie.

Ştiu perfect despre ce este vorba, domnule procuror Cristescu. Poftiţi înăuntru!

Procurorul Cristescu intră urmat de cei doi lucrători în cadrul IGP Oradea. Casa lui Bucur urma un plan decomandat, cu un hol nu prea larg din care se putea intra în toate camerele. Nu avu însă timp să observe aranjamentul interior, fiindcă înăuntru era un operator de la televiziunea locală care îşi începuse transmisia exact în momentul în care ei intraseră. Poliţiştii erau şi ei nedumeriţi şi se uitau la el, aşteptând ca el să ia o decizie.

Intrară într-un living.

Ceea ce faceţi dumneavoastră acum, aşteptându-ne în casă cu alte camere nu corespunde dispoziţiilor legale. De aceea, vă rog să daţi dispoziţie ca acest domn care filmează, dar şi celălalt (se referea la Mircea Bădescu), să părăsească locuinţa.

De ce să părăsească locuinţa?, se miră procurorul Andrei Bucur. Ei sunt martorii asistenţi.

E normal să asiste şi ei la ceea ce faceţi aici.

Ar fi bine să părăsiţi locuinţa! Vă rog!, zise procurorul Cristescu îndreptându-se spre camera video a operatorului.

De ce să contravină procedurii? Erau invitaţi acasă la mine. Nu este…

Cred că nu m-aţi înţeles, domnule Bucur. Avem de efectuat o percheziţie şi această cameră de luat vederi nu are ce să caute aici. Vă rog să vă conformaţi!

De ce vă deranjează, domnule procuror? E ceva care nu e în regulă cu percheziţia asta? O cameră…

Vă înţeleg măsurile de precauţie, dar nu are rost… nu vă temeţi!

Nu mă tem! însă nu avem ce discuta până când operatorul nu va ieşi din casa dumneavoastră! Aici este un act de procedură penală, iar eu sunt responsabil pentru felul în care se desfăşoară!

Cred în buna dumneavoastră intenţie, însă ceea ce se întâmplă în cazul acestei percheziţii, daţi-mi voie să afirm, trece dincolo de ea!, susţinu cu tărie procurorul Bucur.

Vă asigur că percheziţia se va derula conform procedurii şi nu aveţi de ce să vă luaţi măsuri suplimentare de apărare.

Este simplu…

Dumneavoastră bănuiţi că e vorba de o înscenare, dar eu sunt aici să vă garantez contrariul…

În cazul acestei proceduri…

Deocamdată e nevoie de respectarea unor condiţii… desigur.

Sunteţi o persoană faţă de care s-a emis un aviz de cercetare şi de percheziţionare…

— Da.

Modul în care aţi acţionat, introducând în cas… în casă (procurorul Cristescu devenise un pic nervos gesticulând şi repetând unele cuvinte care i se păreau că nu mai ies corect pronunţate din gura lui) oameni din presa locală nu este compatibil cu prevederile legale şi dumneavoastră ştiţi foarte bine. Ar fi indicat să vorbiţi cu ei să iasă din locuinţă pe durata derulării percheziţiei.

Nu pot!

Domnule Andrei Bucur, am venit aici cu o activitate legală… am fost înştiinţat în acest sens.

Şi dumneavoastră mă aşteptaţi în casă cu cei de la presa locală? Nu vreau să presupun că aveţi ceva de ascuns…

Nu e cazul. Este doar o măsură preventivă.

Dumneavoastră aţi făcut vreo percheziţie până acum?, întrebă procurorul Cristescu retrăgându-se în pragul uşii din hol ca şi cum ar fi vrut să se ferească de filmarea operatorului TV. În momentul de faţă chiar nu e important să răspund dacă am făcut sau nu.

V-a aşteptat presa în interior?

Nu, domnule. Nu-i vorba de presă. E vorba de o cameră de luat vederi care vreau să consemneze ce găsiţi. Dar dumneavoastră sunteţi trimis aici de Săvescu cu o misiune specială pentru că el crede că am scris articolele care-l incriminează. Se simte încolţit!

Eu am venit să fac o percheziţie şi nu are nicio legătură cu ceea ce afirmaţi dumneavoastră!

Vă rog! Gata!, interveni unul dintre poliţiştii

îmbrăcaţi civil.

Procurorul Cristescu îl apelase de câteva secunde pe şeful său care rămăsese în maşină. W., cu un glas de fiară turbată, îi ceru lui Cristescu să i-l dea pe Bucur la telefon. Procurorul Andrei Bucur luă telefonul şi ascultă.

Se va sfârşi rău…

Am cerut un mijloc suplimentar ca să fie sub… ceea ce faceţi nu e legal!

Nu trebuie să vă alarmaţi! Am cerut doar atât. Nu trebuie să vă deranjeze că mai există o cameră care supraveghează cum se desfăşoară activitatea de percheziţie.

Eşti nebun! Şi închise telefonul.

Unul dintre poliţişti vru să iasă din casă, însă, surprinzător, uşa de la intrare era închisă. O încercă de două ori apăsând puternic pe clanţă şi, încercând din răsputeri să-şi păstreze calmul în faţa camerei video, veni înspre Bucur.

Vă rog să deschideţi uşa să ies! dacă aţi intrat nu mai ieşiţi! deschideţi uşa!

Dacă aţi intrat nu mai ieşiţi decât atunci când se termină percheziţia. Vă rog să înţelegeţi că nu vă pot controla ce luaţi şi ce aduceţi aici în casă.

Deja aţi intrat în ultraj!, izbucni poliţistul. vă rog să-l lăsaţi!, interveni Cristescu.

Nu. V-am rugat să vă derulaţi activitatea normal…

În acel moment, probabil dintr-un tic nervos sau pur şi simplu simţind că se sufocă, procurorul Bogdan Cristescu deschise o uşă, îndărătul căreia sesizase un zgomot. Imaginea pe care o surprinse îl amuţi. O femeie, cu siguranţă soţia lui Bucur, după îngrijorarea pe care o afişa, şi trei copii cu vârste până-n 12 ani, cel mai mic având după estimarea lui 6-7 ani, jucându-se cu zâmbetul pe buze. Contrastul între neliniştea mamei şi lumea fără

griji a copiilor era puternic şi îl impresionă pe procurorul Cristescu. Orice măsură nelegală şi abuzivă împotriva lui Bucur s-ar fi repercutat, în cele din urmă, asupra celor trei fiinţe inocente.

După această revelaţie, procurorul Cristescu refuză să continue percheziţia, dirijată, din maşina parcată în faţa casei, de şeful lui direct în Biroul de Anchete Speciale, fostul general de poliţie W. Fu un moment în care reuşi, nici el nu-şi putea explica, să depăşească acea frică pe care ceva o acţiona în capul lui. Îi fu iarăşi limpede că percheziţia era numai un pretext pentru o înscenare pe care generalul W., de unul singur, nu ar fi avut curajul să o conducă la capăt. Ceea ce văzuse, scena aceea de familie, îl ajutase să conştientizeze fulgerător consecinţele abuzului pe care era cât pe ce să îl comită.

Imediat după ce delegaţia s-a retras din locuinţa procurorului Bucur, reporterii TV, care fuseseră anunţaţi destul de repede de evenimentul important, au fost invitaţi în casă pentru a-i lua câteva declaraţii celui pus sub urmărire penală.

Domnule procuror Andrei Bucur, credeţi că premierul Marian Săvescu are vreun amestec în treaba asta?

Sunt absolut sigur că este comanda sa.

Domnule procuror, se fac presiuni asupra dumneavoastră? Ceea ce s-a întâmplat azi e doar un semnal că aţi devenit indezirabil?

Sunt presiuni politice pentru că e aici vorba nu doar de un individ, ci de un întreg sistem corupt.

Puteţi detalia?

Prin felul în care am instrumentat dosarul Velciu, începu procurorul Bucur încă marcat de evenimentele derulate în propria casă, am reuşit să învingo o teamă colectivă care apasă pe umerii acestui popor. Există şi această atitudine, pe care o reprezint, nu doar fatalism.

Ceea ce se întâmplă este urmarea unor presiuni politice majore care vin de la cel mai înalt nivel şi care au avut punctul de pornire în decizia pe care am luat-o de a emite un mandat de arestare pe numele lui Eduard Velciu, fiul prefectului de Bihor. Acest individ a creat în Bihor o adevărată reţea care a ajuns să controleze aproape toate sectoarele majore ale activităţii sociale, politice, economice. Ei au avut sprijinul unei bune părţi din Poliţie, au avut sprijinul şi-l au în continuare de la organele fiscale, de la vamă, de la cei care ar trebui să asigure protecţia consumatorului şi n-o fac. Şi aşa am reuşit să stabilesc traseul unor sume extraordinar de mari de bani, să arăt că importurile au fost finanţate de ofiţeri care sunt în Ministerul de Interne, că pornirea unor anchete care veneau de la Ploieşti, Piteşti, deci de la rafinării din ţară, era blocată undeva pe traseu şi nu se ajungea la destinaţia finală a combustibililor care erau aduşi la Bihor şi comercializaţi la negru. Cu ajutorul conturilor bancare prin care s-au făcut plăţi de ordinul sutelor de miliarde, fiindcă aşa s-a acţionat, s-a lucrat în mod organizat, este o reţea condusă după cele mai stricte reguli mafiote.

Capitolul 18

Un nou interviu postat pe blog-ul Româniafurată. ro. Care este sensul profund, adevărat al Şcolii?

Marţi, 3 martie 2008

Un profesor din generaţia tânără denunţă „cuminţenia” din învăţământul românesc:

„Filosofia detestabilă a lui Stai cuminte în banca ta! a dus la blazarea aceasta adâncă cu care absolvă elevii liceul. Îmi permit să afirm că acest blocaj are Incredibil de mulţi susţinători în sistem.”

Oare de când s-a introdus în şcoala românească „statul cuminte în bancă”? A fost „dintotdeauna”? Copiii noştri au fost „educaţi” recent cu „statul în bancă”, dar „învăţătura” a prins rădăcini atât de adânci, încât

profesorii sunt tentaţi să pună şi note dacă elevul şi-a însuşit „corect” acest „exerciţiu”. Oricum, în aproape jumătate de veac de comunism, elevii au deprins „metoda didactică” şi se poate spune că şcolile din România se şi legitimează astfel.

Neajunsul educaţiei actuale: tenacitatea cu care justifică disfuncţiile sistemului.

Profesorul-funcţionar este exponentul sistemului. Investigaţie făcută de Româniafurată. ro

Cuvântul „profesor” traversează astăzi Veşnic întunecatele Masive ale Tristeţii. Lângă el, pe acelaşi drum bătătorit de frică şi nesiguranţă, zăngăne nefericite alte cuvinte: „elev”,

„şcoală”. Mersul lor anevoios prin ţinutul abrupt, frecvent prăpăstios, nu este însoţire, tovărăşie, împreunăcunoaştere, ci înstrăinare, neîncredere, deziluzie.

Şi sunt rari cei care se încumetă să meargă alături de cele trei cuvinte nefericite, însă nu este altă soluţie pentru a cunoaşte cauzele decât a suferi alături de ele.

Pentru a escalada Veşnic întunecatele Masive ale Tristeţii e nevoie de o călăuză, altfel rişti (cum s-a întâmplat, de altfel, cu mulţi „turişti” lipsiţi de prevedere) să te rătăceşti şi să nu mai găseşti o ieşire decât foarte, foarte târziu, iar de multe ori, niciodată.

L-am întâlnit pe un traseu nemarcat, într-un punct-cheie, unde „turiştii” simt o atracţie irezistibilă şi se aruncă în Marea Crevasă a Blazării, întrebat cine este, a spus că numele lui este Paznicul cel Tânăr al Porţii celei Mici.

De aici începe conversaţia noastră.

Există, desigur, vinovaţi pentru starea deplorabilă a învăţământului românesc. Pe cine nominalizaţi?

Sunt tentat să răspund cu celebrul enunţ dostoievskian: „Toţi suntem vinovaţi de toate!”. Şi poate că

nu este nici timp de a nominaliza categorii socio-profesionale, fiindcă apar dialoguri inutile, iar lucrul acesta are un impact negativ asupra gândirii noastre. Se nasc întrebări: „Nu vezi că se discută fără rost şi nu se face nimic?” îmi cam dau seama că enunţul lui Dostoievski nu e câtuşi de puţin convenabil, dar măcar nu e un enunţ politic.

Şi cum ar fi un răspuns politic?

Îl ştiţi deja, fiindcă este fluturat pe la toate canalele de televiziune. „învăţământul românesc trebuie reformat!”

Bine, dar este nevoie de o schimbare, nu?

Desigur. Şcoala presupune o gândire liberă. În acest sens se poate lucra. Eu înţeleg, însă, că „reforma”, care ni se tot propune în atâtea variante năucitoare, este departe de a atinge acest deziderat al Şcolii.

Vreţi să spuneţi că, în Şcoală, copiii nu învaţă să fie liberi?

Dimpotrivă! Se contagiază de tot felul de patologii care sunt rostite cu emfază ca fiind „libertatea”. Iar copiii nu pot fi minţiţi la nesfârşit! Am întâlnit copii care mi-au vorbit despre rănile pe care Şcoala le-a provocat în aspiraţia lor de a cunoaşte şi care nu se vindecă aşa uşor. Adică ei înţeleg, după ceva timp, că sinceritatea, implicarea emoţională şi volitivă, dezinteresul, iubirea nu sunt necesare în comunitatea şcolară. Ba chiar sunt neajunsuri! Iar asta se întâmplă deoarece Şcoala a fost transformată într-un teatru de război unde se observă întinse zone de conflict: între elevi şi profesori, între elevi şi elevi, între părinţi şi elevi, între profesori şi părinţi. Altfel spus, ca să ai anduranţa conflictului trebuie să fii viclean, descurcăreţ, insensibil, egoist, inuman. Este trist să spun că Şcoala este o instituţie care şi-a uitat/abandonat menirea.

Înseamnă că întreaga societate…

Stă sub semnul competiţiei. Ne întrecem, dar nu conlucrăm. Se pune întrebarea dacă nu cumva însăşi ideea de societate ca familie este periclitată. Apar tot timpul provocări teribile de tipul: „Ia să vedem, cine e cel mai inteligent?”, „Cine rezolvă primul exerciţiul?”, „Cine ajunge primul la minge?”, „Cine citeşte cel mai frumos?”. Dar acestea nu fac deloc bine Şcolii. Aş spune că ele nici nu aparţin Şcolii.

Atunci de unde provin?

Din afara ei, din zonele ghetoizate, mlăştinoase. În acele smârcuri se naşte competiţia şi este ambalată în discursuri, metodologii, strategii didactice, apoi livrată ca fiind însăşi Şcoala. 259

PAUZĂ DE RESPIRAŢIE

În România, reforma învăţământului nu are sfârşit. Proiectul educaţional început în mandatul unui ministru este anulat şi, odată cu instalarea noului ministru al Educaţiei, se demarează un alt proiect, care nu se finalizează. Din 1989 şi până acum s-au perindat 12 miniştri, fiecare cu un proiect nou de reformă a Educaţiei.

Paznicul cel Tânăr al Porţii celei Mici ne face semn să-l urmăm. E un drum ciudat, un drum al uitării de sine. Mergem şi parcă nici gândul nu se mai poate aduna. E un ocoliş ştiut doar de el. Într-un târziu ne oprim. De aici, de pe acest petic de rocă, se pot vedea hăurile înfiorătoare ale Marii Crevase a Blazării. Acolo, din piepturile celor căzuţi (profesori, elevi, părinţi), se naşte Ţipătul Sfâşietor şi Nevindecat al Şcolii.

Ce anume credeţi că este de făcut în momentul actual? să li se dea voie copiilor să greşească.

Poftim?

Sistemul actual al educaţiei nu permite greşeala, pedepseşte greşeala. Nu ştiu dacă puteţi să înţelegeţi, însă, în numele Greşelii, se poartă adevărate cruciade. Se-

ntâmplă de parcă profesorii sunt Gestionarii Perfecţiunii, iar copiii, prin greşelile lor, duşmanii acestui Ordin Suprem. Treptat, copilul îşi pierde încrederea în sine, devine incapabil să întreprindă un proiect, doar pentru că poartă în sine această traumă. Asupra întregii sale fiinţe planează vina de a putea greşi. În şcolile din România orice copil este un potenţial exponent al Greşelii. Profesorul îşi roteşte bănuitor ochii prin clasă şi clasa îngheaţă. Teama aceasta nu are nimic bun, nu duce la nimic valoros. Ea reprezintă ceea ce transmite în acest moment Şcoala-sistem: eşecul.

Pare că elevul are trasat foarte clar acest drum al blazării…

Începe din familie. Părinţii nu reuşesc să-l lase pe copil să greşească, ci îl ghidează tot timpul ca pe un handicapat. Este o moştenire, o zestre genetică tarată. Părinţii cunosc teama aceasta de greşeală şi o transmit mai departe sub pretextul educaţiei şi al bunei creşteri a copilului. Dar sunt false premisele şi ele falsifică ideal, libertate, cunoaştere. Tot! M-am întrebat multă vreme de ce părinţii nu reuşesc să renunţe la acest comportament bolnăvicios, amestecându-se în deciziile copilului. Oare nu înţeleg că orice copil are dreptul la decizii?

Chiar dacă este mic?

Mai ales! Copilul trebuie observat, dar problema este că părinţii sunt deficitari la acest capitol. Nu au răbdare să observe. Ei vor mai degrabă să corecteze. Aşa îşi pot justifica asprimile, tonul strident, „grija” educaţiei şi celelalte schizofrenii ale gândirii lor „pedagogice”. Tentaţia aceasta de a corecta tot timpul este o năpastă şi ea se reflectă şi în învăţământul instituţionalizat. Ajuns pentru prima oară în clasă, copilul speră că libertatea sa va fi respectată. El a sperat tot timpul şi acasă să se întâmple acelaşi lucru, dar astrele i-au fost defavorabile, dacă este să mi se îngăduie expresia aceasta nefericită.

Şcoala, însă, pare a fi un nou început. Cu toate acestea, copilul trăieşte aici o a doua deziluzie, una mult mai severă, care-i zguduie şi-i reaşază din temelii categoriile lăuntrice.

Dar sunt şi profesori de treabă. Nu trebuie să exagerăm în acest sens.

Nu înţeleg ce înseamnă pentru dv. profesori „de treabă”, dar eu nu cred în această exprimare. Cred că Şcoala este slujită doar de profesori printre care, în ultima vreme, s-au infiltrat foarte mulţi funcţionari care, la rândul lor, pretind că slujesc Şcoala şi că sunt profesori. Ei bine, şi aceşti profesori-funcţionari pot fi „de treabă”. De aceea, a spune că în învăţământul românesc sunt şi profesori „de treabă” denotă o foarte slabă calitate a înţelegerii categoriilor. Dar nu vă învinuiesc. Pe calea aceasta, e de învăţat tot timpul. Şi trebuie să fim atenţi la copii. În cuvintele, gesturile, comportamentul lor se cuprinde esenţialul cu privire la educaţie.

Şi ce să facem pentru recâştigarea încrederii în sine?

Profesorii şi părinţii să facă exerciţii, la început foarte simple, apoi din ce în ce mai complexe, de răbdare, în faţa greşelii copilului. Este benefic pentru Şcoală şi pentru societate, în general. Tratament sigur.

Şi cum îşi dă seama un profesor, de exemplu, că abţinându-se de la a corecta greşeala şi de a o pedepsi poate să iasă ceva valoros. Care este semnul?

Creativitatea. Copilul dobândeşte încredere în sine atunci când nu este certat, când nu este buşit la pământ de sentinţa profesorului şi ajunge la rezultate uimitoare. Este evident că rolul profesorului în învăţământul actual este supralicitat. Deci cu atât mai mult înţelegem că a fi discret este o virtute foarte rară. e dificil să regândim sensul adevărat al Şcolii…

PAUZĂ DE RESPIRAŢIE

După decembrie ’89, au intrat în faliment sau au fost vândute la preţ derizoriu, ca apoi să fie închise, peste 1200 de întreprinderi, fabrici şi uzine, ceea ce înseamnă că peste 4 milioane de români au fost nevoiţi să plece la muncă în străinătate. Peste 100000 de familii s-au destrămat, în această perioadă, peste 100000 de copii sunt crescuţi de un părinte, de bunici.

E nevoie de un anumit mod de viaţă, cam în felul în care propune Constantin Noica, undeva la marginea cetăţii, fiindcă în centru e imposibil, Şcoala e periferică în societatea actuală. Să ne adunăm, noi şi copiii noştri, şi să trăim modest, fără pretenţia de a învăţa pe celălalt, dar cu dispoziţia caldă de a-l asculta.

Nu vi se pare atât de ciudat că avem clădiri noi, încăpătoare, adică şcolile sunt mai vizibile ca oricând, şi totuşi…?

Şi totuşi nu avem Şcoală. exact.

Suntem într-un moment similar celui la care Titu Maiorescu făcea referire în secolul al XIX-lea: „înainte de a avea învăţători săteşti, am făcut şcoli prin sate, şi înainte de a avea profesori capabili, am deschis gimnazii şi universităţi şi am falsificat instrucţiunea publică”. problema formelor fără fond.

Nu este triumfalismul din învăţământul de azi, şi de peste tot din societatea noastră, un simptom al acestei falsificări? Sensul profund al Şcolii rămâne pe mai departe necunoscut celor mai mulţi dintre cei care se cred, culmea!, „oamenii Şcolii! Realitatea întristătoare este că ne-am învitregit de acest minunat sens al Şcolii.

UPDATE: Duminică, 8 martie, la TNB, ora 10.00, conferinţa „Pericolul reînvierii naţionalismelor europene”, susţinută de Şandor Felekz, Conf. Dr. al Universităţii din Bonn.

Capitolul 19

Procurorul Bogdan Cristescu: „Oare ce se întâmplă cu mine?” Mătuşa tânărului procuror este rugată să vină în biroul şefului lui Bogdan, acolo unde este sfătuită să-l interneze de urgenţă pe nepotul bolnav, obosit. Convorbirea cu medicul de serviciu al justiţiei pătate. Planul B.

Procurorul Bogdan Cristescu se întorsese la Bucureşti într-o stare de confuzie totală. Nu reuşea să se adune. Efectiv nu mai reuşise să-l asculte pe W., căruia îi turuia gura pe toate tonurile, de la cel mai ascuţit, isteric, până la cel mai gros şi animalic gâjâit. La un moment dat îi veni să-i spună şoferului să oprească maşina şi să coboare, dar nu avu puterea să o facă. Ce se întâmpla cu el? Se uită scurt la figura buhăită a lui W., apoi se cufundă într-o stare de melancolie bolnăvicioasă din care nu ieşi nici când ajunse la Bucureşti. Trebuia să ia o decizie pe care nu putea s-o ia. De ce se temea? Ce era cu acea teamă necunoscută? Nu se mai recunoştea. Unde erau siguranţa lui, promptitudinea răspunsurilor, principialitatea, refuzul categoric al oricărui compromis? Se uită la pantofii săi. Erau prăfuiţi. Niciodată nu arătaseră aşa. Pantofii lui niciodată nu avuseseră atâta praf pe ei. Doamne, ce i se întâmpla? în ce capcană căzuse? Se simţea sfârşit, deşi avea o structură atletică pe care şi-o întreţinea prin alergări aproape zilnice, prin antrenamente la sală. Cariera lui era abia la început. Era doctorandul doamnei R.S., ministrul Justiţiei şi deci… De ce oare nu răspunsese doamna ministru la apelul său nici atunci şi nici mai târziu? Unde se petrecuse blocajul? Cine era răspunzător? Care erau cheiţele care învârteau mecanismul acesta sălbatic al lucrurilor amestecate, confuze, neclare? Putea să-l lămurească şi pe el cineva?

Cu bruma de voinţă pe care o mai avea, se hotărî pentru un lucru. Trebuia să se rezolve cumva. Se duse în

Grădina Icoanei. Aruncă aşa cum făcea de obicei boabe porumbeilor, după care, îşi învinse ezitările şi se duse la biserica în care slujea chiar duhovnicul său. Îl găsi discutând ceva cu doamna de la pangar. Întrerupse discuţia şi-l pofti undeva în dreptul stranelor din dreapta, acolo unde se adâncea peretele într-o absidă ce forma braţul crucii din planul arhitectural al bisericii.

Domnule procuror…

Spuneţi-mi Bogdan, părinte. V-am rugat de-atâtea ori să-mi spuneţi pe nume. Chiar nu se poate să mă înţelegeţi?

Mă iertaţi… bâigui preotul mirat de izbucnirea aceea nejustificată din vocea tânărului procuror. Voiam doar…

Nu mai pot!

Vreţi să vă spovediţi?

Vreau, apoi nu vreau, apoi iar vreau. E o învălmăşeală în mintea mea şi în ce vreau să fac, că nu mai înţeleg nimic. Mi-e teamă!

De cine?

Nu ştiu, dar nu pot să vă spun cu exactitate de cine sau de ce. Mă copleşeşte chiar şi acum când stau de vorbă cu dumneavoastră, ceva se întâmplă, nu mai pot. Vă rog să mă înţelegeţi că nu mai pot!

Bine, bine, îl linişti preotul punându-i mâna dreaptă pe umăr.

Nu am nevoie decât de mine însumi care am fost, care eram!, mugi procurorul Cristescu smucindu-şi umărul de sub mâna preotului.

N-am vrut… se scuză preotul retrăgându-şi mâna şi neştiind ce să mai facă. Sunteţi…

Mă urmăresc toţi! Ştiu perfect. Vor să mă elimine, vor să scape de mine, pentru că eu… Cine sunt eu? Spune-mi, părinte, cine sunt eu? Asta vreau acum, în momentul ăsta, să-mi spui cine sunt eu?

Sunteţi procurorul…

Greşit! Sunt un om căruia ei încearcă să-i şteargă memoria. Simt cum mi se şterge bucăţică cu bucăţică.

Nu pricep ce vi se întâmplă!, răspunse foarte uimit preotul. Sunteţi foarte agitat. Poate v-ar prinde bine puţină odihnă.

Procurorul ăla este împotriva lor, a bandiţilor… ce bandiţi?

Săvescu. Premierul?

E un nenorocit care…

Vă rog frumos să nu spuneţi aşa ceva în biserică. E totuşi prim-ministrul României. Ai dreptate, părinte. Cine să ne pregătească pentru a înţelege?

Poftim?

Mă duc, zise Cristescu ridicându-se greoi din strană. Lupta se dă chiar acum. Dar ce nu înţeleg este de ce colegii mei mă ocolesc?! Numai întrebări ciudate şi stupide.

Sunteţi greu de înţeles, domnule procuror. Veniţi mâine! Poate vă veţi odihni şi vom putea vorbi pe îndelete. Vă cunosc bine! Acum sunteţi un pic obosit.

Aşa e…

Procurorul Bogdan Cristescu ieşi ameţit din biserică. Ce se întâmpla cu el? Merse în neştire pe străzi şi ajunse acasă abia după-amiază. Mătuşa sa îl văzu şi se sperie. Bogdan intrase într-o stare de surescitare, se plimba agitat prin cameră şi spunea că îl doare cumplit capul în partea dreaptă.

Mâinile şi picioarele dădeau să capete o culoare stacojie şi deveniseră reci ca gheaţa. Simptomele o făcură pe mătuşa Nuţi să creadă tot mai mult că nepotului său i-au fost inoculate substanţe psihotrope sau toxice, care îi afectaseră sistemul nervos. Vru să sune la salvare, dar Bogdan o opri. Spre seară, Bogdan se linişti. Mătuşa îl văzu cum îi face un semn. O chemă în baie. Se duse.

Bogdan dădu drumul la apă şi-i spuse şoptit:

Deplasarea nu a fost pentru Bucur, ci pentru mine. Mi s-a întins o capcană. Vor să mă scoată nebun. Mi s-a umblat în viaţa personală, ştiu totul despre mine.

Mătuşa Nuţi începu să bocească. Tensiunea în care trăia era mare. A doua zi, sună şi J.R., şeful lui Bogdan, şi o invită la el la birou pentru a-i comunica unele lucruri. Fără să-i spună lui Bogdan care era în concediu de câteva zile, mătuşa Nuţi plecă înspre Parchet, acolo unde trebuia să se întâlnească cu J.R. Voia să se lămurească în privinţa nepotului care avea un comportament atât de neobişnuit.

Stimată doamnă, vă mulţumesc că aţi răspuns invitaţiei mele. Ştiu că treceţi prin momente mai delicate…

Nu înţeleg, se prefăcu mătuşa Nuţi a nu şti despre ce era vorba. Ce fel de momente delicate?

Păi nu vi se pare că Bogdan se comportă un pic cam ciudat?

Nu. E totul în regulă. Nu am remarcat nimic neobişnuit. De ce spuneţi asta? poate ştiţi de dosarul pe care el l-a avut…

Nu ştiu altceva decât că a fost la Oradea. Probabil are legătură cu dosarul.

Exact, se lumină J.R. văzând că a stabilit o punte de contact. Oradea, asta e problema cea mare, pentru că de aici, de la percheziţia aceea i se trage lui Bogdan tot acest comportament bolnăvicios. Şi colegii lui pot să dea mărturie că-l văd schimbat. Chiar şi W., care e şeful…

Ce vreţi să spuneţi? Mai pe scurt, că am de făcut şi nişte cumpărături prin piaţă. E luni şi la prânz vreau să fiu acasă. Obosesc repede.

Da. Desigur. Păi cred că de aici i se trage lui Bogdan această, cum să-i spunem, boală, pentru că ceva s-a dereglat în sistemul său nervos. Aşa cum au spus şi colegii, probabil a avut vreun şoc nervos, vreo depresie ceva… nu

ştiu, ar trebui consultat un medic, poate chiar şi internat o perioadă.

Mă surprindeţi, domnule procuror cu toate aceste, cum să le zic, cuvinte despre Bogdan, pentru că eu nu văd nimic anormal în comportamentul său.

Doamnă, eu ţin mult la Bogdan. Întotdeauna l-am sfătuit numai de bine. Acum, probabil, Bogdan a fost debusolat de prezenţa presei acolo la Oradea, iar el nu se aştepta la aşa ceva. Vă daţi seama ce nenorocit a fost acel om care a aranjat să fie acolo o cameră video? L-a zdruncinat psihic lucrul ăsta pe Bogdan care n-a mai putut să-şi facă treaba, el care este unul dintre cei mai buni tineri procurori de la noi, din Parchetul General.

Daţi-mi voie să nu vă cred întru totul, domnule! Ştiu ce zic. Bogdan al meu nu se sperie el cu una cu două de o cameră video. Asta nu pot să cred! Ar trebui să ştiţi că a lucrat vreme de câţiva ani în televiziune şi nu avea, deci, cum să se lase intimidat de o cameră. Haideţi să fim serioşi!

Poate mă înşel, dar nu prea cred, insistă J.R. Suntem mai mulţi care ne-am consultat şi am ajuns la aceeaşi concluzie. Bogdan a avut un comportament profesional confuz în ultima perioadă. După ce a analizat dosarul şi a văzut că probele sunt incontestabile, el a dispus scoaterea de sub urmărire penală a procurorului anchetat, cel de la Oradea. Aşa ceva nu se face. Cum poate spune cineva ca Bogdan că probele de la dosar sunt contradictorii, se bat cap în cap şi că astea nu sunt probe? Oricum NUP-ul (neînceperea urmăririi penale) propus de Bogdan nu a fost luat în seamă, iar cercetările au fost continuate, pentru că Bucur e un pungaş. Vedeţi? Eu aş propune ceva, că tot a intrat în concediu…

Ce anume?

Să se interneze pentru o săptămână măcar.

Dumneavoastră ar trebui să susţineţi ideea asta,

pentru că pe dumneavoastră vă ascultă. Măcar să-i faceţi un control de rutină. Poate să nu aibă nimic. Sau poate e doar o oboseală acumulată în timp pe care el nu a mai putut-o duce. Meseria aceasta de procuror este foarte stresantă.

Vom vedea dacă e neapărat nevoie.

Aş putea chiar să vă recomand un psihiatru bun… La Spitalul Militar Central… E chiar şeful Clinicii de Psihiatrie.

Vă contactez. Am numărul dumneavoastră de telefon.

Bine, doamnă. Să ştiţi că nu ne este indiferentă soarta lui Bogdan. E unul dintre cei mai buni oameni ai noştri şi trebuie recuperat. Chiar şi doamna ministru a întrebat de sănătatea lui.

Da, da… îmi pare rău, dar nu mai pot întârzia. La revedere!

Cu bine, doamnă. Transmiteţi-i salutări din partea mea lui Bogdan şi grabnică revenire pe baricade. Peste trei săptămâni când îşi termină concediul va fi bine.

Mătuşa Nuţi plecă din biroul lui J.R. cu sentimentul că omul cu care vorbise ţinea ceva ascuns. Omul acela cu păr grizonant nu-l iubea pe Bogdan. Ea îl iubea mult şi-i cunoştea pe cei care-l iubeau, fiindcă era aceeaşi dragoste. Dar acesta nu-l iubea şi avea ceva respingător în momentul în care susţinea că tot ceea ce zice şi tot ceea ce face este pentru binele lui Bogdan. Pe ea n-o ducea aşa de nas oricine, fie el şi mare procuror.

J.R. aşteptă un timp după ce mătuşa procurorului Cristescu plecase, aruncându-şi privirea pe un dosar. Îi mijea un zâmbet pe chip. Era dosarul instrumentat de procurorul Bogdan Cristescu în care probele arătau clar vinovăţia judecătoarei Gabriela Pintilie. Puse mâna pe telefon şi sună la Clinica de Psihiatrie a Spitalului Militar.

J. R. de la Parchetul General vă deranjează, se

prezentă el.

A, să trăiţi dom’ procuror! Cu ce vă pot ajuta?, întrebă medicul psihiatru prezent la celălalt capăt al firului.

Un băiat de la noi, Bogdan Cristescu, nu prea s-a simţit bine în ultimul timp, iar lucrul ăsta s-a văzut şi în munca sa. Un dosar care putea fi extrem de simplu soluţionat, a devenit dintrodată dificil. Ca să nu lungesc vorba, îi putem face o programare?

Desigur. Oricând!, răspunse medicul psihiatru extrem de serviabil. Numai că…

Mda… Cum să vă spun? Procurorul Bogdan Cristescu nu poate fi clinic sănătos câtă vreme a dispus atât de defectuos de dosarul încredinţat.

Bun. Asta doream să ştiu. Aşadar, instabilitate psihică.

Exact. Şi o internare de câteva săptămâni, poate chiar o lună. nu vă faceţi probleme. Ştiu ce am de făcut. Când îl trimiteţi?

Joi. Până atunci trebuie să mai discut cu mătuşa lui să o conving. Fiţi fără grijă, joi îl veţi avea în cabinet.

Aştept. Numai bine, dom’ procuror. vă salut cu respect, dom’ doctor.

Între timp, în birou intrase şi W., care asistase la o parte din convorbirea cu medicul psihiatru. Se interesă de întrevederea pe care J.R. o avusese cu mătuşa procurorului Cristescu.

Cum a fost?

Femeia nu prea e convinsă. Mi-a spus că revine cu un telefon, dar nu mă încred în cuvintele ei. După cum văd eu, nu crede că Bogdan al ei ar avea probleme de genul ăsta.

Şi în cazul ăsta?

N-ai auzit? I-am făcut programare la medicul Tătulescu. O să-l „rezolve”.

Trebuie să ne gândim şi ce facem dacă varianta asta nu merge. Încercăm aşa, nu zic că nu. Însă trebuie să vedem şi că varianta declarării lui ca nebun este cât se poate de riscantă. Nu putem să rămânem doar la asta.

Deocamdată mergem în direcţia asta şi mă gândesc şi la o altă soluţie. Ai dreptate. Vrei să spui că ar putea fi considerat un diagnostic forţat, nu-i aşa?

Cam aşa. Şi nu ne putem permite…

Am să iau toate măsurile. Vrei o ţigară?

Nu, mulţumesc, apucă să mai zică W. Înainte de a dispărea pe uşă.

J.R. îşi aprinse ţigara şi savură intens primele fumuri. Dacă nu cădea capul lui Bogdan Cristescu, atunci cu siguranţă aveau să cadă capetele lor. Era o poveste tare încâlcită. Dar se va rezolva. Nenorociri se mai întâmplă pe lumea asta. De ce nu i s-ar întâmpla şi lui Cristescu?

Capitolul 20

Mătuşa Nuţi se duce în vizită la vecina sa, doamna Cantemir, pentru că Bogdan are invitat un coleg de birou. Discuţia procurorului Bogdan Cristescu cu „Vitalie”. Strict secret: ceea ce s-a întâmplat pe terasă nu este consemnat oficial în niciun document, emisiune, articol de ziar. Dovada că dosarele pot fi fabricate la comandă.

Era o zi foarte frumoasă şi însorită de martie, iar ţigăncile împânzeau Bucureştiul cu ghiocei şi zambile. Venise primăvara şi puteai vedea pe mulţi încălzindu-se la soare pe băncuţele din parcuri. „Vitalie” era în mare fierbere şi nu-i era lui de primăvară acum. Problema se complicase şi el trebuia să intervină. Bineînţeles că avea tot concursul „umbrelor”. Drogarea cu substanţe psihotrope dăduse rezultate, fără îndoială, dar hotărârea lui Cristescu de a dispune scoaterea de sub urmărire penală a procurorului Andrei Bucur tocmai când Săvescu declarase că s-a dispus deja inculparea lui crea un

adevărat scandal. Trebuiau luate măsuri urgente, iar cei de la Parchetul General o scăldau cu programări la psihiatru.

Prostii! Judecătoarea Gabriela Pintilie avusese dreptate. Aici trebuia acţionat altfel şi totul ţinea numai de el.

Se cunoştea cu Bogdan Cristescu. Erau colegi de birou. Se vedeau rar, e adevărat, dar se cunoşteau îndeajuns pentru a-i da un telefon sau, de ce nu, pentru a-i face chiar o vizită acasă, mai ales că acum era în concediu şi avea informaţii că nu plecase din Bucureşti. Îl sună şi, în mod neaşteptat, Bogdan se arătă favorabil unei întâlniri. Îi dădu chiar adresa şi îi spuse că îl aşteaptă. Era în mod neaşteptat pentru că încercase să-l contacteze de mai multe ori, în săptămânile acestea două, dar fără succes, deoarece fie că el nu răspunsese la apel, fie că respinsese apelul, îşi făcu planul, dar înainte de a pleca, o sună pe judecătoarea Gabriela Pintilie pentru a-i cere un sfat. Judecătoarea însă îl expedie rapid. Trebuia să se descurce. Tot ce era important fusese deja spus. Urmau faptele. Urcă în maşină şi demară.

Bogdan Cristescu o anunţase din timp pe mătuşa sa că peste puţin timp va veni un prieten şi ar vrea să nu fie deranjat. Cel mai bine ar fi fost, dacă se putea, să meargă la o vecină până la plecarea invitatului său. Mătuşa Nuţi fu bucuroasă că Bogdan avea vizitatori, mai ales că nu se mai văzuse cu nimeni în ultima vreme, chiar nici cu logodnica sa. Îşi puse un ilic pe ea şi se duse la doamna Cantemir, vecina de la doi, care tocmai frământase un aluat de pâine şi-l băgase în cuptor. Mirosea frumos pe scară. ce faceţi, doamna Cantemir? Iar v-aţi apucat de pâine?

Nu mă pot împăca deloc cu pâinea asta din comerţ, doamna Moldoveanu. Poftiţi înăuntru! nu înţeleg cum vă iese aluatul atât de pufos! Doar îl frământ şi eu şi nu iese ca la dumneavoastră. M-am şi supărat într-o zi şi nici n-am

mai făcut.

Doamna Moldoveanu, eu frământ o dată, să zic vreo 20-25 de minute, şi las aluatul la crescut. După ce creşte el să dea afară din lighean, îl iau iar la frământat.

Iar?, se miră mătuşa lui Bogdan Cristescu.

Da ce credeaţi, doamnă, că pun în tavă aluatul după prima frământătură? aşa fac eu.

Nu. Staţi să vedeţi, că aici e secretul. Cred că de-asta nici nu vă iese. Frământaţi de două ori şi lăsaţi un interval de timp între cele două frământături. O să iasă ceva deosebit.

N-o să iasă pietroi?

Cum să iasă aşa, doamnă? Când frământi o singură dată îţi iese cleios, dar dacă îl luaţi de două ori la mână, aluatul o să iasă foarte bun. Pâinea se va lua fâşii-fâşii.

Fâşii-fâşii… Aşa cred că i-ar plăcea şi lui Bogdan.

Haideţi să vedeţi cum…

Cele două vecine se afundau din ce în ce mai tare în tainele frământatului aluatului de pâine, când „Vitalie” sosi la uşa apartamentului, de la etajul trei, al lui Bogdan Cristescu. Sună de două ori şi uşa se deschise. Procurorul Cristescu era un pic crispat, fapt imediat remarcat de „Vitalie” care zâmbea şi se făcea a nu lua deloc aminte la figura aceea posomorâtă. Intră.

Bogdane, m-am gândit mereu la tine zilele ăstea. Ori te însori?

Ce-ţi veni cu însurătoarea?, răspunse un pic surprins Bogdan Cristescu. parcă erai cu o fată… Pot să iau loc pe scaunul ăsta?

Da… îngăimă Bogdan un pic ruşinat că nu-l invitase să ia loc.

Să nu mă uiţi şi pe mine. Vreau să fiu prezent, poate mă iei chiar cavaler de onoare. Ştii, mie îmi plac nunţile şi am fost la mulţi colegi de-ai noştri. E păcat, mă, că nu ne

întâlnim şi noi mai des, să ne cunoaştem mai bine, să fim uniţi.

Nu mi-e mie de însurătoare acum. Ştii doar destul de bine că sunt vârât până peste cap cu dosarul lui Bucur. Mi-au făcut-o ăştia doi!

Cine?, se arătă interesat „Vitalie”.

Ştii tu bine cine… W. şi J.R. Ei sunt nişte slugi ale unui sistem criminal care nu au curajul să se opună la vreo mizerie, iar când apare cineva care are această îndrăzneală, lovesc cu el de uşi şi de pereţi.

Bogdane, am auzit că nu merge bine în dosarul ăla. Mi s-a spus că eşti bolnav, că trebuie să te internezi, chestii de-ăstea… Dar eu nu le cred. Mai degrabă cred că eşti scârbit de tot ce se-ntâmplă în justiţie.

Lică, eu nu-l consider pe omul ăla vinovat. Bucur n-a făcut decât să aresteze pe un infractor care susţine partidul vostru. Ştiu că tu eşti în relaţii bune cu Săvescu, dar nu-mi pasă.

Tu trebuie să faci dreptate, Bogdane, indiferent că e vorba de un hoţ mărunt sau de un prim-ministru.

Minţi, Lică!, izbucni procurorul Cristescu. Tot timpul ai minţit! Cine te susţine de fapt pe tine? Spune!

Cine să mă susţină, Bogdane?, răspunse cu o vicleană inocenţă „Vitalie”. Acum mă bănuieşti şi pe mine? Nu mă susţine nimeni. Nu ştiu pe nimeni care să…

Îţi spun eu, Lică. În spatele tău e Săvescu. În spatele lui Săvescu e mafia politică. Mafia politică e sprijinită de Serviciile secrete, iar Serviciile secrete sunt dirijate din umbră de ei.

Bogdane, tu te simţi bine?

Încerci să mă faci să cred că nu sunt în toate minţile, nu-i aşa? Nenorociţii ăştia doi de şefi mi-au dat ceva care m-a făcut să nu mai fiu om zilele astea. Dar nu cedez. O să lupt şi o să demasc toată mafia care este în justiţie acum şi

care îşi bate joc de credulitatea românului.

Mă sperii, Bogdane. Cred că ar trebui să te linişteşti cumva. Uite, afară e vreme frumoasă.

Nu vrei să mergem să ne plimbăm?

Ai chef de plimbări? Vrei să fii fără griji, tu care eşti în mare cârdăşie cu ei… Dacă nu te simţi bine, putem merge pe terasă, să vezi soarele de martie…

Da, făcu Lică desfăcându-şi puţin nodul de la cravată. E cam cald aici la tine. Aş avea nevoie de puţin aer.

Procurorul Bogdan Cristescu deschise uşa şi-l invită pe „Vitalie” să iasă. Terasa era destul de mare. Din living ieşeai direct pe platoul acela unde erau o masă şi câteva scaune. Era tare plăcut. Vântul nu adia deloc, iar soarele îţi mângâia faţa cu razele lui blânde. Priveliştea era cu adevărat relaxantă. Se vedea până departe peste blocuri. „Vitalie” se gândi că Bogdan Cristescu se cufundase de multe ori în melancolie privind în depărtările pe care această terasă i le oferea. Se aşeză pe un scaun, în acelaşi timp cu Bogdan.

Crezi că eu sunt un om mânjit? da, îi răspunse Bogdan Cristescu. de ce crezi asta?

Dacă nu ai fi fost, nu te-ar fi promovat în partid. Eşti omul lor, trebuie să fii ca ei. Ei nu 289

Acceptă alt comportament decât pe cel al unui mafiot. Ai ceva cu care ei te au la mână. greşeşti!

Nu cred.

Ce-i rău în a conduce organizaţia de tineret a partidului? Sunt atâţi tineri dornici să aibă un viitor aici în ţară. Noi asta vrem să oferim: locuri de muncă decente pentru tinerii acestei ţări. Uite, ai putea să vii… M-ai putea ajuta foarte mult. Vorbesc serios.

Nu mă înregimentez. Eu sunt magistrat. Dar văd că unora nu le convine deloc felul în care eu instrumentez dosarele pe care ei mi le bagă pe gât. Probabil ar fi vrut să

fiu la ordin.

Justiţia nu e la ordin.

Bogdan, te apreciez, să ştii. Nu-i nevoie să ţipi, că te aud.

N-am ţipat. Auzi altceva. De fapt, Lică, tu auzi numai ce-ţi convine, zise procurorul Bogdan Cristescu ridicându-se şi făcând câţiva paşi în jurul scaunului lui „Vitalie”. Tu ai un rol în toată povestea asta. Nu am reuşit prea bine să înţeleg care este el, însă…

Mă uimeşti cu interpretările astea conspirative, Bogdane. Vezi peste tot numai oameni care sunt compromişi, care complotează. Lumea asta e mult mai simplă decât atât. Ai văzut prea multe filme cu… Apropo, ai văzut La piovra, serialul acela italian cu mafia care se ascunde în spatele multor afaceri?

— Nu.

Îţi spun eu pe scurt. Un comisar, Corrado Cattani, venit de curând în Sicilia, crede că poate să facă justiţie într-o lume coruptă. Se petrec multe crime, iar comisarul pătrunde adânc în investigarea tuturor acelor mizerii. Se luptă, se luptă, îşi vede fata violată şi ucisă, soţia ucisă, prietenii ucişi, iar în final moare şi el ciuruit. Mafioţii sunt condamnaţi şi ei într-un proces răsunător care zguduie Italia, însă pentru mult mai puţini ani decât ar fi meritat. Şi, acum, te întreb eu: Pentru ce tot acest consum? Pentru ce toată această luptă? Pentru a lăsa atâţia morţi în urmă, în timp ce mafioţii găsesc tot felul de portiţe pentru a fi absolviţi de vină şi de anii de puşcărie?

Ce vrei să spui cu toate astea?

Că tu procedezi ca acest comisar, deşi noi trăim într-o altă epocă. La noi nu este mafie, iar tu vezi conspiraţii la tot pasul. Cine crezi că te urmăreşte? Cine îţi mai ascultă azi telefonul? îţi dai seama câţi bani se cheltuiesc pentru a intercepta convorbirile telefonice ale unui suspect? Şi-apoi

cine eşti tu, Bogdan Cristescu, pentru a ţi se urmări telefonul?

Ori eşti naiv, ori eşti din cale-afară de perfid, reacţionă Bogdan Cristescu rezemându-se cu coatele pe marginea terasei. Dar eu cred mai degrabă că eşti un agent de-al lor trimis special aici pentru a vedea ce gândesc eu.

Bogdan, eu sunt colegul tău de birou, zise „Vitalie” ridicându-se de pe scaun şi venind înspre marginea terasei. Nu ţi-e rău de înălţime?

Nu. Îmi place înălţimea. În schimb nu-mi plac subsolurile, ghetourile, ascunzătorile în care mafioţii din România îşi pun la cale planurile lor demonice. Poate că Dumnezeu va împiedica aceste planuri.

Crezi în Dumnezeu? cred.

Dacă ar fi existat Dumnezeu, n-ar fi fost atâtea nedreptăţi pe lumea asta. Bogdane, eu cred că aici e raiul şi aici e iadul, mai mult nu are cum să fie. Dar trebuie să hotărăşti ce trăieşti. Tu, deocamdată, ai ales să trăieşti iadul.

Nu are rost să continuăm pe tema asta. Gândim diferit. Cu ce te au la mână „dinozaurii”? până acum, cu nimic. Dar de acum înainte mă vor avea cu ceva…

Cu ce? cu asta!

În momentul acela, „Vitalie” îl împinse pe Bogdan Cristescu în golul de dincolo de terasă, cu o mişcare bruscă şi puternică. Îşi făcuse calculul tot timpul de când ieşise pe terasă. Un prilej mai bun nu putea să fie. Urmări câteva clipe cum trupul greu al colegului său se prăbuşea în tăcere, fluturând veşmintele ca o pasăre greoaie cu aripi neputincioase, până la impactul violent cu şoseaua şi exclamă în şoaptă:

De acum n-o să-ţi mai placă înălţimea!

Coborî în mare grabă scările, ieşi din bloc şi o luă pe

o străduţă lăturalnică, dispărând în grabă. Maşina o avea parcată destul de departe. Apucă doar să audă cum se deschide o uşă a unui vecin, probabil alarmat de zgomotul acelei căzături. Într-adevăr, era un vecin care se duse până în mijlocul străzii foarte puţin circulate şi începu să strige după ajutor. Ieşiră mulţi vecini. Trecătorii, puţini, care se aflau în zonă, se opriră şi ei. Cineva dădu telefon la salvare. Mătuşa Nuţi era în apartamentul doamnei Cantemir şi tocmai se pregăteau împreună să scoată pâinea rumenită din cuptor. Era o frumuseţe. Zgomotul de-afară, însă, le atrase atenţia şi se uitară pe fereastră. Mătuşii Nuţi nu-i veni să creadă ce vedea. În mijlocul străzii Viitorului stătea întins într-o baltă de sânge nepotul ei, Bogdan Cristescu.

Bogdaneeee!, scoase ea un ţipăt care o cutremură pe vecina Cantemir şi ieşi în trombă pe uşa apartamentului.

În câteva clipe ajunse la căpătâiul lui Bogdan. Lumea se dădu puţin într-o parte. Ea tremura din toate încheieturile. La vârsta ei nu-i trebuia una ca asta. Ea nu stătea prea bine cu tensiunea. Simţea o stare de leşin, dar se ţinu tare.

Bogdane, mamă, ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat, Bogdane? Cum…? îl auzi şoptind ceva. Se aplecă spre gura lui şi auzi:

L… m-a ucis!, bolborosi cu gura plină de sânge procurorul Bogdan Cristescu.

Mătuşa Nuţi era prea tulburată ca să audă numele clar. Mai ascultă la gura lui Bogdan, dar nu înţelese mai nimic din ce spunea. Până să vină salvarea căzu în comă, iar ea îl acoperi cu o haină. Biserica Popa Chiţu era în apropiere, iar părintele Iacob sosi foarte repede. Fusese anunţat de un vecin. Se hotărî să nu-i facă slujbă. Se sinucisese? încă mai respira. Ar fi putut fi salvat. Sosi apoi un tânăr cu un Audi care a tot vorbit la telefon chemând pe cineva. Fu transportat la spital. Era în comă de gradul

patru. Un medic, care era de serviciu la Spitalul de Urgenţă în seara aceea, primi cam la o oră după ce fusese adus tânărul procuror, un telefon de la Ministrul Sănătăţii prin care dădea dispoziţie să nu se dea niciun fel de informaţie presei, nici măcar dacă victima a murit sau mai trăieşte. Deşi i se păru bizar un asemenea ordin, îl respectă şi ajunse la un soi de consemn cu colegii săi. Când au venit ziariştii, le-au comunicat că nu dau nicio declaraţie, întrucât asta este dorinţa familiei. Nu era adevărat. Sunase doamna ministru. Probabil că o rugase cineva. „Vitalie”? Săvescu?

După câteva ore tânărul procuror trecu la cele veşnice. Parchetul General dădu imediat un comunicat în care se spunea că procurorul Bogdan Cristescu s-a sinucis. Fără nicio investigaţie, fără nimic, venea pur şi simplu acest verdict. La scurt timp după decesul procurorului Cristescu, J.R., procuror şef-adjunct la Parchetul de pe lângă ICCJ, se deplasă la domiciliul acestuia şi, profitând de tulburarea mătuşii care nu mai înţelegea nimic din tot ce se întâmplase, îi luă o serie de documente, fără proces-verbal, care făceau referire la caz şi la escrocheriile făcute de Marian Săvescu şi de gaşca lui penală, din care făcea parte şi „Vitalie”.

Apoi totul s-a petrecut extrem de rapid. Ancheta procuraturii, care a debutat în urma acestei crime, a fost sistată şi apoi imediat închisă din ordinul lui Săvescu, iar procurorul care-l ancheta pe „Vitalie” ca fiind suspectul numărul unu, a fost, după puţin timp, lovit mortal de o maşină în condiţii foarte dubioase, situaţie despre care nu s-a vorbit nici în presă şi nici la televiziune, fiind tratată strict confidenţial. Săvescu se prevalase de puterea sa politică şi dăduse ordin ca numele acestuia să nu fie niciodată divulgat sub ameninţarea că dacă cineva o va face va avea aceeaşi soartă cu el.

Procurorul de caz, numit ulterior cu acordul expres al

lui Marian Săvescu, pe nume S.N.R., a preluat dosarul instrumentat iniţial de procurorul care-l bănuia pe „Vitalie” că ar fi principalul suspect şi a cosmetizat dosarul. A eliminat din dosar toate probele care-l incriminau pe „Vitalie”.

Şi a menţionat în încheierea cercetării că, după aşa-zisa plecare a lui „Vitalie” de la procurorul Bogdan Cristescu, acesta s-ar fi îndreptat spre marginea terasei şi s-ar fi aruncat în gol, fără să dea o explicaţie plauzibilă a acestui gest.

Din raport mai reieşea şi faptul că Bogdan Cristescu era bolnav de nervi, fiind suspectat de schizofrenie, deşi nu exista la dosar nicio probă materială în acest sens şi că acesta ar fi fost motivul ce l-ar fi determinat să se arunce în gol.

Pentru ca această afirmaţie să fie considerată credibilă, Procuratura a dispus efectuarea unei expertize psihiatrice „post mortem”, care a dat de înţeles că Bogdan Cristescu ar fi avut probleme cu „copingul” pe care l-ar fi „administrat greşit” şi, atunci, s-a „sinucis”. Unii aveau să se întrebe, în mod absolut justificat, cum se putea face o expertiză psihiatrică atâta timp cât subiectul era deja mort.

Evident că procurorul Andrei Bucur fu imediat asaltat de presă care dorea să afle cât mai multe despre acest caz şi ce anume crede omul care declanşase tot acest deranj în structurile mafiote ale României. Deşi nu îşi dorea decât linişte, procurorul Bucur, la îndemnul lui Mircea Bădescu, acceptă să dea un interviu pe unul dintre posturile de televiziune de mare audienţă.

Cum vedeţi din interior tot ceea ce se întâmplă în ultima perioadă în justiţia românească?

A fost un episod care, la o lectură atentă şi documentată, dovedeşte „războiul” ocult încă neterminat dus de Serviciile secrete pentru subordonarea zonelor

strategice ale justiţiei din România. Este fabulos să observi ce „pioni” de mare calibru răspund la comanda acestora, deşi, aparent, ei ar fi „la butoane”. Însă, pentru timpul fericit ce li s-a dat, pot fi şi sunt deseori „chemaţi la raport” şi chiar sacrificaţi. Miza „războiului” îmbracă forme diferite, dar ţinta finală este puterea, controlul discreţionar al societăţii. Un efort deosebit se face pentru a nega şi disimula acest „război” subteran. De fapt, nu ar trebui să folosim ghilimelele.

Dosarul dumneavoastră a fost preluat de un alt procuror care caută probe pentru a vă inculpa.

Cei care au comandat acest proces au ca scop principal decredibilizarea mea, ca să nu fie luate în considerare cele spuse de mine. Or, metoda cea mai eficientă pentru a compromite un om este fabricarea unui dosar penal. Câtă vreme populaţia este ahtiată de circ şi sânge, nu contează cât de hazardate sunt acuzaţiile. În paralel, o mediatizare sistematică pune sub semnul întrebării pe oricine. Dar eu gândesc că, atât timp cât responsabilizarea celor implicaţi în astfel de demersuri este o himeră, astfel de practici vor continua. Victimele viitoare vor realiza târziu că, practic, sunt folosiţi mereu aceiaşi algoritmi de compromitere şi că numai personajele piesei sunt schimbate, după nevoie. În cazul meu, prin faptul că am apelat imediat la presă, textul nu a mai putut fi interpretat ca la repetiţie, lucrurile s-au precipitat, a fost necesară deconspirarea generalului W. (prin care, la momentul acesta, este controlat parchetul) sau a lui Marian Săvescu, care funcţionează ca interfaţă politică. După moartea procurorului Cristescu, nu le-a rămas decât varianta temporizării, parchetul asumându-şi restituirea pentru refacerea urmăririi penale a dosarului penal în ceea ce mă priveşte. Nu ştiu ce va urma. Cristescu a plătit cu preţul vieţii pentru că i-a forţat pe „dinozauri” să se implice direct în caz.

Dar ce se întâmplă, domnule procuror, în ţara noastră, în justiţia noastră? Sunt, într-adevăr, structuri mafiote, aşa cum se vehiculează?

Aşa cred. M-am exprimat şi altă dată cu privire la acest adevăr. De fapt, dacă vedeţi clar lucrurile, de la arestarea unuia care opera ca interfaţă, acţionat din umbră de Serviciile secrete, de aici a pornit tot deranjul acesta politic. Nimeni nu ştia că procurorul Bogdan Cristescu va face acest gest, dând soluţia de scoatere de sub urmărire penală. Şi asta e ceea ce l-a lăsat pe Săvescu descoperit, pentru că el anunţase că eu am fost inculpat şi suspendat din magistratură, iar Cristescu a procedat cu totul altfel, dând soluţie de scoatere a mea de sub urmărire penală şi atunci implicarea politicului în dosare a fost dovedită clar. Mai clară demonstraţie decât asta nu putea exista. Doar că românii sunt puţin pregătiţi pentru a înţelege subtilităţile astea.

De ce credeţi că ar fi acceptat Bogdan Cristescu o astfel de misiune?

În tot cazul, vreau să cred că, înainte de a fi cunoscut foarte bine această complexă cauză penală, procurorul Cristescu nu a comis imprudenţa de a se fi antepronunţat în faţa superiorilor săi cu privire la soluţia pe care urma să o dea faţă de mine în dosarul care mă privea şi pe care îl instrumenta el. Ceea ce sper eu e că dosarul nu i-a fost repartizat ca urmare a acestei antepronunţări şi că nu i-a fost condiţionat un viitor salt spectaculos în carieră de arestarea mea, aşa cum se procedează de obicei în astfel de situaţii. Presupunând că a semnat un astfel de pact şi, ulterior, când ar fi trebuit să-l ducă la îndeplinire cu preţul încălcării conştiinţei profesionale, nu l-a respectat, duce la demonstrarea conspiraţiei. În acest sens, subliniez cinismul unei remarci din acea celebră expertiză psihopatologică, ce a fost dispusă şi efectuată în acest dosar pentru a se dovedi o presupusă vulnerabilitate

psihică a procurorului Cristescu, prin care era criticat şi pentru că ar fi râvnit prea mult la o carieră înaltă în magistratură „în ciuda faptului că provenea dintr-o familie modestă”.

Procurorul Bogdan Cristescu a dispus scoaterea dumneavoastră de sub urmărire penală, în ciuda faptului că era foarte speriat, aşa cum susţinea presa. Ordonanţa de scoatere de sub urmărire penală a dumneavoastră a fost, însă, infirmată în aceeaşi zi de şefii procurorului Cristescu. Cum vedeţi aceste fapte?

Dacă ar fi fost foarte speriat sau supărat pe mine cum au lăsat să se creadă cei interesaţi de răstălmăcirea actelor lui Bogdan Cristescu nu ar fi dispus scoaterea mea de sub urmărire penală. Ordonanţa respectivă este, însă, o soluţie perfect legală. „Vina” lui Cristescu este însă imensă în ochii sistemului: pe de o parte, cum am mai spus, pentru că i-a obligat pe „dinozaurii” din Parchete să se implice nemijlocit, în scris, şi nu doar prin ordine verbale, în acest dosar şi, pe de altă parte, pentru că a dovedit subordonarea politică a parchetului, prin procurorul general al României J.T., care, în aceeaşi zi, a fost obligat să ia măsuri pentru inculparea mea.

Credeţi că procurorul Bogdan Cristescu a fost otrăvit sau a fost supus unor presiuni psihologice care să ducă la sinucidere?

Da, cred că a fost o moarte provocată, dar metoda concretă de suprimare a vieţii poate fi stabilită şi probată numai printr-o anchetă corectă, efectuată de un procuror obiectiv şi independent, într-un stat de drept. Nu ştiu dacă este posibil să se întâmple aşa ceva în România de azi.

Epilog

La jumătatea lunii septembrie a aceluiaşi an, Lehman Brothers a falimentat, aşa cum planificaseră Elias şi fraţii, şi a urmat criza de proporţii care a zguduit întreaga planetă. Ţările au trebuit să adopte măsuri de austeritate

care apasă şi acum pe umerii oamenilor. Peste tot în lume au început să apară semnele unei noi dictaturi, însă prea puţini au fost (şi sunt) pregătiţi să le citească.

Câteva luni mai târziu, cu puţin înainte de a fi declarată stare de recesiune economică, procurorul Andrei Bucur a fost suspendat din funcţie şi trimis în judecată pentru săvârşirea infracţiunilor de luare de mită, favorizarea infractorului, fals intelectual şi reţinere sau distrugere de înscrisuri.

Ulterior, a primit soluţii de scoatere de sub urmărire penală atât de la DNA, cât şi de la Parchetul înaltei Curţi, iar după şase ani Consiliul Superior al Magistraturii a decis repunerea lui în funcţie. A fost o decizie prin care i s-a distrus cariera, fiindcă această tergiversare a avut ca scop discreditarea şi decredibilizarea sa. Aceasta este procedura în România: când un om al justiţiei avertizează asupra compromisurilor şi corupţiei din sistem, el este scos din joc.

Procurorul Bogdan Cristescu a fost îngropat în cimitirul Ghencea. Nici acum, după atâţia ani, nu se ştie ce s-a întâmplat cu adevărat în cazul său. Premierul Marian Săvescu, procurorul general J.T., ministrul Justiţiei R.S. sau J.R., procurorul-şef adjunct, ştiau că Eduard Velciu este un mafiot, dar au ales să-l mazilească pe procurorul Andrei Bucur, iar pe procurorul Bogdan Cristescu să-l lichideze pentru un pumn de treizeci de arginţi.

Evoluţia lucrurilor a dovedit meschinăria unui sistem din care fac parte încă personaje care nu au trecut de mentalitatea vechiului miliţian, şmecheraş cu relaţii, servil, dar pus pe căpătuială. Dar a mai dovedit ceva. Faptul că anumiţi politicieni sunt în stare să calce chiar pe cadavre, să lase mânjită onoarea unui om şi a unei instituţii doar de dragul unei sume de bani şi a unui viitor călduţ.

După această tragedie, „Vitalie” a fost propus şef al corpului de control al primului ministru. El e mult mai

prudent şi ştie că „umbrele” conduc totul. Tot „umbrele” sunt cele care au hotărât debarcarea lui Marian Săvescu, arogantul premier care, după ce îndeplinise toate ordinele, nu avea de unde să ştie că va fi aruncat în închisoare chiar de către cei cu care se întâlnea în secret. Niciunul dintre colegii săi de partid nu l-a susţinut. Dosarele în care era inculpat existau, aşa cum există multe alte dosare pentru mulţi alţi politicieni, dar nu venise timpul lor.

Doar „umbrele” cunosc acel timp. Omul de rând nu are cunoştinţă de aşa ceva, iar dintre cei care au mai auzit, puţini cred în existenţa „umbrelor”. La televizor nu se vorbeşte despre aşa ceva. Televiziunile doar sunt ale lor.

Înainte să fie eliberat, Marian Săvescu a fost avertizat: „Dacă ieşi în faţă şi deschizi gura despre ceva, scoatem pe piaţă un alt dosar şi te trimitem înapoi!”

Marele Maestru S. a reuşit să deposedeze Biserica Ortodoxă Română, Statul român de această impresionantă şi foarte valoroasă Fundaţie Gojdu. Mai nimeni nu s-a împotrivit, mai nimeni nu a cuvântat, mai nimeni nu s-a arătat indignat de această hoţie făţişă.

Alte lucruri sunt importante la noi. Mereu altele. Nu faptul că se bucăţeşte şi se sfâşie România prin regionalizarea pusă deja în aplicare, căci românul nu trebuie să se gândească la aşa ceva prea mult, ci cu mult mai important este să fim atenţi la tot felul de scandaluri politice, răzbunări ale partidelor, mici trădări, căci, nu-i aşa?, trebuie să nu ne facem griji multe. În locul marilor trădări ne sunt făcute cunoscute doar micile, meschinele trădări, în mod compensatoriu. Ca să nu ne-apuce furia.

Judecătoarea Gabriela Pintilie a fost şi ea condamnată la cinci ani de închisoare, o nimica toată, pentru afacerile tenebroase pe care le instrumenta. Dar lucrul ăsta a dovedit încă o dată, dacă mai era nevoie, că mafia îşi primeneşte tot timpul echipa. Cei tineri aşteaptă momentul în care pot lovi pe la spate pe cei bătrâni şi

învechiţi în rele, ca să preia toate pârghiile de conducere.

Blog-ul Româniafurată. ro a mai funcţionat o lună şi s-a închis fără nicio explicaţie.

Mircea Bădescu acoperă şi acum cu şoapta lui gălăgia trăirii fără rost a lumii noastre. A renunţat să mai fie detectiv şi se ocupă de cei 65 de stupi pe care-i are, pe care-i duce prin lanuri de rapiţă şi coriandru, la salcâm, în pădurile de tei, pe câmpurile cu cimbrişor înflorit, înmulţindu-i cu o ştiinţă aparte. Mai are până să-l ajungă pe bunicul său care avea 150 de stupi.

Unii îl întreabă dacă e profitabil să te apuci de stupărit, iar el le răspunde de fiecare dată la fel: „Trebuie să iubeşti albinele. Dacă după câteva înţepături începi să te enervezi şi să înjuri, nu eşti pentru asta.”

Acum este în Basarabia şi priveşte înspre noi de peste Prut. În România, nu ştiu dacă sunt oameni care au timp să privească înspre Basarabia, dar în Basarabia, cel puţin unul din Bădragi, se uită cu dor înspre România.

Părintele Ioan există. Îndemnul lui: „Nu e neapărat nevoie să vorbeşti mult. Mai mult să te rogi, iar cuvântul să-l ţii de mare nevoie”. Părintele Ioan este nevoia oamenilor de a avea un duhovnic plin de dragoste într-o lume a dezbinării, dragoste ce nu se poate explica în cuvinte.

CĂRŢI PUBLICATE DE ACELAŞI AUTOR:

Jertfa unui preot mucenic: Miercurea patimilor, Bucureşti, Editura Areopag, 2013,256 p.

Părintele R. moare mucenicește în Miercurea Patimilor, refuzând rolul de informator al securităţii. şi, ca orice mărturisitor al lui Hristos, îi înspăimântă pe torţionarii săi şi de dincolo de moarte. (…) Părintele R. i-a fost inspirat autorului de un mărturisitor în carne şi oase părintele Rizea Dobre, care a fost asasinat pe data de 26 aprilie 1989. Nu a apucat să îşi scrie memoriile. Sergiu

Ciocârlan a reuşit să îi scrie, într-un fel, într-o manieră inconfundabilă, viaţa. Este primul scriitor român care s-a încumetat să creeze un roman inspirat din viaţa unui mare mărturisitor. Un roman ca un imn de laudă închinat mucenicilor pentru Hristos din secolul XX. A făcut-o admirabil şi, de aceea, merită toată consideraţia noastră.

Ciprian Voicilă

MIERCUREA PATIMILOR

Chemat să împărtăşească pe cineva, în dimineaţa zilei de 26 aprilie 1989 (Miercurea din Săptămâna Patimilor), chiar înainte de Maslul de obşte anunţat la Parohia Sfintei Cuvioase Parascheva, Părintele Dobre Rizea este atras, de fapt, într-o cursă la blocul El, scara 5, în cartierul Viziru III din oraşul Brăila. Fiind un apartament conspirativ al Securităţii, Părintele este înjunghiat, sugrumat şi aruncat de la etajul nouă în spaţiul dintre blocuri. E limpede că sunt mulţi care ar putea da mărturie despre Părintele şi voi încerca cât de curând să adun bucăţele de istorie frântă în care se vede bine Adevărul Care este Hristos. Adevărul reflectat într-o bucăţică de adevăr istoric. Se fură şi se ascunde adevărul istoric pentru ca nu cumva în el să se reflecte Adevărul Hristos. Au frânt istoria, au fragmentat-o, s-a împrăştiat adevărul istoric prin gropile comune şi au crezut la început că e suficient, dar n-a fost, iar cea mai clară dovadă este înverşunarea cu care aceste bucăţele de adevăr care ies la lumină aparent fără o logică anume sunt încă o dată îngropate în cimitirul în care sunt numai cruci fără nume. Cine este Preotul Dobre Rizea de există atâta tăcere în jurul numelui său? Ce frici suscită investigaţiile (care investigaţii?) care vor să fie, dar nu sunt? De unde să începem căutând şi ce obţinem investind timp într-o astfel de problemă „neelucidată” (sau „neelucidabilă”)? Pe cine să aşteptăm să se ocupe de un astfel de „caz”? Ce justiţiar, ce comisar, ce anchetatori, ce avocaţi, ce judecători? Oare

cât trebuie să mai treacă pentru a putea ajunge la adevăr?

Fără frică: despre curajul mărturisirii lui Hristos, Bucureşti, Editura Areopag, 2013,224 p.

Este, în esenţă, un roman despre curaj, libertate şi Adevăr într-o perioadă în care poporul român se zbătea într-un amplu proces de dezumanizare. Spre deosebire de Jertfa unui preot mucenic, în care acţiunea se derulează cu puţin înainte de căderea regimului ceauşist, aici e vorba de anii „obsedantului deceniu”, o secvenţă istorică întunecată de încarcerările masive ale elevilor, studenţilor, intelectualilor, politicienilor şi, în general, ale elitelor, ale oamenilor capabili să gândească, lucru deloc pe placul partidului servit în scenariul diabolic de instrumentele sale oarbe. În acest context al compromisului de diferite dimensiuni, părintele S. se opune dărâmării bisericii Cuvioasa Parascheva, stârnind reacţia imediată a partidului care propunea sistematizarea oraşului şi pentru că hotărâse ca lăcaşul de cult să dispară. Acestea sunt liniile de forţă ale naraţiunii ce are în prim-plan un chip de luptător pentru Biserică, un autentic mărturisitor al numelui lui Hristos.

România furată.

Raportul comisarului european Samuel Scheib, Bucureşti, Editura Areopag, 271 p.

ROMÂNIA FURATĂ

Raportul comisarului european

Sergiuciocarlan. ro

Roman

Romanul lui Sergiu Ciocârlan, Raportul comisarului european Samuel Scheib, la prima vedere, pare doar un roman. Acţiunea se petrece pe mai multe planuri începând cu cel al controlului persoanei umane, fără frontiere, la graniţa unei ţări, prin tehnologia biometrică şi a tehnicii de scanare avansată, a călătorilor, fără ca aceştia să mai

prezinte un paşaport sau act de identitate, ci însuşi corpul lor este folosit ca obiect de identificare, cu o eficienţă uimitoare, întrucât într-o fracţiune de secundă irişii fură scanaţi şi uşile se deschiseră instantaneu continuând cu planul europenizării cu orice preţ, al mondializării fără Dumnezeu şi împotriva intereselor naţionale şi sfârşind cu încercarea unora de a demola şi a des-biserici Ortodoxia din interior, cu ajutorul elitelor culturale ortodoxe”. (Pr. Prof. Dr. Mihai Valică)

Literatura în lumina Ortodoxiei,

Cuvânt înainte de Costion Nicolescu, Editura Renaşterea, Cluj-Napoca; Editura Areopag, Bucureşti, 2014, 567 p.

„Cartea lui Sergiu Ciocârlan este una mai mult decât necesară, una care acoperă, cu adevărat, o zonă destul de albă pe harta receptării critice a literaturii, cea care să uziteze de un punct de vedere ortodox asumat. Ea deschide calea altor contribuţii în acelaşi registru. Odată liniile generale convenite, se poate trece la lucrări cu caracter tot mai aplicat, care să se refere la cazuri particulare, concrete, de mare relevanţă pentru cultura noastră literară. Literatura în lumina Ortodoxiei este o carte care incită la dezbateri, iar acesta este un lucru cât se poate de productiv, ca atare o calitate de preţ a acesteia. O văd cu lansări itinerante în multe centre studenţeşti şi cu dezbateri aprinse, foarte aplicate, purtate în jurul ei cu aceste prilejuri. Va scandaliza poate pe unii, cărora valorile morale ale Bisericii le cad greu, îi va încânta pe alţii, aceia care se vor crede încurajaţi spre o atitudine retractilă. Dar nu acesta din urmă este rolul ei. De altfel, autorul pendulează între o atitudine ortodoxă intransigentă şi una de bine temperată deschidere.

Cum ne-o spune şi Sergiu Ciocârlan, nu blamând şi vituperând împotriva unor cărţi ce ni se par străine de Ortodoxie vom putea afla calea, ci mai degrabă deosebind

cu calm adevărul de minciună, lămurindu-ne pe noi înşine, astfel încât Dumnezeu să Se poată reflecta în chipul nostru limpezit şi să Se arate astfel şi altora. Discursul critic ortodox va fi unul echilibrat. Nu apartenenţa la un spaţiu spiritual sau altul dă neapărat calitatea creaţiei respective, după cum nici nu se poate neglija total influenţa pozitivă sau negativă a acelui spaţiu spiritual. Ortodoxia este mai puţin eficace ca instrument exterior, ci se cere asimilată ca instrument interior, care să infuzeze întreaga gândire, astfel încât ea să lucreze lămuritor şi cuprinzător.

Este important cu ce ochi citim. Dacă ochiul nostru este curat, lectura noastră va fi curată." (Costion Nicolescu)

Mărturisitorul de care vă temeţi (un roman care demască actualitatea bântuită de înrobiri de tot felul) Editura Fundaţia Justin Pârvu, Petru Vodă, 2014, 491 p.

Romanul acesta ar fi fost imposibil de gândit în spaţiul cultural românesc din perioada de dinainte de '89 datorită fricii care era sistematic inoculată cetăţenilor RSR. Astăzi, paradoxal, pare şi mai greu de imaginat, fiindcă maladia aceasta a fricii a degenerat într-o puzderie de frici şi angoase care mişcă prin fire invizibile păpuşile gândurilor noastre, sugerându-le sensuri ce par a fi normale, fireşti, propunând o identitate-mutant:

Cea a omului fără chip. Unica posibilitate de a da chip omului de azi este jertfa, după exemplul contemporan al Părintelui Gheorghe Calciu-Dumitreasa. Cartea aceasta vine în ajutorul tinerilor de acum (pe umerii cărora este îngrămădit în mod furibund compromisul) prin restituirea imaginii unui Preot Mărturisitor care a spus NU compromisului, refuzând „tăcerea", „cuminţenia", „ascultarea", „smerenia" pe care le-a denunţat ca slugărnicie, servilism şi obedienţă, adică tocmai neajunsurile societăţii româneşti de astăzi care are nevoie să fie primenită cu o atitudine demnă, curajoasă, de către

o generaţie tânără pe care Hristos o aşteaptă să fie gata să sufere pentru Adevăr.

Minunatele întâmplări ale inimii alte povestiri, Editura Egumeniţa, Galaţi, 2014,223 p.

Sergiu Ciocârlan Sergiu Ciocârlan

MINUNATELE ÎNTÂMPLĂRI ALE INIMII alte povestiri

Minunatele întâmplări ale inimii alte povestiri este o colecţie de mărturisiri, în care tinerii de azi cunosc emoţiile primelor întâlniri, se plimbă singuratici ţinându-se de mână, îşi şoptesc cuvinte preţioase. Iubirea îi poartă de-a valma pe cititori şi personaje pe un tărâm inefabil, acolo unde nu mai pot ajunge mizeria şi urâtul, ci doar chipul diafan al vieţii, lumina gingaşă şi gândul curat. Volumul este un popas al inimii visătoare care traversează astăzi un moment critic din cauza realităţii amputate, a realităţii eviscerate de firescul iubirii. De aceea, lectura acestei cărţi devine invitaţie la o plimbare de neuitat care începe în pragul serii, printre constelaţii răsărite abia şi continuă până în zorii cei plini de dor, în prezenţa iubirilor nepieritoare.

Poemul iubirii veşnice,

Editura Egumeniţa, Galaţi, 2014, 125 p.

POEMUL IUBIRII VEŞNICE

Între atâtea exprimări care vorbesc de Viaţă fără a o cunoaşte, fără a o atinge, provocate de suprapuneri continue şi sufocante de euri, falsificante pe toată suprafaţa lor, există o Cale pe care dacă tânărul apucă va ajunge la iubirea veşnică. Lumina ei îl va însoţi încă de la începutul hotărârii sale ca un dor care-l va umple de un sens nou, de cuvinte vii. Poemul este lupta cu sine însuşi, suferinţa trăită de tânărul care râvneşte la atingerea idealului iubirii veşnice, constituindu-se într-un ghid pentru cititorul care doreşte să iasă din cetate şi să se

dobândească pe sine cel adevărat.

De ce sunt un elev impertinent,

Editura Egumeniţa, Galaţi, 2014, 103 p.

DE CE SUNT UN ELEV IMPERTINENT

Un microroman despre plânsul neauzit şi nevindecat al Şcolii româneşti

Şcoala nu mai ştie să vindece inimi rănite şi aceasta este o durere pe care o împărtăşim vrând-nevrând toţi. Poate mulţi se justifică spunând că nu sunt ei protagoniştii actului educativ falimentar, dar eu sunt de părere că educaţia copiilor ar trebui să-i preocupe în aceeaşi măsură şi pe şoferul de tir, şi pe medic, şi pe profesor. Şcoala e un patrimoniu comun. Lipsa de interes a copilului pentru ceea ce oferă la momentul actual Şcoala este un simptom care indică faptul că noi nu suntem capabili să-i oferim o Şcoală acestui copil. Revolta copilului este firească, deşi cei mai mulţi o trec cu vederea sau o reprimă printr-o abordare agresivă. Total greşit! Eu nu pot decât să le mulţumesc acelor copii a căror impertinenţă îmi arată că Şcoala pe care o predau eu nu e Şcoala pe care o aşteaptă ei. Unde greşim? Să fim atenţi la copii, la bucuriile sau nemulţumirile lor, fiindcă de aici începe Şcoala, şi să nu uităm că vina nu e a lor, ci a noastră, a celor ce am ajuns să „educăm” prin ţipete şi ameninţări, stârnind în sufletele lor repulsie şi adâncă neîncredere faţă de valorile educative pe care le luăm drept argumente incontestabile ale pedagogiei, dar care sunt mai degrabă alibiul perfect pentru neputinţa noastră de a educa. Aşadar, când vom renunţa la aroganţa şi băţoşenia cu care întâmpinăm azi durerile acestor copii, atunci vom câştiga inimile lor.

Clonele învăţământului românesc un experiment al urii faţă de valori, Galaţi, Editura Egumeniţa, 2016

Clonele învăţământului românesc este un eseu despre nevoia de a avea o educaţie cu chip blând, fără nimic ameninţător, despre nevoia de a vedea în copil

copilul şi de a nu transfera socotelile adultului în gândul lui, despre nevoia de a delimita ferm, categoric, instrucţia de educaţie, despre nevoia de a redobândi prestigiul profesorului într-o epocă revendicată de atribuţii funcţionăreşti, despre nevoia de comunicare dintre profesor şi copii, în fine, despre nevoia de a cerceta cauzele, iar nu efectele.

ÎN CURS DE APARIŢIE, DE ACELAŞI AUTOR:

Literatura în lumina Ortodoxiei, ed. a II-a, Bucureşti, Editura Coresi, 2017

„Dacă, într-adevăr, Occidentul secularizat care a hotărât să trăiască fără Dumnezeu, nu mai poate cunoaşte iubirea cea mântuitoare şi mângâierile harului, altele sunt, din fericire, condiţiile spirituale la noi. În spaţiul românesc, modelul cultural nu poate fi conceput în afara Ortodoxiei, argumentul principal fiind acela că impulsul creator se naşte din întâlnirea omului cu Creatorul său. Denaturarea creaţiei ia şi acest aspect al întreruperii misiunii, al ieşirii din comuniune, nemaiînţelegând nicicum că întâlnirea cu Dumnezeu este esenţa tuturor mişcărilor noastre lăuntrice. Adaug la aceste constatări ale autorului că tocmai România, această ţară care, prin locuitorii ei de frunte, a cunoscut masiv în ultima parte a secolului al XX-lea răstignirea prin experimentul comunist, se vede acum milostivită de Dumnezeu prin apariţia unor creatori creştini de anvergură, solid formaţi şi bine intenţionaţi, spre a se putea reînnoda tradiţia viabilă, proprie acestui pământ străvechi. Fără veritabile repere intelectuali patrioţi şi făptuitori jertfelnici –, nimic trainic nu se poate edifica. De aceea, cu scriitori ca Sergiu Ciocârlan care, prin demersul acesta al său, luminat de Ortodoxie, în răspăr cu ceea ce ar vrea Europa de la noi, ne îndeamnă să revenim în Biserică, am speranţe că se vor trezi curând conştiinţele conaţionalilor noştri, iar cuvintele datate 14 august 1882 ale lui Mihai Eminescu îşi vor afla împlinirea

într-o Biserică plină de oameni, toţi având frica lui Dumnezeu, toţi sperând de la El mântuire şi îndreptându-şi vieţile după învăţăturile Lui” (Mihai Floarea)

Protocoalele evadaţilor din lagărul experimental ZION: mărturii terifiante 2011-2016, Petru Vodă, Fundaţia Justin Pârvu, 2017

Protocoalele evadaţilor din lagărul experimental ZION, un document inedit despre persecuţie şi control total, devoalează tragedia lumii în care trăim astăzi, o lume împărţită exact, printr-un calcul diabolic, în victime şi torţionari. Reeducarea este tema centrală a ZION-ului. Ea răzbate în media într-o mulţime de naraţiuni: revolta, relativizarea, banii, plăcerea, puterea. Acestea devin materie primă pentru sinele nostru. Dacă ai asimilat o naraţiune care are semnalmente specifice, atunci când vei întâlni o situaţie de acel tip, naraţiunea se va declanşa în mod automat. De aceea se şi întâmplă ca cei mai mulţi dintre lucrătorii din Justiţie să fie roboţi-digi. Dacă le parvine un dosar cu menţiunea „se respinge”, trei sferturi ascultă comanda fără comentarii. E o certitudine că pot fi citite gândurile oamenilor. Tehnologia aceasta smart o permite. Se fac studii de piaţă pentru identificarea dorinţelor şi preferinţelor oamenilor, pentru a veni în întâmpinarea lor.

Şcoala, centru liturgic. Terapeutica întâlnirii, 2017

A înţelege Şcoala înseamnă a o trăi zilnic ca pe propria viaţă. Tragedia constă în faptul că Şcoala nu devine propria noastră viaţă. De fapt, noi nici nu ştim cum să o facem să fie astfel. Ne încurcăm mai mereu în delimitări. Intuim unde nu este Şcoală şi unde nici nu poate fi, dar nu trecem de stadiul lamentărilor, fiindcă nu ştim cum să construim. Ne gândim, cel mai adesea, la un sistem, dar nu la Şcoală. Ne preocupă a ridica la propriu o clădire, dar nu de aşa ceva este nevoie. Cartea aceasta vorbeşte desluşit despre posibilitatea ca Şcoala să se

întemeieze pe cuvântul lui Dumnezeu, cel ce uneşte şi vindecă. Pentru aceasta este nevoie de o trudă zilnică, de sfat neîncetat în taina inimii şi de grija cea bună care face să nu se piardă aceste faceri ale duhului nostru cu care îi putem însoţi pe copii chiar în gândul şi în inima lor. Jocul morţii. O fabuloasă călătorie către Isichion, cetatea regăsirii,

Romanul este povestea unui tânăr artist care, sub îndrumarea maestrului său, descoperă teritorii nesfârşite ale gândului. El îşi începe gândul, dar lumea e sufocantă, desenele şi picturile exprimă doar plictiseala şi neputinţa artistului şi omului. Maestrul octogenar îi dezvăluie o cale cu totul surprinzătoare care transformă gândul lui plictisit şi neputincios într-o aventură cât viaţa însăşi.

Sfinţii cărturari (Neagoe Basarab, Varlaam, Dosoftei, Antim) şi cuvintele vii ale literaturii române, 2017

Literatura română are începuturi mult deosebite de începuturile altor literaturi considerate mult mai vechi şi mult mai importante, iar această deosebire constă în aceea că noi am învăţat să gândim, să povestim, să stihuim, să ţinem discursuri, de la Sfinţii cărturari. De la „învăţăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Theodosie” (1521), până la „Cazania” (1643) a Sfântului Ierarh Varlaam, şi de la imaginile valoroase ale „Psaltirii în versuri” (1673) la care a trudit Sfântul Ierarh Dosoftei, până la „Didahiile” (1716) Sfântului Antim Ivireanul, conştiinţa artistică presupune împărtăşirea gândului făuritor al lui Dumnezeu. Frumosul din gândul şi cuvintele omeneşti se află în această perioadă (sec. XVI-XVIII) în strânsă legătură cu Frumosul absolut. Adâncind gândul acesta, spun că paternitatea frumosului care mişcă gândul scriitorului din epoca medievală românească nu este contestată de nimeni. Cuvântul lui Dumnezeu este Frumosul. De aici se naşte conştiinţa estetică cea mai înaltă.

Duhovnicul cosmonauţilor ruşi: experienţa

cutremurătoare a originii universului, 2017

„De cinci ani nu am părăsit stepele Extremului Orient unde am învăţat să cunosc foarte bine pinul coreean, stejarul mongolic şi multe specii de plante manciuriene. La aproximativ 100 de kilometri înspre sud începe China. Adeseori mă furişez singur în afara oraşului şi mă aşez pe malul înalt al râului Amur de unde privesc curgerea impresionantă a apelor. După o vreme de contemplat schimbarea placidă a undelor, simt că mă cuprinde dezolarea. Şi, atunci, unica realitate de care mă agăţ cu disperare este Domnul pe Care-L chem să vină în inima mea şi vine cu nespusă lumină. Aşa am cunoscut eu nemurirea, aşa mă desprind eu de trecătoarea şi mincinoasa consistenţă a acestei lumi. Lucrul acesta l-am învăţat de la părintele Nil Andreevici Dolgoruki care mi-a vorbit despre nemurire de la bun început cu pace şi încredinţare. Ascultându-l, nu am putut să nu-l cred, pentru că mărturisea cu toată fiinţa lui nemurirea.” (fragment din roman)

Cuprins Notă 9
Capitolul 1 11
Capitolul 2 29
Capitolul 3 51
Capitolul 4 71
Capitolul 5 87
Capitolul 6 97
Capitolul 7 113
Capitolul 8 141
Capitolul 9 149
Capitolul 10 165
Capitolul 11 175
Capitolul 12 183
Capitolul 13 197

Capitolul 14 211
Capitolul 15 225
Capitolul 16 237
Capitolul 17 245
Capitolul 18 255
Capitolul 19 271
Capitolul 20 283
Epilog 301
Cărţi publicate de acelaşi autor 307
În curs de apariţie, de acelaşi autor 319 Difuzare:
S.C. EGUMENIŢA S.R.L. Galaţi O.P.l C.P. 150
Cod 800720, Galaţi Tel. Fax: 0236-326.730 E-mail: editura@egumenita. ro www.egumenita. ro
Tipărit la S.C. DON-STAR S.R.L. Galaţi Str. 1 Decembrie 1918, Nr. 23 Tel/Fax: 0236420100 e-mail: donstargalati@yahoo.com

Cu o privire adâncită în sine şi buzele strânse într-o tensiune mocnită, omul care nu este de acord cu cei ce propun umilinţa ca metodă sigură de a conduce ţara aceasta, fie ofiţeri ai Serviciilor, fie politicieni-păpuşi.

Ca oricărui om care trăieşte o viaţă cinstită, i se pare înjositor să se prefacă, să simuleze normalitatea. Acuzele lui se îndreaptă spre toţi cei care supravieţuiesc cu aceste simulacre de normalitate în propria lor viaţă.

Poate că este un timp al tăcerii, acea tăcere grea, plină de povara neputinţei, dar este şi un timp al mărturisirii care răscumpără clipele de tăcere, firescul umanităţii noastre.

Procurorul acesta se află în faţa noastră şi mărturiseşte astăzi: „Sunt printre noi oameni cu care vorbeşti şi nici măcar nu bănuieşti că sunt informatori ai Serviciilor. Sunt infiltraţi peste tot. Deţin funcţii, dar sunt şi simpli boschetari, cum s-a întâmplat în cazul celor de la Gara de Nord despre care mai nimeni nu ştie nimic nici la momentul actual."